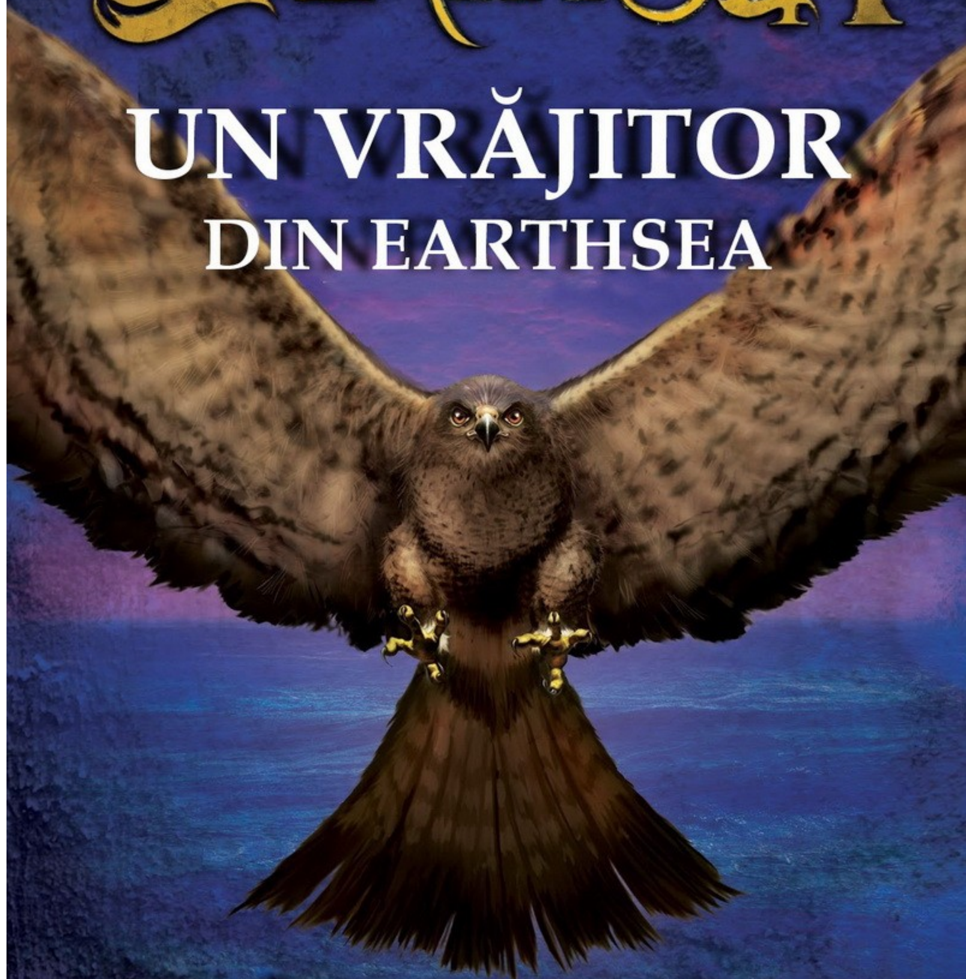
EARTHSEA

UN VRĂJITOR DIN EARTHSEA

URSULA K. LE GUIN

earthsea

Ursula K. Le Guin

UN VRĂJITOR DIN EARTHSEA

Prima carte a seriei

www.virtual-project.eu

Traducere de Raluca Puşcău şi Diana Groza

CAPITOLUL I

RĂZBOINICII DIN CEAŢĂ

INSULA Gont, un MUNTE SOLITAR al cărui vârf se înalţă preţ de o milă peste Marea Nordestică, mereu prădată de vijelii, este un tărâm faimos din pricina Vrăjitorilor ce-l locuiesc. Erau mulţi cei din Gont care plecau din oraşele lor, înşirate de-a lungul văilor înalte şi din porturile golfurilor întunecate şi înguste, înspre oraşele Lorzilor Arhipelagului, unde le slujeau acestora drept vrăjitori sau magi. Alţii însetaţi de aventură, pribegeau făcându-și vrăjitoriile de pe o insulă pe alta, pe tot cuprinsul ţinutului Earthsee. Cel mai de seamă dintre toţi aceştia, spun unii, şi negreşit cel mai însemnat călător, a fost cel ce se cheamă Şoimanul, care în acele vremuri deveni şi Lord al Dragonilor şi Arhimag. Faptele-i sunt lăudate în Vitejiile lui Ged, precum şi în multe alte cântece, dar povestirea noastră ne duce în vremurile dinaintea faimei sale, cu mult înainte de-ai fi cântate isprăvile.

Se născu într-un sat singuratic ce se chema Zece Arini, sus pe munte, la capătul Văii Nordice. Mai jos de sat, păşunile şi arăturile Văii se prăvălesc strat după strat până dau în mare. De-a lungul malurilor Râului Ar, se întind şi alte oraşe, dar de la sat în sus mai urcă doar pădurea, pâlc după pâlc, până la stâncile şi piscurile înzăpezite.

Numele de copil, Duny, îi fusese dat de mama sa. Doar viaţa şi numele mai apucă să i le dea, căci se stinse înainte ca mititelul să fi împlinit un an. Tatăl său, fierarul satului, era un om înnegurat şi scump la vorbă şi întrucât cei şase fraţi ai lui Duny, cu mulţi ani mai mari decât el, părăsiseră pe rând casa părintească să lucreze pământul şi să străbată mările sau să fie fierarii altor oraşe din Valea Nordică, nu mai rămăsese nimeni care să îl crească cu dragostea cuvenită. Crescu sălbatic şi îndrăzneţ ca iedera, un băiat înalt, iute, gălăgios, mândru şi grozav de neastâmpărat. Alături de ceilalţi câţiva copii din sat, păzea capre pe pajiştile abrupte de deasupra izbucurilor, iar când fu destul de puternic să poată mânui cleştii în foc, tatăl său

îl puse să lucreze ca ucenic, cu preţul greu al loviturilor şi al biciului. Dar Duny nu se prea omora cu munca. Hoinărea mai tot timpul. Cerceta adâncurile pădurii, înota în văile Râului Ar, cu apele-i repezi şi reci, asemenea tuturor râurilor din Gont, ori se căţăra din stâncă în stâncă până pe vârfurile de deasupra pădurii, de unde putea zări marea, întinsul ocean nordic unde, mai încolo de Perregal, nu se mai găsea nici o insulă.

În sat trăia şi o soră a mamei sale. Făcuse pentru el ce-i fusese de trebuinţă cât era copil, dar avea şi ea treburile ei şi deîndată ce prinse a se descurca măcar niţel de unul singur, mătuşa nu-l mai sprijini. Dar într-o zi, pe când băiatul avea şapte ani, încă neştiutor în artele şi puterile care sunt în lume, o auzi pe mătuşă strigând nişte cuvinte la o capră care sărise pe acoperişul unei colibe şi nu mai voia să se dea jos. Sări însă de acolo ca arsă când aceasta-i strigă un anumit cântec. Ziua următoare, pe când păzea ca de obicei caprele lăţoase pe pajiştile din jurul Cascadei Mari, Duny le strigă cuvintele auzite în ajun, deşi habar n-avea de rostul şi înţelesul acestora:

Nof hierf malc man
Hiolc han mert han!

De îndată ce strigă versurile caprele veniră la el. Veniră iute iute, cu toatele, fără să scoată un sunet, privindu-l din adâncul pupilei negre a ochilor gălbui.

Duny râse şi strigă din nou cuvintele care struneau caprele. Caprele veniră mai aproape, îmbulzindu-se în jurul lui. Deodată, începu să i se facă frică de coarnele lor lungi şi colţuroase, de ochii lor stranii şi de liniştea lor neobişnuită. Încercă să scape de ele şi să fugă. Caprele fugeau cu el în rând, încercuindu-l, şi astfel se năpustiră în sat, toate îngrămădite una în alta de parcă o frânghie nevăzută le-ar fi ţinut strânse laolaltă, cu băiatul, prins în mijlocul lor, plângând şi împiedicându-se mereu. Sătenii ieşiră în grabă din case, ocărând caprele şi râzând de băiat. Printre ei veni şi mătuşa lui, căreia însă nu-i prea ardea a râde. Rosti un cuvânt către capre, iar animalele începură să o ia care încotro, ca dezlegate de vrajă.

— Vino cu mine – îi spuse lui Duny.

Îl luă la ea în colibă, unde trăia singură. De obicei nu lăsa nici un copil să intre acolo, iar copiii se temeau de acel loc. Coliba era joasă şi întunecată, fără ferestre, îmbibată de mirosul ierburilor care atârnau de grinda acoperişului, puse la uscat; izmă, usturoi şi cimbru, săpunariţă, dumbravnic şi verbină, sânziene, trifoi, calapăr şi dafin. Stând lângă foc, picior peste picior, mătuşă-sa îl privea pieziş printre şuviţele încâlcite de păr negru. Îl întrebă ce le spusese caprelor şi dacă ştia ce însemnau acele cuvinte. Când îşi dădu seama că nici vorbă ca băiatul să le cunoască înţelesul şi totuşi vrăjise caprele şi le făcuse să vină la el, bătrâna înţelese că era înzestrat cu darul de a stăpâni puterile.

Ca fiu al surorii sale nu însemnase mare lucru pentru ea, dar acum îl privea cu alţi ochi. Îl lăudă şi-i spuse că l-ar putea învăţa cuvinte care i-ar plăcea şi mai mult, cum ar fi cuvântul care face melcul să iasă din cochilie, sau numele cu care cheamă şoimul din înalturi.

— Vai, da! Învață-mă acel nume! – spuse el, revenindu-şi din sperietura cu caprele şi încurajat de laudele mătuşii.

Vrăjitoarea îi spuse:

— Promite-mi însă că nu vei spune niciodată acel cuvânt altor copii.

— Promit.

Zâmbi, văzând cât de neştiutor era băiatul.

— Bine, bine. Dar am să mi te leg cu promisiunea asta. Limba ta va rămâne ferecată până ţi-oi dezlega-o eu, şi chiar şi atunci, deşi vei putea vorbi, nu vei putea rosti cuvântul acela în prezenţa altora. Trebuie să păstrăm cu străşnicie secretele măiestriei noastre.

— Bine – spuse băiatul, căci nici nu gândea să le dezvăluie secretul tovarăşilor lui de joacă. Îi plăcea să ştie şi să facă ceea ce aceştia nu ştiau ori nu puteau face.

Rămase pironit locului, în timp ce mătuşa îşi legă la spate părul nepieptănat şi-şi înnodă cordonul rochiei, aşezându-se picior peste picior şi aruncând pumni de frunze în foc până ce fumul se răspândi şi umplu întunecimea colibei. Bătrâna începu să cânte. Glasul i se schimba din când în când de la gros la subţire, de parcă un alt glas cânta prin ea, iar cântecul continuă

astfel, până ce băiatul nu mai ştiu dacă era treaz sau dormea. În tot acest răstimp, câinele cel negru şi bătrân al vrăjitoarei, care nu lătra niciodată, cu ochii înroşiţi de fum, nu se dezlipi o clipă de el. Apoi vrăjitoarea îi vorbi lui Duny într-o limbă neînţeleasă şi îl puse să repete după ea anumite versuri şi cuvinte, până când incantaţia puse stăpânire pe el şi îl ţintui locului.

— Vorbeşte! – spuse ea, pentru a încerca puterea vrăjii.

Băiatul nu putea vorbi, dar reuşea în schimb să râdă.

Atunci mătuşa se temu puţin de puterea lui, căci aceasta era printre cele mai puternice vrăji pe care ştia să le urzească. Nu încercase să-i controleze numai glasul şi tăcerea, ci totodată să şi-l lege ca slujitor în ale vrăjitoriei. Şi, măcar că vraja îl lega, el reuşise totuşi să râdă. Mătuşa nu mai zise nimic. Aruncă apă curată pe foc până ce fumul se risipi şi îi dădu băiatului să bea, iar când aerul se curăţă şi el putu vorbi din nou, îl învăţă adevăratul nume al şoimului, la care pasărea trebuia să vină negreşit.

Pentru Duny acesta fu primul pas pe calea ce avea s-o urmeze toată viaţa, calea magiei, cea care, în cele din urmă avea să-l mâne pe urmele unei umbre, peste mări şi ţări, până la malul cufundat în întuneric al regatului morţii. Dar, judecând după aceşti primi paşi, calea aleasă părea lină şi luminoasă.

Descoperi că atunci când îi chema pe numele lor adevărat, şoimii sălbatici se opreau din zbor şi-i coborau în cale, poposind pe încheietura mâinii sale cu bătăi de aripi fulgerânde, aidoma păsărilor de vânătoare ale unui prinţ. Ardea de nerăbdare să cunoască mai multe asemenea nume şi veni la mătuşa lui, implorând-o să-l înveţe numele uliului, al egretei şi al vulturului. Pentru acele cuvinte ale puterii, făcea tot ceea ce îi cerea vrăjitoarea şi învăţa de la ea tot ceea ce îi destăinuia, deşi nu toate erau uşor de priceput sau de înfăptuit. În Gont era o vorbă care spunea Slab ca magia făcută de o femeie şi o alta care zicea Viclean ca magia făcută de o femeie. Însă vrăjitoarea din Zece Arini nu era o vrăjitoare de magie neagră şi nici nu se încumeta să se joace cu Marile Arte sau să folosească Vechile Puteri. Dar pentru că era o femeie neştiutoare între oameni neştiutori, îşi folosea adesea puterile în scopuri nu tocmai înţelepte şi chiar îndoielnice. Nu ştia nimic despre Echilibrul şi

Modelele pe care adevăratul vrăjitor trebuie negreşit să le stăpânească şi să le slujească şi care nu-i îngăduie să-şi folosească vrăjile decât dacă sunt cu adevărat cerute. Cunoştea câte o vrajă pentru fiece situaţie şi purta mereu talismane. Mare parte din învăţătura ei era mai degrabă nesăbuinţă şi prostie şi nu era în stare să deosebească vrăjile adevărate de cele false. Ştia multe blesteme şi era mai degrabă pricepută la aducerea bolii, decât la vindecarea ei. Ca orice vrăjitoare a satului, putea să fiarbă poţiuni de dragoste, dar mai făcea şi alte fierturi rele menite să slujească geloziei şi urii bărbaţilor. Ţinu totuşi astfel de practici tăinuite şi pe cât îi stătu în putinţă, îl învăţă pe tânărul ucenic numai vrăjile bune.

La început, copil fiind, din secretele magiei, cel mai mult îi plăcură cunoaşterea şi puterea pe care o dobândi asupra păsărilor şi fiarelor. Şi, într-adevăr, această plăcere avea să-l însoţească toată viaţa. Văzându-l adesea pe păşunile înalte cu câte o pasăre de pradă rotindu-i-se în jur, ceilalţi copii îl numiră Şoimanul, şi acesta îi rămase numele ce avea să-l folosească mai târziu ca vrăjitor, atunci când numele lui adevărat nu putea fi ştiut.

Pentru că vrăjitoarea nu mai contenea să-i vorbească despre gloria, bogăţiile şi marile puteri pe care un vrăjitor le putea dobândi asupra oamenilor, se apucă să pătrundă tainele unei învăţături mai trebuincioase. Se dovedi a fi foarte iscusit în acestea. Vrăjitoarea îl lăuda, însă copiii satului începură să se teamă de el. El însuşi începuse să creadă că în curând va ajunge cineva de seamă printre oameni. Continuă aşadar să adune cuvânt de cuvânt şi vrajă de vrajă, alături de vrăjitoare, iar, până la vârsta de doisprezece ani învăţase deja mare parte din tot ce ştia bătrâna. Nu era mult, dar îndeajuns pentru cât ar fi putut şti vrăjitoarea unui mic sat şi mai mult decât îndeajuns pentru un băiat de doisprezece ani. Îl învăţă toate cunoştinţele ei despre ierburi şi vindecare şi tot ceea ce ştia despre vrăjile de găsire, legare, dezlegare, eliberare şi descoperire. Mai mult

dezvălui tot ce ştia din poveştile cântăreţilor şi din marile istorii de Vitejie, pe care i le mai cântase şi altă dată, împreună cu toate cuvintele Glăsuirii Adevărate, învăţate la rândul său de la maestrul ei vrăjitor. Iar de la cei ce stăpânesc vremea şi de la

jonglerii rătăcitori care călătoresc din oraş în oraş de-a lungul Văii Nordice înspre Pădurea Estică, deprinse diverse trucuri şi giumbuşlucuri, vrăji ale Iluziei. Cu una dintre aceste vrăji uşoare făcu pentru prima oară dovada marii puteri ce-i fusese dată.

***

În acele timpuri, imperiul KARGA era unul puternic. Măreţe erau cele patru ţinuturi care se întindeau de la Capătul Nordic până la cel Estic: Karego-At, Atuan, Hur-at-Hur, Atnini. Limba vorbită acolo nu se asemăna cu nici una din Arhipelag sau din celelalte ţinuturi. Locuitorii acestor meleaguri, cu pielea albă, cu părul galben, erau un neam barbar foarte temut, ce se bucura la vederea sângelui şi de mirosul oraşelor în flăcări.

Cu un an în urmă atacaseră năvalnic ţinuturile Torikle şi puternica insulă Torheven, venind în flote de corăbii cu pânzele roşii. Se auzi de toate acestea şi în Gont, dar Stăpânii Gontului erau mult prea ocupaţi cu prădările şi cuceririle lor ca să mai plece urechea la nenorocirile altor ţinuturi. Apoi Spevy căzu în mâna kargilor şi fu prădată şi abandonată, oamenii fură luaţi ca sclavi, aşa încât a rămas până azi o insulă în ruină. Însetaţi de cuceriri, kargii navigară până aproape de Gont într-un iureş de treizeci de corăbii lungi, către Portul de Est. Se luptară pentru acel oraş, îl cuceriră, îl arseră până în temelii. Corăbiile le rămaseră la gura râului Ar, bine păzite de unii, în timp ce restul avansau pe Vale, distrugând şi prădând, măcelărind animale şi oameni. Pe măsură ce înaintau, se împărţiră în bande, fiecare dintre acestea jefuind după bunul său plac. Cei ce reuşiră să scape le dădură de veste locuitorilor din satele de mai sus. În curând locuitorii din Zece Arini văzură cum fumul întuneca cerul dinspre Est, iar în acea noapte, celor ce se urcară pe Cascada Mare li se aşternu dinaintea privirilor Valea, fumegândă şi brăzdată de dâre roşii de foc. Câmpurile pregătite de recoltă fuseseră incendiate, livezile arse, iar fructele frigeau pe ramurile arzânde, pe când clădirile şi fermele mocneau în ruină.

Câţiva dintre săteni scăpară prin vâlcele şi se ascunseră în pădure. Unii se pregătiră să se lupte pentru vieţile lor, iar alţii nu făcură nici una nici alta, stând cu mâinile în sân, văicărindu-se. Vrăjitoarea fu una dintre cei care fugiră. Se ascunse de una singură într-o peşteră în vârful Râpei Kapperding şi pecetlui gura

peşterii cu vrăji. Tatăl lui Duny, fierarul, fu unul dintre cei care rămaseră, căci nu voi să îşi abandoneze topitorul şi fierăria în care lucrase timp de cincizeci de ani. Toată noaptea aceea roboti, turnând tot metalul pe care îl avea la îndemână în vârfuri de suliţe, lucrând cot la cot cu ceilalţi care le legau mai apoi de mânere de sape şi greble, căci nu era timp îndeajuns timp să le făurească tijele şi să le îmbine cum trebuia. Până atunci nu fuseseră alte arme în sat, în afară de arcuri de vânătoare şi cuţite cu lama scurtă, pentru că muntenii din Gont nu erau războinici din fire. Nu li se dusese faima datorită războinicilor lor, ci din pricina hoţilor de capre, a piraţilor apelor şi a vrăjitorilor.

O dată cu răsăritul soarelui pe culmile insulei se aşternu o ceaţă albă şi deasă, ca în multe alte dimineţi de toamnă. Printre colibele şi casele de pe uliţa şerpuitoare din Zece Arini, sătenii aşteptau în deplină tăcere cu arcurile de vânătoare şi suliţele nou făurite pregătite, neştiind dacă kargii erau departe sau aproape. Cu toţii scrutau ceaţa care ascundea de ochii lor forme, distanțe şi pericole.

Alături de ei era şi Duny. Lucrase toată noaptea la foalele fierăriei, suflecând şi trăgând cele două mânere lungi din piele de capră care hrăneau focul cu aer. Acum braţele îl dureau şi îi tremurau atât de tare din pricina trudei din ajun încât nici nu putea ţine în mâini suliţa pe care şi-o alesese. Nu se simţea în stare să lupte şi nu vedea cum ar fi putut acum să le mai fie de vreun folos sătenilor, sau măcar lui însuşi. Îl durea inima la gândul că ar putea să moară, străpuns de vreo lance a kargilor, căci nu era decât un copil şi că va trebui să păşească în tărâmul întunecat fără să-şi fi ştiut vreodată propriul nume, numele lui adevărat de bărbat. Îşi privi braţele slabe, umezite de ceaţa rece şi se înverşună din cauza slăbiciunii sale, căci îşi cunoştea adevărata puterea. Puterea era în el, numai de-ar şti s-o folosească! Căută printre toate vrăjile pe care le cunoştea, ceva care le-ar fi putut da vreun avantaj lui şi celor ce-l însoţeau, sau cel puţin o şansă. Doar că, numai simpla nevoie nu era îndeajuns ca să poată elibera puterea. Trebuia să existe şi cunoaşterea.

Ceaţa se subţia acum sub căldura soarelui care strălucea nestingherit pe coastă, luminând cerul. Pe măsură ce ceaţa se mişca şi se desprindea în bucăţi mari şi în mănunchiuri de fum, sătenii zăriră o bandă de războinici urcând muntele. Erau armaţi cu coifuri de bronz, jambiere, platoşe din piele groasă şi scuturi din lemn şi bronz. Aveau săbii şi lănci lungi, cum purtau kargii. Unduindu-se de-a lungul malului abrupt al Arului, veneau împănaţi într-un singur şir, zgomotos şi răzleţ, îndeajuns de aproape încât să li se distingă feţele albe şi să li se desluşească cuvintele pe care şi le strigau unii altora, în limba lor ciudată. Această bandă din hoarda de invadatori număra în jur de o sută de bărbaţi, ceea ce nu însemna prea mult. În schimb, în sat nu rămăseseră decât optsprezece bărbaţi şi băieţi.

Acum sosi timpul ca Nevoia să cheme Cunoaşterea. Şi iată că Duny, văzând ceaţa risipită şi subţiată de vânt din drumul kargilor, găsi o vrajă care i-ar fi putut servi. Un bătrân stăpânitor al vremii din Vale, ce căutase să-l facă ucenicul său, îl învăţase mai multe vrăji. Unul dintre aceste trucuri se chema ţesutul ceţei, o vrajă de legare, care adună aburii laolaltă în acelaşi loc, pentru un timp scurt. Cu ajutorul acesteia, cel priceput într-ale Iluziei îi poate da ceţii forme aidoma fantomelor, care durează puţin şi apoi dispar. Băiatul nu avea încă această deprindere, dar nu se dădu bătut cu una cu două. Avea puterea de a întoarce vraja cum i-ar fi fost mai de folos. Cu voce tare, înşiră iute numele locurilor şi hotarelor satului, după care rosti incantaţia care ţese ceaţa, strecurând printre cuvintele acesteia şi cuvintele unei vrăji de ascundere. Strigă apoi cuvântul care înnoda vraja.

Chiar atunci, tatăl său, venind din spatele băiatului, îl lovi cu putere în moalele capului, punându-l la pământ într-o clipită.

— Linişte, nebunule! Tacă-ţi gura aia mare şi ascunde-te dacă nu eşti în stare să lupţi!

Duny se ridică în picioare. Îi putea auzi acum pe kargi la marginea satului. Ajunseseră deja la marea tisă de lângă curtea tăbăcarului. Vocile, zăngănitul hamurilor şi al braţelor li se desluşeau clar, dar rămâneau nevăzuţi. Ceaţa se adunase şi se îngroşase în tot satul, făcând lumina cenuşie, împânzind

împrejurimile, încât de-abia îşi mai puteau desluşi propriile mâini.

— Ne-am ascuns – spuse cu greu Duny, căci îl durea capul de la lovitura tatălui său, iar alăturarea dublei incantaţii îl storsese de puteri.

— Voi menţine ceaţa asta cât pot de mult! Adună-i şi pe ceilalţi şi du-i la Cascada Mare.

Încremenit de mirare, fierarul îşi privi fiul care părea un duh în acea ceaţă jilavă şi nefirească. Îi luă o clipă bună să înţeleagă ce vroia să spună Duny, dar când înţelese, fugi îndată, fără zgomot, având în minte fiecare gard şi colţ al satului, pentru a-i găsi pe ceilalţi şi a le zice ce au de făcut. Acum, prin ceaţa cenuşie se iţi o dâră roşie, căci kargii dăduseră foc acoperişului de paie al unei case. Totuşi, nu urcaseră încă până-n sat, ci aşteptau la hotarul de jos să se ridice ceaţa şi să le dezvăluie ce aveau de jefuit şi de prădat.

Tăbăcarul, a cărui casă era cea care ardea, trimise doi băieţi să fugă chiar pe sub nasul kargilor, să-i aţâţe şi să-i batjocorească. Dispărură mai apoi ca fumul risipit de vânt. Între timp, bărbaţii mai în vârstă, furişându-se pe după garduri şi fugind din casă în casă, se apropiară din cealaltă parte şi trimiseră o ploaie de săgeţi şi suliţe înspre războinicii ce stăteau îngrămădiţi toţi laolaltă. Un karg căzu zvârcolindu-se, străpuns de o suliţă caldă încă de sub focul fierarului. Şi alţii fură sfârtecaţi de săgeţi. Turbau toţi de mânie. Atunci năvăliră înainte pentru a-şi doborî şi pedepsi atacatorii, dar nu găsiră decât ceaţă în jurul lor, o ceaţă plină de voci. Se luară după voci, înjunghiind ceaţa cu lăncile mari, decorate cu pene şi pătate de sânge. Veneau urlând de-a lungul uliţei, fără să-şi dea seama că traversaseră tot satul, căci colibele şi casele goale se iveau şi dispăreau din nou în vâltoarea acelei ceţi cenuşii. Sătenii fugiră împrăştiindu-se care încotro, cei mai mulţi îndepărtându-se deja bine, căci îşi cunoşteau bine pământurile, dar alţii, băieţandri sau bătrâni, erau mai înceţi de picior. Kargii se împiedicară de ei, împungând ceaţa cu lăncile sau tăind-o cu săbiile, şi făcând totodată să răsune aerul cu strigătul lor de război, acele nume al Fraţilor Zei Albi din Atuan:

— Wuluah! Atwah!

O parte din bandă se opri când simţi pământul de sub picioare devenind tare. Alţii se grăbiră înainte, în căutarea satului fantomă, urmărind forme pâlpâitoare care abia se desluşeau şi care li se risipeau printre degete când încercau să le apuce. Toată ceaţa prinsese viaţă cu aceste forme fugare care se piteau, tremurând şi stingându-se din toate părţile. Un grup de kargi urmăriră duhurile de ceaţă până la Cascada Mare, de la marginea stâncii prăvălite peste izvoarele râului Ar. Formele pe care le urmăreau se împrăştiară în aer şi dispărură odată cu subţierea ceţii, în timp ce urmăritorii lor căzură o sută de picioare în jos, până-n bazinele deloc adânci dintre stânci, urlând din ceaţă, în lumina soarelui care apăru dintr-o dată. Cei ce nu căzură, rămaseră la marginea stâncii, ascultând îngroziţi.

Acum inimile kargilor fură cuprinse de teamă şi începură să se caute unul pe altul în ceaţa nefirească, lăsându-i pe săteni deoparte. Se adunară pe deal, dar printre ei mai pluteau spectre şi forme ca nişte fantome. Alte forme care alergau şi înjunghiau pe la spate, cu cuţite sau suliţe, îi atacau acum pentru ca apoi să dispară din nou, aşa cum apăruseră. Kargii se puseră pe fugă cu toţii, la vale, împleticindu-se, tăcuţi, până când ieşiră din ceaţa gri şi orbitoare şi văzură râul şi vâlcelele de sub sat, toate dezgolite şi strălucitoare în lumina dimineţii însorite. Apoi se opriră, se regrupară şi priviră în urmă. Un zid de negură învăluitoare, asemenea unor duhuri, se întindea după forma drumului, ascunzând tot ceea ce se aşternea în urmă. Din ea răzbătură doi sau trei rătăciţi, năpustindu-se şi împiedicându-se, cu lăncile lungi bălăngănindu-li-se pe umeri. Nici măcar unul dintre kargi nu mai îndrăzni să privească înapoi. Toţi coborâră în grabă, departe de acel loc vrăjit.

Mai jos de valea nordica, acei războinici avură parte din plin de lupta ce o căutaseră. Oraşele din Pădurea Estică, de la Ovark înspre coastă, îşi adunaseră oamenii şi îi trimiseră împotriva invadatorilor din Gont. Ceată după ceată, coborâră dealurile, şi în ziua aceea şi în cea care urmă, kargii fură izgoniţi spre plajele întinse de deasupra Portul de Est, unde îşi găsiră corăbiile arse. Aşa că luptară cu spatele la mare, până la ultimul, iar nisipurile de la gurile Arului se întunecară de sânge până ce mareea le spălă.

Dar în acea dimineaţă, în satul Zece Arini şi sus pe Cascada Mare, ceaţa cenuşie şi umedă mai zăbovi o vreme, pluti şi apoi se risipi dintr-o dată. În strălucirea dimineţii, un bărbat stătea în bătaia vântului şi privea în jur îngândurat. Aici zăcea un karg mort cu părul despletit, lung şi blond, îmbibat de sânge, mai încolo zăcea tăbăcarul satului, ucis în bătălie ca un rege.

Jos în sat, casa căreia i se dăduse foc mai ardea încă. Acum că victoria fusese de partea lor, fugiră să stingă focul. În stradă, lângă tisa arsă, îl găsiră pe Duny, fiul fierarului, stând de unul singur, fără nici o rană, dar fără grai, ca şi prostit. Ştiau cu toţii ce făcuse şi îl duseră în casa tatălui său. Merseră aţă după vrăjitoare să coboare din peştera ei şi să-l vindece pe băiatul care le salvase vieţile şi avuţiile. Doar patru dintre săteni fuseseră ucişi de kargi şi doar o casă fusese arsă.

Băiatul nu fusese rănit de vreo armă, dar nu vroia să vorbească, nici să se hrănească, nici să doarmă. Părea că nici nu aude ce i se spune şi nici nu-i vede pe cei care veneau la el. Prin părţile acelea nu era nici un vrăjitor dealul de iscusit încât să-l vindece de ceea ce-l mistuia. Mătuşa sa zise:

— Şi-a irosit puterea! – dar nu avu vreo vrajă care să-i ajute.

În timp ce zăcea aşa, pierdut şi prostit, povestea băiatului care ţesuse ceaţa şi speriase războinicii kargi cu o pânză de umbre, se răspândi în jos spre Valea Nordică, în Pădurea de Est, sus la munte şi chiar în Marele Port din Gont. Şi aşa se întâmplă că în a cincea zi de după măcelul de la Gura Arului, un străin sosi în satul Zece Arini. Era un bărbat nici tânăr nici bătrân, cu capul dezgolit, purta mantie şi căra cu uşurinţă un toiag de stejar mai înalt decât el. Nu veni urmând cursul Arului ca majoritatea oamenilor, ci de sus, din pădurile şi ţinutul muntos. Femeile din sat îşi dădură seama uşor că era vrăjitor, şi, când acesta le spuse că era un Atotvindecător, îl duseră drept la casa fierarului. Trimiţându-i din casă pe toţi, în afară de tatăl băiatului şi de mătuşă, străinul se aplecă deasupra culcuşului unde zăcea Duny, cu privirea aţintită în întuneric şi nu făcu decât să-i aştearnă mâna pe frunte şi să-i atingă o singură dată buzele.

Duny se ridică încet, privind în jur. După ceva vreme putu vorbi, iar forţele şi foamea începură să îi revină. Îi dădură să bea

şi să mănânce puţin, şi se întinse din nou, fără să-şi ia ochii negri şi întrebători de la străin.

Fierarul îi spuse străinului:

— Nu eşti un om obişnuit!

— Nici acest băiat nu va fi un om obişnuit – îi răspunse celălalt. – Povestea isprăvii lui cu ceaţa a ajuns la Re Albi, care este căminul meu. Am venit aici să îi dau un nume, dacă, aşa cum se spune, nu a trecut încă în rândul bărbaţilor.

Vrăjitoarea îi şopti fierarului:

— Frate, acesta trebuie că e Magul din Re Albi, Ogion Tăcutul, cel care a îmblânzit cutremurul.

— Domnule – spuse fierarul care nu se lăsa impresionat de un nume mare – fiul meu va împlini treisprezece ani luna care vine, dar ne-am gândit să-i ţinem Trecerea la sărbătoarea Soarelui Nou.

— Daţi-i un nume cât de repede posibil! – spuse magul – căci are nevoie de numele lui. Eu am alte treburi acum, dar mă voi întoarce în ziua pe care o alegeţi. Dacă-i daţi voie, îl voi lua cu mine când mă voi întoarce. Iar dacă se va dovedi în stare, îl voi ţine ca ucenic, sau mă voi îngriji să fie învăţat potrivit darurilor cu care este înzestrat. Să ţii încuiată mintea unui mag înnăscut este un lucru periculos.

Ogion vorbi blând, dar cu siguranţă în glas, astfel că până şi fierarul încăpăţânat se înduplecă la tot ce zise acesta.

În ziua când băiatul împlini treisprezece ani, o zi scăldată în splendoarea toamnei timpurii, când frunzele strălucitoare mai împodobeau încă crengile copacilor, Ogion se întoarse în sat din peregrinările sale de pe Muntele Gont. Atunci i se ţinu ceremonia Trecerii. Vrăjitoarea îi luă numele de Duny, numele pe care mama sa i-l dăduse de copil. Fără nume şi dezgolit de haine, păşi în izvoarele reci ale râului Ar, acolo unde ţâşneşte dintre pietre, înconjurat de stânci înalte. Pe când intră în apă, norii trecură prin faţa soarelui şi umbre mari alunecară şi se amestecară peste apele din jurul său. Se îndreptă spre malul îndepărtat, tremurând de frig, dar mergea lent şi drept, prin apa aceea vie şi îngheţată, aşa cum se cuvenea. Când ajunse la mal, Ogion îl aştepta. Îi întinse mâna, şi apucându-l de braţ, îi şopti numele adevărat: Ged.

Astfel îi fu dat numele de către unul dintre cei mai înţelepţi în ale Puterii.

Sărbătoarea numai ce începuse, iar sătenii se veseleau cu mâncare şi bere din belşug, iar un cântăreţ din Vale cânta Vitejiile Lorzilor Dragoni. Atunci magul îi vorbi lui Ged cu glasul său domol:

— Vino, băiete. Ia-ţi rămas bun de la ai tăi şi lasă-i să se înfrupte în continuare.

Ged aduse ceea ce avea de luat cu sine, adică cuţitul bun de bronz pe care i-l făurise tatăl său, o haină de piele pe care i-o croise pe măsură văduva tăbăcarului şi un băţ de arin pe care mătuşa i-l vrăjise. Asta era tot ce avea pe lume, pe lângă cămaşa şi pantalonii de pe el. Îşi luă rămas bun de la ai săi, singurii oamenii pe care-i cunoştea pe lume, şi mai aruncă o privire înspre satul răzleţ, pitit acolo sub stânci, peste izvoarele râurilor. Apoi porni cu noul său maestru prin pădurile muntelui de pe insulă, cu râpi abrupte, printre frunzele şi umbrele toamnei lucitoare.

CAPITOLUL II

UMBRA

Ged crezuse că, fiind ucenicul unui mag de seamă, va pătrunde de îndată în lumea misterelor şi a stăpânirii puterii. Credea că va putea înţelege numaidecât limba fiarelor şi cea a frunzelor pădurii, că va putea legăna adierea vântului cu cuvântul său şi că se va putea preschimba în orice formă îşi dorea. Poate că el şi stăpânul său ar fi putut fugi împreună sub chip de cerbi, sau ar fi putut zbura către Re Albi peste munte, pe aripile vulturilor.

Dar nu se dovedi să fie astfel. Hoinăriră, mai întâi în jos spre Vale şi apoi, treptat, către sud şi înspre vest, în jurul muntelui, unde găsiră găzduire prin cătune sau îşi petrecură noaptea afară, sub cerul liber, asemenea vracilor hoinari şi săraci, spoitorilor sau cerşetorilor. Nu pătrundeau în nici un teritoriu misterios. Nu se întâmpla nimic. Toiagul de stejar al magului, pe care la început Ged îl privise pe ascuns cu frică şi nelinişte, nu era decât un toiag ţeapăn care îl ajuta la mers. Trecură trei zile, apoi patru şi Ogion nu spuse măcar o vrajă pe care Ged să o poată auzi, nu îl învăţase nici un nume ori rună.

Deşi era un om foarte tăcut, era atât de domol şi calm încât Ged îşi mai învinse din teamă şi, după o zi sau două, îşi adună destul curaj să-şi întrebe maestrul:

— Când îmi va începe ucenicia, Domnule?

— A început deja – spuse Ogion.

Urmă un moment de tăcere, ca şi când Ged s-ar fi abţinut să spună ce avea de zis. Apoi spuse ce îl frământa:

— Dar nu am învățat încă nimic!

— Asta pentru că nu ai aflat încă ce este ceea ce te învăţ eu – îi răspunse magul, continuându-şi paşii mari şi siguri pe drumul lor, care era trecătoarea înaltă dintre Ovark şi Wiss. Era smead, ca mai toţi cei din Gont, cu pielea de un maroniu închis ca şi cuprul, cu părul cărunt, slab, dar neobosit şi agil ca un ogar. Vorbea arareori, mânca puţin şi dormea şi mai puţin. Văzul şi auzul îi erau foarte ascuţite şi adesea avea o expresie a feţei de

parcă presimţea vreun pericol. Ged nu-i răspunse. Nu-i întotdeauna uşor să-i răspunzi unui mag.

— Vrei să faci vrăji – spuse Ogion serios, fără să slăbească pasul. – Ţi-ai ostoit mult prea des setea de la fântâna aceea. Aşteaptă! Bărbăţia înseamnă răbdare. Măiestria este de nouă ori răbdare. Ce plantă este aceea de pe drum?

— Floare de pai.

— Şi aceea?

— Nu ştiu.

— I se spune Patrufoi. – Ogion se opri, cu capătul toiagului învelit în cupru chiar lângă micuţa buruiană, iar Ged o privi atent şi smulse o sământă uscată din ea. Şi, pentru că Ogion nu mai spuse nimic, îl întrebă într-un sfârşit:

— Care-i este folosul, Maestre?

— Nici unul pe care să-l cunosc.

Ged mai ţinu sământa în mână o scurtă bucată de drum, apoi o aruncă.

— Atunci când vei cunoaşte Patrufoiul în toate anotimpurile, cu rădăcina, frunza şi floarea sa, după cum arată, după cum miroase şi după sământa sa, atunci ţi se va permite să-i ştii numele adevărat, să-i cunoşti fiinţa, ceea ce este mult mai mult decât folosul său. Dar care este, până la urmă, folosul tău, sau al meu? Este Muntele Gont de vreun folos? Sau Marea Largă?

Ogion continuă drumul cam preţ de o jumătate de milă şi, într-un sfârşit, zise:

— Pentru a putea auzi, trebuie să păstrezi tăcerea.

Băiatul se încruntă. Nu-i plăcea să fie luat de prost. Îşi ţinu pentru sine ciuda şi nerăbdarea şi încercă să fie ascultător, ca Ogion să se înduplece şi, la urmă, să-l înveţe ceva. Ardea să înveţe, să câştige putere. Dar începu să i se pară c-ar fi putut învăţa mai multe dacă ar fi umblat cu vreun culegător de ierburi sau vrăjitor al satului şi, în timp ce înconjurau muntele către vest, adâncindu-se în pădurile singuratice de după Wiss, se întreba din ce în ce mai mult unde era măreţia şi magia acestui mare Mag Ogion. Căci atunci când ploua, Ogion nu rostea nici măcar vraja pe care o ştie oricare dintre cei care stăpânesc vremea, cea care alungă furtuna. Într-un ţinut ca Gont sau Enlad, unde vrăjitorii sunt mulţi la număr, se poate vedea

adesea câte un nor de ploaie plutind încet dintr-o parte în alta, purtat de o vrajă sau alta, până într-un sfârşit când e zvârlit deasupra mării, acolo unde poate să-şi descarce povara nestingherit. Dar Ogion lăsa ploaia să cadă după bunul ei plac. Găsi un brad stufos şi se-ntinse sub el. Ged se ghemui printre tufişurile din care picura ploaia, ud şi supărat şi se întreba la ce bun să mai ai puterea, dacă eşti prea înţelept ca s-o foloseşti. Îşi dori să fi mers ucenic la acel bătrân stăpânitor al vremii din Vale, unde măcar ar fi dormit uscat. Nu spunea nici un gând cu voce tare. Nu scotea o vorbă. Stăpânul său zâmbea şi adormea în ploaie.

Către Soarele Nou, când începură să cadă primele zăpezi grele pe culmile muntelui Gont, ajunseră la Re Albi, căminul lui Ogion. Era un oraş aşezat la marginea stâncilor mari din Overfell, iar numele său însemna Cuib de Şoim. Din oraş se putea vedea până dincolo de golful adânc şi de turnurile Portului Gont. Se vedeau corăbiile care intrau şi părăseau poarta golfului dintre Stâncile Îmbrăţişate, până la vest, peste mare, unde se distingeau dealurile albastre din Oranea, cel mai estic punct al Insulelor Ferecate.

Casa magului, deşi încăpătoare şi construită din lemn solid, cu o vatră şi un şemineu, mai degrabă decât cuptor, arăta ca şi colibele din satul Zece Arini: totul într-o singură încăpere şi un staul pentru capre, pe o latură. În peretele de vest al încăperii era un fel de alcov, unde dormea Ged. Peste culcuşul lui, o fereastră dădea spre mare, dar obloanele trebuiau închise mai mereu din cauza vânturilor puternice care băteau toată iarna de la vest la nord. Ged petrecu iarna în căldura întunecată a acelei case, auzind tumultul ploii şi vântul de afară sau liniştea căderii zăpezii, învăţând să scrie şi să citească cele Şase Sute de Rune în hardică. Era foarte bucuros să afle aceste învăţături, căci fără acestea, doar învăţând vrăjile pe dinafară, nu se putea dobândi adevărata măiestrie. Limba hardică din Arhipelag, deşi nu era înzestrată cu mai multă magie decât vreo altă limbă a oamenilor, avea rădăcinile în Limba Veche, acea limbă în care lucrurile sunt numite cu numele lor adevărate, iar ca să o înţelegi trebuie mai întâi să cunoşti Runele, care au fost scrise când insulele lumii s-au ridicat din mare întâia oară.

Şi totuşi nu se întâmplă nici un miracol ori vrajă. Iarna nu aduse nimic, în afară de paginile grele din cartea Runelor, ploaie şi zăpezi. Iar Ogion venea înăuntru după hoinăreala din pădurile îngheţate sau după îngrijirea caprelor, bătând zăpada de pe cizme, apoi se aşeza tăcut lângă foc. Lunga linişte în care magul asculta atent umplea camera, şi, o dată cu ea, mintea lui Ged, până când băiatul părea să fi uitat chiar şi cum sună cuvintele. Când, în sfârşit, Ogion rostea ceva, era de parcă ar fi inventat acolo şi atunci, pentru întâia şi întâia oară, vorbitul, iar cuvintele pe care le rostea nu erau lucruri importante, ci lucruri simple ca pâinea şi apa, vremea sau somnul.

***

Cum veni primăvara, iute şi strălucitoare, Ogion îl trimitea adesea pe Ged să culeagă ierburi pe pajiştile de deasupra de Re Albi, spunându-i să stea cât doreşte, dându-i libertatea de a petrece toată ziua hoinărind sub soare, pe lângă izvoare umflate de ploaie, prin codri şi peste câmpuri înverzite şi umede. Ged mergea de fiecare dată cu încântare şi rămânea pe afară până la lăsarea întunericului, dar nu uita de tot de ierburi. Se uita mereu după ele în timp ce urca, hoinărea, cerceta şi explora, aducând întotdeauna câteva acasă. Descoperi o pajişte între două izvoare unde floarea albă numită iarba-sfinţilor creştea în voie, iar cum aceste flori sunt rare şi preţuite de vindecători, se întoarse şi a doua zi. Mai venise cineva înaintea lui, o fată, pe care o ştia din vedere a fi fiica bătrânului Lord din Re Albi. El n-ar fi intrat în vorbă, dar ea veni la el şi-l salută veselă:

— Eu te ştiu pe tine. Tu eşti Şoimanul, ucenicul magului nostru. Cât mi-aş dori să-mi povesteşti despre vrăjitorie!

Privi în jos la florile albe care se atingeau uşor de fusta ei tot albă şi, la început, fu timid, încurcat şi abia de-i răspunse. Dar ea continuă să vorbească nestingherită, fără să se îngrijească de ce spune şi, încetul cu încetul, băiatul începu a se simţi în largul său. Era o fată înaltă, cam de vârsta lui, sălcie, cu pielea aproape albă. Mama sa, se spunea în sat, era din Osskil sau vreun alt tărâm străin. Păru-i cădea pe umeri, lung şi drept ca o revărsare neagră de apă. Lui Ged i se păru foarte urâtă, dar cu cât vorbeau mai mult, cu atât îi venea mai tare să-i facă pe plac, să-i câştige admiraţia. Îl făcu să-i spună toată povestea cu ceaţa

care-i învinsese pe războinicii Kargi, iar ea asculta de parcă s-ar fi minunat şi-l admira, dar nu-i spuse nici un cuvânt de laudă. Şi iute trecu la altceva:

— Poţi să chemi păsările şi fiarele la tine? – întrebă ea.

— Pot – spuse Ged.

Ştia că sus pe stânci, deasupra pajiştii era un cuib de şoim, şi chemă pasărea pe numele ei. Pasărea veni, dar nu vru să i se aşeze pe încheietură, fără îndoială deranjată de prezenţa fetei. Ţipă şi lovi aerul cu bătăi mari de aripi şi se înălţă o dată cu vântul.

— Cum se cheamă o astfel de vrajă, care a făcut şoimul să vină?

— O vrajă de Chemare.

— Poţi să chemi şi spiritele morţilor să vină la tine?

Băiatul gândi că îşi bate joc de el cu întrebarea aceasta, din pricina şoimului ce nu-i împlinise până la capăt prunca. Nu o va lăsa să-l ia în râs.

— Aş putea daca aş vrea – spuse el cu o voce calmă.

— Dar nu este foarte dificil şi foarte periculos să chemi un spirit?

— Dificil, da. Periculos... Ridică din umeri.

De data aceasta fu aproape sigur că întrezări o urmă de admiraţie în ochii ei.

— Poţi să faci vrăji de dragoste?

— Asta nu-i nici o măiestrie.

— Adevărat – spuse ea – orice vrăjitoare a satului o poate face. Poţi să faci vrăji de Preschimbare? Îţi poţi preschimba propria formă, aşa cum se spune că fac vrăjitorii?

Din nou nu fu sigur dacă ea nu-l întreabă cumva în bătaie de joc, aşa că-i răspunse:

— Aş putea dacă aş vrea.

Începu să-l roage să se preschimbe în orice dorea – un vultur, un taur, un foc, un arbore. O amăgi cu cuvinte ocolite de felul celor folosite de maestrul său, dar nu ştia cum să-i refuze lauda, şi în plus, nici chiar el nu ştia dacă s-o creadă sau nu. O lăsă, spunând că maestrul său, magul, îl aşteaptă acasă, şi nu se mai întoarse pe pajişte a doua zi. Dar a treia zi veni din nou, zicându-şi că ar trebui să mai adune flori cât mai erau înflorite.

Ea era acolo şi împreună se plimbară în picioarele goale prin iarba deasă, culegând florile albe. Soarele primăverii strălucea, iar ea-i vorbea la fel de vesel ca orice păstoriță de capre din satul lui. Îl întrebă din nou despre vrăjitorie, şi ascultă cu ochii mari de uimire tot ce-i spunea el, astfel încât căzu din nou pradă laudei. Apoi ea-l rugă să facă o vrajă de Preschimbare, iar când el o refuză din nou, îl privi, dându-şi pe spate părul negru şi spuse:

— Te temi să o faci?

— Nu, nu mă tem.

Ea zâmbi puţin dispreţuitor şi-i mai spuse:

— Poate că eşti încă prea tânăr.

Nu putea să îndure aşa ceva. Nu spuse multe, dar îşi promise să-i arate de ce e în stare şi se întoarse acasă în timp ce stăpânul lui era încă plecat. Merse aţă la rafturi şi luă cele două Cărţi ale Măiestriei pe care Ogion nu le deschisese încă niciodată în prezenţa lui.

Căută o vrajă de preschimbare, dar pentru că încă citea cu greutate runele şi înţelegea puţin din ceea ce citea, nu putu găsi ceea ce-i trebuia. Aceste cărţi erau foarte vechi, Ogion avându-le de la propriul lui maestru, Heleth Farseer, iar Heleth, la rândul său, de la maestrul său, Magul din Perregal, şi tot aşa de la începutul timpurilor. Scrisul era mic şi straniu, cu multe adăugiri şi subliniat de multe mâini de care acum se alesese ţărâna. Totuşi, ici şi colo, Ged înţelegea ceva din ceea ce încerca să citească şi cu întrebările şi batjocura fetei în gând, se opri la o pagină care descria o vrajă de chemare a spiritelor morţilor.

În timp ce o citea, descifrând runele şi simbolurile unul câte unul, îl cuprinse groaza. Ochii îi erau aţintiţi, şi nu şi-i putu dezlipi până ce nu termină de citit vraja până la capăt.

Apoi îşi ridică privirea şi văzu că întunericul cuprinsese casa. Citise fără lumină, în întuneric. Nu mai putea distinge acum runele privind din nou cartea. Groaza creştea în el, părând a-l lipi de scaun. Îi era frig. Privind peste umăr văzu ceva ce stătea ghemuit lângă uşa închisă, o umbră diformă, mai întunecată decât întunericul. Părea că se apropie de el şi că-i şopteşte ceva, dar nu înţelese cuvintele.

Uşa se deschise, izbindu-se de perete. Intră un om înconjurat de o lumină albă, o figură mare şi strălucitoare care vorbea tare, tăios şi răspicat. Întunericul şi şoaptele încetară şi se risipiră.

Groaza îl părăsi pe Ged, dar încă îi mai era o frică de moarte, căci cel care stătea în prag era Ogion Magul, cu o strălucire care îl înconjura din toate părţile, iar toiagul de stejar îi ardea în mână cu o lumină albă.

Fără nici un cuvânt, magul trecu pe lângă Ged şi aprinse lampa, apoi puse cărţile înapoi pe raft. Se întoarse spre băiat şi spuse:

— Nu vei mai folosi vraja asta vreodată, decât în pericol de moarte sau de pierdere a puterilor. Pentru această vrajă ai deschis cărţile?

— Nu, Stăpâne – murmură băiatul şi-i spuse ruşinat lui Ogion ce căutase şi de ce.

— Nu-ţi aminteşti ce ţi-am spus, că mama acelei fete, soţia Lordului, face farmece?

Într-adevăr Ogion îi spusese asta înainte, dar Ged nu-i dăduse prea multă atenţie, deşi ştia deja că Ogion nu-i spunea niciodată ceva pentru care să nu fi avut un motiv serios.

— Fata însăşi este deja pe jumătate vrăjitoare. Poate fi chiar maică-sa cea care a trimis-o să-ţi vorbească. Se poate să-ţi fi deschis chiar ea cartea la pagina pe care ai citit-o. Puterile pe care le slujeşte ea nu sunt aceleaşi puteri pe care le slujesc eu. Nu-i cunosc dorinţa, dar ştiu că nu-mi vrea binele. Ged, ascultă-mă cu grijă acum. Te-ai gândit vreodată cum pericolul trebuie că înconjoară puterea, aşa cum umbra împresoară lumina? Aceste vrăji nu sunt un joc pe care-l jucăm pentru plăcere sau laudă. Gândeşte-te că fiecare vorbă, fiecare faptă a Artei noastre este rostită sau făcută fie pentru bine, fie pentru rău. Înainte de a vorbi sau de a face, trebuie să ştii preţul care trebuie plătit pentru acestea!

Copleşit de ruşine, Ged izbucni:

— Cum să ştiu eu toate acestea, când tu nu mă înveţi nimic? De când stau la tine nu am făcut nimic, nu am văzut nimic.

— Acum ai văzut ceva – spuse magul – lângă uşă, în întuneric, când am intrat eu.

Ged tăcu.

Ogion îngenunche şi făcu focul, căci casa era rece. Apoi, îngenuncheat încă, spuse cu vocea sa liniştită:

— Ged, tânărul meu şoim, nu eşti legat de mine sau în slujba mea. Nu tu ai venit la mine, ci eu la tine. Tu eşti mult prea tânăr ca să urmezi calea aceasta, dar eu nu pot să o parcurg în locul tău. Dacă doreşti, te voi trimite la Insula Roke, unde se învaţă toate Marile Arte. Orice artă pe care îţi vei propune s-o înveţi, vei reuşi să ţi-o însuşeşti, pentru că puterea ta este însemnată. Este chiar mai mare decât mândria ta, sper. Te-aş ţine aici lângă mine, căci ceea ce am eu îţi lipseşte, dar nu te voi ţine împotriva voinţei tale. Acum va trebui să alegi între Re Albi şi Roke.

Ged rămase uimit, cu inima îndoită. Începuse să-l îndrăgească pe acest Ogion care îl vindecase cu o singură atingere şi căruia mânia-i era străină. Îl iubea fără să-şi fi dat seama până acum. Privi la toiagul de stejar sprijinit în colţul şemineului, amintindu-şi de lumina lui care arsese răul din întuneric, şi dori să rămână cu Ogion, să cutreiere pădurile cu el în lung şi-n lat, învăţând să-şi însuşească tăcerea. Şi totuşi, alte dorinţe sălăşluiau în el, doruri pe care nu le putea ostoi, dorul de glorie şi de fapte măreţe. Calea pe care i-o arăta Ogion părea o cale lungă spre măiestrie, un drum lent, pe când, de la Roke, ar fi putut să meargă direct la ţintă, navigând pe vânturile mării până la Marea Tăinuită, la Insula Înţelepţilor, unde în aer plutea magia şi unde Arhimagul umbla înconjurat de minuni.

— Maestre – spuse el – voi merge la Roke.

Aşadar, câteva zile mai târziu, într-o dimineaţă însorită de primăvară, Ogion grăbea pasul alături de Ged, pe drumul abrupt din Overfell, la cincisprezece mile distanţă de Marele Port din Gont. Acolo, la poarta de pe uscat, printre dragoni sculptaţi, gardienii Oraşului Gont, îngenuncheară cu săbiile scoase la vederea magului şi-i urară bun-venit. Îl ştiau şi-l cinsteau din prunca Prinţului şi din voinţă proprie, căci cu zece ani în urmă Ogion salvase oraşul de un cutremur care ar fi distrus turnurile celor bogaţi din temelii şi închisese canalul dintre Stâncile Îmbrăţişate, stârnind o avalanşă. Vorbise cu Muntele Gont, îl calmase şi liniştise ameninţările cutremurătoare din Overfell, la fel cum ai linişti o fiară speriată. Ged auzise ceva poveşti despre acestea şi acum îi reveniră în minte, văzând că gardienii

îngenuncheau dinaintea maestrului său tăcut. Îl privi aproape cu teamă pe acest om care oprise cândva un cutremur, însă chipul lui Ogion era la fel de tăcut ca întotdeauna.

Coborâră la chei, unde Stăpânul Portului veni în grabă să-l primească pe Ogion şi să-l întrebe cu ce poate să-i fie de folos. Magul îi spuse şi imediat acesta îi arătă o corabie care se pregătea să pornească spre Marea Tăinuită, la bordul căreia Ged ar fi putut să se îmbarce.

— Poate fi luat drept cel care aduce vântul – spuse el – dacă are această pricepere. Nu au nici un stăpânitor al vremii la bord.

— Are ceva pricepere cu aburii şi ceaţa, dar nici unul cu vânturile mării – spuse magul, atingând uşor umărul lui Ged. – Nu te încumeta să încerci trucuri cu marea şi vânturile mării, Şoimanule. Tu eşti încă un om al uscatului. Stăpâne al Portului, care este numele corăbiei?

— Umbra, din Andrade merge către Oraşul Hort încărcată cu blănuri şi fildeş. O corabie straşnică, Maestre Ogion.

Faţa magului se întunecă la auzirea numelui corăbiei, dar spuse:

— Aşa să fie. Dă acest mesaj Gardianului Şcolii din Roke, Şoimanule. Du-te cu vântul bun! Rămas bun!

Acestea fură toate cuvintele sale de despărţire. Se întoarse şi porni pe drum în sus, îndepărtându-se de chei. Ged privi îndelung în urma sa.

— Vino, băiete – spuse Stăpânul Portului, şi-l duse jos, pe chei, unde Umbra se pregătea să pornească pe mare.

Pare ciudat că pe o insulă lată de cincizeci de mile, într-un sat sub stâncile care privesc necontenit marea, un copil se poate face bărbat fără să fi pus măcar o dată piciorul pe puntea unei corăbii sau să-şi fi înmuiat măcar o dată degetele în apa sărată, dar acesta era adevărul. Fermier, cioban la capre sau vite, vânător sau artizan, omul uscatului priveşte oceanul ca pe un tărâm de sare nesigur şi cu care nu are nimic de-a face. Până şi satul de la două zile de mers depărtare îi este o ţară străină, iar o insulă la doar o zi de mers pe apă este abia un zvon, căci dealurile înceţoşate care se întrezăresc de pe malul celălalt nu aduc deloc cu pământul solid pe care îl simte sub picioare.

Aşadar, şi pentru Ged, care nu mai fusese mai jos de culmile munţilor, Marele Port din Gont era un loc uimitor şi încântător, cu case mari şi turnuri tăiate în piatră pe maluri cu chei şi pontoane, bazine şi ziduri, portul unde cincizeci de corăbii şi baleniere se legănau lângă chei sau zăceau remorcate şi întoarse pentru reparaţii, ancorate la mal cu pânzele strânse şi vâslele adunate, cu marinarii strigând în dialecte stranii şi hamalii fugind de ici colo, împovăraţi de cutii, butoaie, role de frânghii şi teancuri de vâsle, negustorii bărboşi, în robe îmblănite, vorbind şoptit în timp ce-şi făceau drum printre stâncile mâloase deasupra apei, pescarii descărcându-şi captura de peşte, bătăile dogarilor şi comenzile căpitanilor şi, peste toate, golful tăcut, lucitor. Cu ochii, urechile şi mintea tulburate îl urmă pe Căpitanul Portului la debarcaderul unde era legată Umbra, iar acesta îl aduse în faţa căpitanului corăbiei.

Fără prea multe vorbe, căpitanul consimţi să-l ia pe Ged ca pasager până la Roke, de vreme ce un mag îl rugase să-l ia, iar Stăpânul Portului îl lăsă pe băiat în seama lui. Căpitanul Umbrei era mare şi gras, îmbrăcat într-o pelerină roşie cu blană de pellawi, cum poartă negustorii andradeni. Nici măcar nu-l privi pe Ged, dar îl întrebă cu o voce puternică:

— Poţi să controlezi vremea, băiete?

— Pot.

— Poţi să aduci vântul?

Trebui să răspundă că nu putea şi, la auzul acestora, căpitanul îi spuse să găsească un loc unde să nu-i stea în cale şi să nu se mişte de acolo.

Vâslaşii urcau acum la bord, căci corabia trebuia să-şi potrivească cursul înaintea căderii întunericului şi să pornească la drum odată cu refluxul, în preajma zorilor. Nu era nici un loc prea bun unde să stea deoparte, dar Ged se cocoţă cât putu de bine pe încărcătura strânsă, legată şi acoperită de pupa navei şi, atârnat acolo, urmărea tot ce se întâmpla. Vâslaşii săriră la bord. Erau oameni bine legaţi, cu braţe puternice, în timp ce muncitorii de la ţărm rostogoleau într-un huruit asurzitor butoaiele de pe debarcader şi le stivuiau sub băncile vâslaşilor. Corabia solidă se înclină totuşi sub povară, dar se redresă, dansând puţin pe valurile care spălau malul, pregătită de

plecare. Apoi cârmaciul îşi luă locul în dreapta pupei, privindu-l pe căpitan, care stătea pe o scândură la joncţiunea velei cu prora, sculptată în chipul Şarpelui Bătrân din Andrad. Căpitanul îşi urlă puternic poruncile şi Umbra fu dezlegată şi trasă de la mal de către două bărci încordate, ce o eliberară de debarcader. Apoi căpitanul strigă:

— Deschideţi portul! – şi vâslele imense prinseră a se învârti, cincisprezece de fiecare parte. Vâslaşii îşi îndoiră spinările puternice în timp ce, lângă căpitan, un băiat bătea ritmul la o tobă. Corabia înainta acum vâslind din aripi ca un pescăruş, iar zgomotul şi furnicarul Oraşului rămaseră deodată în urmă. Ieşiră în liniştea apelor golfului, iar deasupra lor se arătă culmea Muntelui, care parcă atârna peste mare. Aruncară ancora peste bord într-un pârâu puţin adânc, adăpostit de una dintre Stâncile Îmbrăţişate dinspre sud şi acolo rămaseră în acea noapte.

Dintre cei şaptezeci de membrii ai echipajului unii erau foarte tineri, ca şi Ged, deşi toţi trecuseră la bărbăţie. Băieţii îl chemară să împartă cu ei mâncarea şi băutura şi, deşi mai necioppliţi, erau prietenoşi şi plini de glume şi năzbâtii. Îi spuneau Căprarul, bineînţeles,pentru că era din Gont, dar nu se încumetau la mai mult de atât. Era la fel de înalt şi puternic ca acei băieţi de cincisprezece ani şi nu se sfia să le răspundă cu o vorbă bună ori cu un zâmbet. Astfel, chiar din prima noapte, începu să trăiască asemeni lor şi să le înveţe munca. Făcând astfel, Ged le plăcu ofiţerilor corăbiei, căci nu era loc la bord pentru pasagerii leneşi.

Nu era loc destul pentru echipaj şi nici vorbă de confort într-o navă descoperită în care se înghesuiau oamenii, echipamentul şi încărcătura, cu toţii la un loc. Dar cât era de însemnat confortul, până la urmă, pentru Ged? În noaptea aceea se întinse printre blănuri din insulele nordice legate în suluri şi urmări stelele primăverii deasupra apelor portului şi luminiţele galbene ale Oraşului. Adormi şi se trezi a doua zi plin de încântare. Înainte de zorii zilei, se întoarse mareea. Ridicară ancora şi vâsliră încet printre Stâncile Îmbrăţişate. Răsăritul înroşea Muntele Gont în spatele lor. Ridicară pânza înaltă şi se avântară către sud-vest, în largul Mării Gontice.

Între Barnisk şi Torheven navigară cu un vânt uşor, iar a doua zi li se ivi dinainte Marea Insulă Havnor, inima şi vatra Arhipelagului. Timp de trei zile văzură dealurile verzi din Havnor înaintând de-a lungul coastei sale estice, dar nu traseră la mal. Ged nu va fi pus piciorul pe aceste pământuri şi nu va fi văzut turnurile albe ale Marelui Port Havnor, centrul lumii, decât mulţi ani mai încolo.

Traseră o noapte la Kembermouth, portul nordic al Insulei Way şi următoarea într-un orăşel de la intrarea Golfului Felkway, iar ziua următoare trecură de capul nordic al insulei O şi intrară în Strâmtorile Ebavnor. Acolo adunară pânza şi vâsliră, mereu cu pământul pe ambele părţi şi mereu la distanţă mică de alte nave, mari şi mici, comercianţi şi negustori, unii care se întorceau din Largul Mării cu încărcături ciudate după călătorii lungi de ani de zile, alţii ţopăind ca vrăbiile de la o insulă la alta a Mării Tăinuite. Întorcând la sud afară din Strâmtorile aglomerate părăsiră Havnor şi navigară între cele două insule minunate Ark şi Ilien, terasate cu turnuri şi oraşe,apoi bătuţi de ploaie şi vânt înteţit, îşi croiră drum peste Marea Tăinuită până la Insula Roke.

Peste noapte puterea vântului slăbi, coborâră catargul şi pânza şi a doua zi o petrecură vâslind. Lunga corabie naviga stabil pe valuri, dar de la postul său de la proră, cârmaciul nu vedea decât ploaia care curgea în mare. O luară spre sud-vest, după cum arăta acul busolei, ştiind cum mergeau, dar nu şi prin ce ape. Ged îi auzi pe unii vorbind despre apele primejdioase la nord de Roke şi de Stâncile Borile din est. Alţii se certau, spunând că ar putea fi deja departe de cursul bun, în apele pustii de la sud de Kamery. Totuşi vântul se înteţi, rupând marginile talazurilor în zdrenţe zburătoare de spumă, şi vâsliră spre sud-vest, cu vântul în spate. Schimburile vâslaşilor se scurtară, căci truda era prea istovitoare. Băieţii mai tineri erau puşi câte doi la o vâslă, iar Ged îşi luă şi el rândul, aşa cum făcuse de la plecarea din Gont. Când nu vâsleau scoteau apa din navă, căci apele o izbeau cu putere. Astfel trudeau printre valurile care alergau înalte ca nişte munţi, fumegânzi parcă sub bătaia vântului, în timp ce ploaia rece şi dură le biciuia spatele, iar toba răzbătea prin urletul furtunii ca bătăile inimii.

Un bărbat veni să îl înlocuiască pe Ged, trimiţându-l la căpitan, la prora. Stropi de ploaie picurau din gluga pelerinei căpitanului, dar el stătea drept ca un arbore pe partea lui de punte şi, aplecându-şi privirea spre Ged, îl întrebă:

— Poţi să abaţi vântul acesta, băiete?

— Nu, domnule.

— Ştii să vrăjeşti fierul?

Vroia de fapt să ştie dacă Ged putea să facă acele busolei să le arate drumul spre Roke, făcând magnetul să arate, în loc de nord, direcţia care le trebuia lor. Această pricepere este un secret al celor ce stăpânesc mările şi, din nou Ged, trebui să spună că nu poate.

— Păi atunci – urlă căpitanul prin vânt şi ploaie – va trebui să găseşti vreo navă care să te ducă înapoi la Roke din Oraşul Hort. Trebuie că suntem la vest de Roke acum şi doar magia ne-ar putea duce într-acolo prin această mare. Trebuie să o ţinem spre sud.

Lui Ged nu-i fură deloc pe plac cuvintele căpitanului, căci auzise marinari vorbind despre Hort, un loc unde legea era străină, unde se făceau schimburi periculoase, iar oamenii erau adesea prinşi şi vânduţi ca sclavi în sud. Întors la munca sa de la vâslă începu să tragă alături de însoţitorul său, un băiat andradean strașnic. Auzi toba bătând ritmul şi apoi văzu lampadarul agăţat de pupă pâlpâind în voia bătăii vântului, o pată de lumină firavă în asfinţitul biciuit de ploaie. Nava se ridică pe o umflătură înaltă şi, pentru o clipă, văzu peste apa tuciurie o lumină între nori, de parcă ar fi fost ultima dâră de soare, dar aceasta era o lumină clară. Nu era roşiatică ca cea a soarelui.

Partenerul lui de vâslă nu o văzuse, dar el o sesiză. Cârmaciul se uită după ea la fiecare ridicare a valurilor şi o văzu, cum o vedea din nou şi Ged, dar strigă înapoi că nu era decât soarele la asfinţit. Dar Ged îl strigă pe unul dintre băieţii care arunca apa peste bord să-i ţină locul un minut şi se strecură din nou pe coridorul înghesuit dintre bănci, ţinându-se bine de prova sculptată pentru a nu fi zvârlit peste bord şi strigă la căpitan:

— Domnule! Lumina aceea spre vest este Insula Roke!

— Nu am văzut nici o lumină – tună căpitanul, dar chiar când vorbea, Ged arătă cu braţul spre lumina care strălucea acum clar la vest, peste rafalele de vânt şi tumultul mării.

Nu de dragul pasagerului, ci pentru a-şi salva nava de la pericolul furtunii, căpitanul strigă îndată la cârmaci să îndrepte nava spre vest, către acea lumină. Dar îi spuse lui Ged:

— Băiete, tu vorbeşti ca unul ce stăpânește mările, dar îţi spun de pe acum că, dacă ne îndrepţi greşit în această vreme, te voi arunca în mare să înoţi până la Roke!

Acum, în loc să fugă din calea furtunii, trebuiră să vâslească în calea vântului şi era foarte greu. Valurile care izbeau direct nava o împingeau mereu la sud de noul curs ales şi o învârteau, umplând-o cu apă mereu, aşa încât cei care scoteau apa trebuiau să muncească necontenit, iar vâslaşii trebuiau să aibă grijă să nu li se ridice vâslele când nava se rotea şi le legară de bănci. Era aproape întuneric sub norii de furtună, dar, din când în când, întrezăreau lumina dinspre vest, destul cât să menţină cursul într-acolo, şi se opintiră. În sfârşit vântul se mai potoli, iar lumina prinse suflet dinaintea lor. Continuară să vâslească şi trecură ca printr-o perdea care se dădea încet la o parte cu fiecare vâslire, lăsând în urmă furtuna şi intrând într-o zonă curată, unde lumina asfinţitului se îngâna între cer şi mare. Peste crestele valurilor înspumate văzură în apropiere un deal rotund şi înalt, iar sub el se ivea un orăşel construit pe un golf mic, unde câteva corăbii se odihneau ancorate, toate în pace.

Cârmaciul, sprijinindu-se de cârma sa, îi întoarse roata şi strigă:

— Domnule! Este acesta pământ adevărat sau doar o vrajă?

— Menţine-i cursul, cap-de-lemn! Vâsliţi, fii de sclavi neruşinaţi! Acela este Golful Thwil şi Dealul Roke, după cum şi-ar da seama orice dobitoc! Vâsliţi!

Vâsliră în golf istoviți, după bătaia tobei. Acolo era linişte, aşa că putură să audă vocile oamenilor din oraş şi un clopot bătând şi, doar la mare depărtare, şuieratul şi urletele furtunii. Norii întunecaţi atârnau cale de o milă depărtare la nord, la est şi la sud în jurul insulei. Dar deasupra insulei Roke stelele se iveau, una câte una, pe un cer curat şi liniştit.

CAPITOLUL III

ŞCOALA DE VRĂJITORI

Ged petrecu noaptea aceea la bordul Umbrei, iar dis de dimineaţă se despărţi de primii lui tovarăşi de călătorie pe mare, care-l petrecură cu strigăte vesele de bine, până când urcă pontoanele. Oraşul Thwil nu era mare, casele sale înalte înghesuindu-se una în alta peste câteva uliţe înguste. Pentru Ged, însă, arăta a oraş şi, neştiind încotro s-o apuce, îl întrebă pe primul locuitor din Thwil care i se ivi în cale unde îl putea găsi pe Marele Dascăl al Şcolii din Roke. Omul îl privi puţin pieziş şi spuse:

— Înţelepţii nu au nevoie să întrebe, proştii întreabă doar ca să se afle în treabă – şi-şi continuă drumul.

Ged urcă dealul până ieşi într-o piaţă mărginită din trei părţi de case cu acoperişuri ascuţite, iar din a patra, de zidul unei clădiri ale cărei ferestre mici erau mai înalte decât hornurile caselor. Părea o fortăreaţă sau un castel, construit din blocuri imense de piatră, cenuşii. În piaţa de sub clădire erau câteva tarabe pe care le cercetau trecătorii curioşi. Ged o întrebă acelaşi lucru pe o bătrână care vindea scoici şi ea-i răspunse cam la fel:

— Nu-l poţi găsi pe Marele Dascăl întotdeauna unde este, dar uneori îl găseşti unde nu este – şi continuă să-şi strige marfa.

În acea clădire mare, într-un colţ, era o uşă sărăcăcioasă de lemn. Ged merse la ea şi ciocăni tare. Îi spuse bătrânului care deschise uşa:

— Am o scrisoare de la Magul Ogion din Gont pentru Marele Dascăl al Şcolii de pe această insulă. Vreau să îl găsesc pe Marele Dascăl şi nu mai vreau să aud de ghicitori şi vorbe cu tâlc.

— Aceasta este Şcoala – răspunse blând bătrânul. – Eu sunt gardianul porţii. Intră, dacă poţi.

Ged păşi înainte. I se păru că trecuse pragul uşii şi totuşi, era încă afară, pe caldarâm, unde stătuse cu o clipă mai înainte.

Mai păşi o dată înainte şi, din nou, rămase în afara uşii. Dinăuntru, gardianul porţii îl privea cu ochi blânzi.

Ged era pe cât de uimit, pe atât de mâniat, căci, aceasta i se păru din nou o bătaie de joc. Cu mâna şi glasul, făcu vraja de Deschidere pe care mătuşa lui îl învăţase mai demult. Era cea mai bună din mănunchiul ei de vrăji şi el o stăpânea pe deplin acum. Dar nu era decât un farmec slab de vrăjitoare, iar puterea care ţinea această uşă nu putu fi dovedită.

Când farmecul dădu greş, Ged rămase mult timp acolo, pe caldarâm. Într-un sfârşit îl privi pe bătrânul care aştepta înăuntru:

— Nu pot să intru – spuse el posomorât – decât dacă mă ajuţi.

Gardianul îi răspunse: – Spune-ţi numele.

Din nou Ged rămase locului o clipă, căci un bărbat nu îşi spune niciodată numele cu voce tare, decât dacă viaţa îi este în pericol.

— Eu sunt Ged – spuse el tare. Păşind înainte, intră de data asta pe uşa deschisă. Totuşi, i se păru că, deşi lumina îi bătea din spate, o umbră îl urmărea îndeaproape şi intră o dată cu el.

Când se întoarse văzu şi că uşa pe care tocmai intrase nu era din lemn obişnuit, aşa cum crezuse, ci din fildeş, dintr-o singură bucată, fără cadran. Era tăiată, după cum urma să afle, dintr-un dinte al Marelui Dragon. Uşa pe care bătrânul o închise în urma sa era din corn şlefuit, prin care lumina zilei abia trecea, iar pe dinăuntru era sculptat Arborele cu O Mie de Frunze.

— Fii binevenit în această casă, băiete – spuse gardianul porţii şi, fără să mai adauge nimic, îl conduse printr-o mulţime de holuri şi coridoare, până la o curte bine ascunsă în interiorul clădirii. Curtea era în parte pavată cu piatră, dar nu avea acoperiş, iar pe un petic de pământ cu iarbă, sub copaci tineri, apa unei fântâni se juca în lumina soarelui. Ged aşteptă acolo ceva vreme. Rămase nemişcat şi inima îi bătea să-i spargă pieptul, căci i se părea a simţi prezenţe şi puteri nevăzute uneltind în jurul său şi ştiu că acest loc nu era făcut doar din piatră, ci şi din magie, mult mai puternică decât piatra. Stătea în cea mai adâncă dintre camerele din Casa Celor Înţelepţi, iar aceasta era deschisă la cer. Apoi, deodată, simţi că prin apa

căzătoare a fântânii, îl urmăreşte din priviri un bărbat înveşmântat în alb.

În clipa în care privirile lor se întâlniră, o pasăre cântă tare din crengile unui copac. În momentul acela, Ged desluşi cântecul păsării şi susurul apei care cădea în bazinul fântânii şi forma norilor, apoi de unde începe şi unde se sfârşeşte vântul care răsfira frunzele. I se păru că el însuşi era un cuvânt rostit de lumina soarelui.

Acea clipă trecu mai apoi, iar el şi lumea fură din nou ca mai înainte, sau aproape la fel ca înainte. Înaintă şi îngenunche dinaintea Arhimagului, întinzându-i scrisoarea trimisă de Ogion.

Arhimagul Nemmerle, Marele Dascăl din Roke, era un om bătrân, mai bătrân, spuneau unii, decât orice om care trăia pe atunci. Când vorbi, vocea îi tremura ca glasul unei păsări şi îi ură îngăduitor lui Ged bun-venit. Părul, barba şi roba îi erau albe, de parcă scurgerea lentă a anilor îl secase de toată întunecimea şi greutatea, lăsându-l alb şi uzat, ca un lemn plutitor care fusese purtat de ape timp de un secol.

— Ochii-mi sunt bătrâni, nu pot să citesc ceea ce îmi scrie Maestrul tău – spuse el cu vocea aceea tremurândă. – Citeşte-mi tu scrisoarea, băiete.

Ged descifră şi citi cu voce tare scrisul, care era în rune hardice, şi nu spunea decât: Lord Nemmerle! Ţi-l trimit pe cel care va fi cel mai mare vrăjitor din Gont, dacă vântul nu mă minte. Scrisoarea nu era semnată cu numele adevărat al lui Ogion, pe care Ged încă nu îl aflase, ci cu runa care îl reprezenta pe Ogion, Gura Ferecată.

— Te-a trimis cel care ţine cutremurul legat în lesă, de aceea fi de două ori bine-venit. Tânărul Ogion îmi fu tare drag când veni aici din Gont. Povestește-mi dară despre mările ce te purtară aici şi prevenirile călătoriei tale, băiete!

— O trecere uşoară, Lordul meu, mai puţin furtuna de ieri.

— Ce navă te-a adus aici?

— Umbra, cu marfa din Andrade.

— Cine te-a trimis la noi?

— Am venit din dorinţa mea.

Arhimagul îl privi pe Ged şi apoi în lături. Începu să vorbească într-o limbă pe care Ged nu o pricepea, murmurând cuvintele ca

un bătrân ale cărui gânduri hoinăresc printre ani şi insule. Totuşi, dintre acestea înţelegea cuvintele pe care le cântase pasărea şi pe care le rostise apa în timp ce cădea. Nu făcea vreo vrajă, dar în vocea sa era o putere care îi mişcă lui Ged mintea atât de puternic încât rămase uimit şi, pentru o clipă, i se păru că se află singur, într-un deşert întins şi straniu, înconjurat de umbre. Şi totuşi, nu părăsise pentru nici un moment curtea scăldată de soare şi auzea mereu căderea apei din fântână.

O pasărea mare şi neagră, un corb din Osskil, ţopăi pe terasa de piatră şi prin iarbă. Ajunse până la tivul robei Arhimagului şi rămase acolo, negru, cu ciocul ca un pumnal şi ochii nişte pietricele, privindu-l pieziş pe Ged. Ciuguli de trei ori toiagul alb de care se sprijinea Nemmerle, apoi bătrânul vrăjitor îşi conteni murmurul şi zâmbi.

— Fugi la joacă, băiete – îi spuse într-un sfârşit, ca unui copilaş. Ged îngenunche dinainte-i din nou, lăsându-se pe un picior. Când se ridică, Arhimagul dispăruse. Doar corbul îl mai privea, cu ciocul întins, de parcă ar fi vrut să mai atingă toiagul ce dispăruse.

Îi vorbi, în ceea ce Ged crezu că era limba din Osskil.

— Terrenon ussbuk'– spuse croncănind. – Terrenon ussbuk orrek' – Şi ţopăi depărtându-se aşa cum venise.

Sub bolta clădirii îl întâmpină un băiat înalt, care îl salută foarte manierat, înclinându-se.

— Numele meu este Jasper, fiul lui Enwit din Domeniul Eolg, de pe insula Havnor. Vă stau azi la dispoziție să vă arăt Marea Casă şi să vă răspund la întrebări, pe cât îmi este posibil. Cum vă numiţi, Domnule?

Lui Ged, un muntean care nu mai fusese printre fii de nobili şi comercianţi bogaţi, i se păru că băiatul acesta-l batjocorea cu „statul lui la dispoziţie", „Domnitul" şi plecăciunile sale. Îi răspunse scurt:

— Mi se spune Şoimanul.

Celălalt se opri un moment, ca şi când ar fi aşteptat un răspuns mai ceremonios, şi, fiindcă nu primi nici unul, îşi îndreptă spatele şi se întoarse puţin într-o parte. Era cu vreo doi sau trei ani mai mare decât Ged, foarte înalt, mişcându-se şi menţinând o postură graţioasă şi ţeapănă, pozând (i se părea lui

Ged), ca un dansator. Purta o mantie cenuşie cu glugă pe spate. Primul loc în care-l duse pe Ged fu garderobul, de unde Ged, ca şi student al şcolii, trebuia să îşi aleagă şi el o astfel de mantie care să-i vină bine şi orice alte haine de care ar fi avut nevoie. Îşi puse o mantie de un cenuşiu închis, iar Jasper îi spuse:

— Acum eşti unul dintre noi.

Jasper schiţa un zâmbet când vorbea, ceea ce-l făcea pe Ged să caute sarcasmul ascuns după cuvintele sale prea politicoase.

— Hainele-l fac oare pe Mag? – răspunse el posac.

— Nu – spuse băiatul mai mare. – Deşi am auzit spunându-se că manierele îl fac pe om. Încotro acum?

— Unde doreşti. Eu nu cunosc casa.

Jasper îl conduse de-a lungul coridoarelor Marii Case, arătându-i curţile deschise şi sălile acoperite. Camera Rafturilor, unde erau păstrate cărţile legilor vrăjitoriei şi volumele de rune, marea Sală a Şemineului, unde toată şcoala se aduna în zilele de sărbătoare şi la etaj, în turnuri şi pe sub streşini, micile odăi unde dormeau studenţii şi Maeştrii. Odaia lui Ged era în Turnul Sudic, cu o fereastră care dădea spre acoperişurile abrupte ale oraşului Thwil, până la mare. Ca şi celelalte odăi de dormit, nu era mobilată şi nu avea decât o saltea de paie într-un colţ.

— Trăim foarte simplu aici – spuse Jasper. – Dar cred că nu o să te deranjeze.

— Sunt obişnuit. – Încercând să fie şi el la fel de politicos ca şi tânărul zeflemitor, adăugă – Cred că tu nu erai, când ai venit aici la început.

Jasper îl privi, iar privirea lui spuse fără cuvinte, Ce ai putea şti tu despre mine, fiul Lordului din Domeniul Eolg, de pe Insula Havnor, cu ce sunt eu obişnuit sau nu?Însă, cu voce tare Jasper, spuse doar:

— Hai pe aici.

Un gong bătu cât erau sus şi coborâră să-şi ia prânzul la Masa cea Lungă din refectoriu, alături de o sută şi ceva de băieţi şi tineri. Se serveau singuri, glumind cu bucătarii prin deschizăturile bucătăriei care dădeau în sala de mese, umplându-şi farfuria din boluri imense de mâncare aburinde de pe pervazul acestora, stând unde le era pe plac la Masa cea Lungă.

— Se spune – zise Jasper către Ged – că oricât de mulţi am sta la această masă, mai rămâne întotdeauna loc destul.

Cu siguranţă mai era loc şi pentru multe grupuri gălăgioase de băieţi care mâncau şi vorbeau de zor, dar şi pentru cei mai în vârstă, cu mantiile încheiate în fir de argint la gât şi care stăteau mai liniştiţi, câte doi sau singuri, cu feţele îngândurate, de parcă ar fi avut multe pe cap. Jasper îl duse pe Ged lângă un băiat bine legat, pe nume Vetch, care nu zicea multe, dar care îşi înfuleca nevoie mare mâncarea. Vorbea cu accentul celor din Capătul Estic şi avea pielea de culoare foarte închisă, nu roşie-maronie ca Ged şi Jasper şi majoritatea locuitorilor din Arhipelag, ci neagră-maronie. Era un băiat simplu, iar manierele sale erau necizelate. Bombăni despre mâncare când termină de cinat, dar îi spuse mai apoi lui Ged:

— Măcar asta nu e doar o iluzie, ca atâtea lucruri pe aici. Îţi rămâne în stomac.

Ged nu ştia ce vroia să zică, dar băiatul îi plăcu şi se bucură când rămase alături de el, după masă.

Coborâră în oraş, ca Ged să se deprindă cu împrejurimile. Străzile din Thwil erau puţine şi scurte. Coteau şi se încrucişau ciudat printre casele cu acoperişuri înalte şi era lesne să-ţi rătăceşti drumul. Era un oraş straniu, ca şi locuitorii săi, pescari, muncitori şi artizani, ca oricare alţii, dar atât de obişnuiţi cu vrăjitoriile care se petrec mereu pe Insula Înţelepţilor, încât ei înşişi păreau a fi pe jumătate vrăjitori. Vorbeau (după cum auzise Ged) în ghicitori, şi nici că mai clipeau când vedeau câte un băiat preschimbându-se în peşte sau o casă care îşi lua zborul, ştiind dinainte că era vreo şotie de-a băieţilor de la şcoală şi-şi vedeau în continuare liniştiţi de cârpăcirea pantofilor şi tăierea oilor.

Trecând pe lângă Uşa din Spate şi înconjurând grădinile Marii Case, cei trei băieţi trecură podul de lemn de peste apele repezi şi cristaline ale râului Thwilburn şi-şi continuară drumul spre nord, prin codri şi păşuni. Cărarea urca unduitoare. Trecură prin stejărișuri, unde umbrele erau groase, în ciuda strălucirii soarelui. Nu mult la stânga era o pădurice pe care Ged nu o putea zări prea bine. Cărarea nu ajungea deloc la ea, deşi părea că se apropie mult într-acolo. Nici măcar nu putea să-şi dea

seama ce fel de copaci erau. Vetch, văzând că privea într-acolo, spuse încet:

— Aceea este Dumbrava Statornică. Nu putem merge acolo, încă...

Flori galbene înfloreau pe păşunile încălzite de căldura soarelui.

— Iarba-scânteii – spuse Jasper. – Creşte acolo unde vântul a aruncat cenuşa lui Ilien, când Erreth-Akbe apără Insulele Ferecate de Lordul Focului. – Suflă peste o floare veştejită, iar sămânţa ei se desprinse şi pluti pe vânt, ca scânteile focului în soare.

Cărarea îi conduse în sus şi împrejurul marelui deal înverzit, rotund şi fără copaci, dealul pe care Ged îl văzuse de pe corabie, atunci când pătrunseră în apele fermecate ale Insulei Roke. Jasper se opri pe marginea dealului.

— Acasă la Havnor am auzit multe despre vrăjitoria din Gont şi mereu cu cuvinte de laudă, aşa că am vrut demult să-i văd felul. Iată că avem acum, aici, un locuitor din Gont şi stăm pe pantele Dealului Roke, ale cărui rădăcini se află în centrul Pământului. Toate vrăjile sunt puternice aici. Arată-ne un truc, Şoimanule. Să vedem de ce eşti în stare.

Ged, surprins şi confuz, nu spuse nimic.

— Mai târziu – spuse Vetch, în felul simplu în care vorbea el. – Mai lasă-l în pace o vreme.

— Trebuie că are ştiinţă ori putere, altfel gardianul porţii nu l-ar fi lăsat să intre. De ce să nu şi-o arate şi acum şi mai târziu? Nu, Şoimanule?

— Am şi putere şi ştiinţă – spuse Ged. – Arată-mi despre ce vorbeşti.

— Despre iluzii, bineînţeles – trucuri, jocuri de nălucire. Uite aşa!

Arătând cu degetul, Jasper rosti câteva cuvinte stranii, şi acolo unde arăta cu degetul, pe deal, prin iarba verde, luci un fir subţire de apă, care se îngroşă mai apoi iar acum, în jos pe deal, năvăli apa unui izvor. Ged îşi băgă mâna în pârâu şi mâna i se udă. Bău din el, iar apa-i era rece. Dar cu toate acestea, nu-i potolea setea, fiind doar o iluzie. Jasper opri apa cu un alt cuvânt şi ierburile se uscară în lumina soarelui.

— Acum e rândul tău, Vetch – spuse el zâmbind rece.

Vetch se scărpină în creştet şi se încruntă, dar luă în mână puţin pământ şi începu să cânte disonant deasupra lui, frământându-l şi dându-i formă cu degetele-i închise, presându-l şi bătătorindu-l. În curând deveni o mică creatură, ca un bondar sau o muscă păroasă, care zbură zumzăind peste Dealul Roke şi dispăru.

Ged rămase înmărmurit, descumpănit. Ce ştia el, în afară de biete vrăjitorii din sat, vrăji care cheamă caprele, vindecă negii sau lipesc oalele?

— Eu nu fac trucuri ca acestea – spuse el. Cuvintele lui îl mulţumiră pe Vetch, care vru să meargă mai departe, dar Jasper spuse:

— De ce nu faci?

— Vrăjitoria nu este un joc. Noi, cei din ţinutul Gont, nu ne jucăm cu vrăjile pentru plăcere sau laudă – răspunse Ged cu semeţie.

— Şi atunci pentru ce o faceţi – întrebă Jasper – pentru bani?

— Nu! – Dar nu mai găsi ce să-i răspundă ca să-şi ascundă nepriceperea şi să-şi salveze mândria. Jasper râse, bine dispus, şi continuă, conducându-i în jurul Dealului Roke. Ged îl urmă încruntat şi cu inima grea, ştiind că se purtase prostește şi învinuindu-l pe Jasper pentru toate simţămintele sale.

În noaptea aceea, în celula lui de piatră neluminată, stând pe saltea înfăşurat în mantie, în tăcerea deplină a Marii Case din Roke, ciudăţenia locului şi gândul la toate vrăjile şi urzelile care fuseseră făcute acolo începură să-l învăluie greoi. Îl înconjura întunericul, îl umplea teama. Îşi dorea să fie oriunde altundeva, în afară de Roke. Dar Vetch veni la uşă, cu o mingiuţă fermecată de lumină albăstruie pâlpâindu-i deasupra capului, pentru a-i lumina calea şi întrebă dacă poate intra să povestească puţin. Îl întrebă pe Ged despre Gont şi vorbi apoi cu drag despre propria lui casă din insulele Capătului Estic, povestindu-i cum fumul căminelor din sat se întinde pe înserat peste marea tăcută, între insuliţele cu nume amuzante: Korp, Kopp, Holp, Venway şi Vemish, Iffish, Koppish şi Sneg. Când schiţă cu degetul formele acelor insule pe pietrele de pe jos, ca să-i arate lui Ged cum

erau aşezate, liniile pe care le trasase licăriră puţin, ca schiţate de un condei de argint, apoi se şterseră. Vetch era la Şcoală de trei ani şi avea să fie făcut în curând Vrăjitor. I se părea normal să facă vrăji, aşa cum îi este dat unei păsări să zboare. Avea însă un talent şi mai de preţ, care nu se învaţă, arta de a fi om bun. În noaptea aceea, şi mereu de atunci încolo, îi oferi şi-i dădu lui Ged prietenie, o prietenie sigură şi deschisă, pe care Ged nu putea să nu i-o întoarcă la rândul său.

Totuşi Vetch era prietenos şi cu Jasper, care-l făcuse pe Ged să arate ca un prost în prima zi pe Dealul Roke. Ged nu putea uita asta, şi se părea că nici Jasper, care-i vorbea întotdeauna cu o voce politicoasă şi-i zâmbea batjocoritor. Ged nu-şi putea lăsa deoparte mândria. Îşi jură să-i demonstreze o dată lui Jasper şi tuturor celor cărora Jasper le era ca un fel de conducător, cât de mare îi era puterea. Căci nici unul dintre aceştia, oricât de iscusite le-ar fi fost trucurile, nu salvaseră un sat întreg prin vrăjitorie. Ogion nu scrisese despre nici unul dintre ei că va fi cel mai de seamă vrăjitor din Gont.

Îmbărbătându-se cu gândurile acelea, îşi puse toată puterea în munca pe care i-o dădură, în lecţiile, vrăjile, poveștile şi talentele predate de Maeştrii din Roke, înfăşuraţi mereu în mantiile lor cenuşii, cărora li se spune Cei Nouă.

O bună parte din fiecare zi o petrecea studiind alături de Maestrul Incantaţiilor, învăţând Cântecele de Vitejie ale eroilor şi Baladele Înţelepte, începând cu cel mai vechi cântec, Naşterea lui Ea. Apoi, împreună cu alţi doisprezece băieţi, exersa alături de Maestrul Cheii-Vântului artele vântului şi ale vremii. Petrecură zile însorite de primăvară şi vară timpurie în Golful Roke în bărci uşoare, exersând navigaţia, pruncind apelor să se ridice şi să se liniştească deopotrivă, vorbindu-le vânturilor lumii sau ridicând vântul fermecat. Acestea sunt talente foarte complicate şi se găsea mereu vreun lemn care îl pocnea în cap pe Ged, în timp ce barca se zgâlţâia sub adierea vântului care sufla dintr-o dată din spate sau barca lui se lovea de alta, deşi aveau la dispoziție tot golful, sau toţi cei trei băieţi din barca lui săreau în apă când era inundată, pe neaşteptate, de un val imens. În alte zile, mai erau şi expediţii mai liniştite pe mal, cu Maestrul Ierburilor care îi învăţa căile şi proprietăţile a tot ceea

ce creşte. Iar Maestrul Mânuitor îi învăţa îndemânarea şi jongleria, precum şi artele mărunte ale Preschimbării.

Ged era foarte priceput la acestea şi, într-o lună, îi întrecu pe alţi băieţi care veniseră la Roke cu un an înaintea lui. Mai ales trucurile iluziei i se păreau atât de uşoare de parcă s-ar fi născut ştiindu-le şi nu trebuia decât să şi le reamintească. Maestrul Mânuitor era un om blând şi inimos, care nu se mai sătura de ingeniozitatea şi frumuseţea artelor pe care le preda, iar în curând Ged nu se mai sfii şi începu să-l întrebe despre o vrajă sau alta, iar Maestrul îi zâmbea de fiecare dată şi-i arăta ce dorea. Dar într-o zi, în Curtea Mirajelor, cu gândul de a-l pune în sfârşit la locul său pe Jasper, Ged îi spuse Maestrului Mânuitor:

— Domnule, toate aceste farmece sunt aproape la fel; dacă-l ştii pe unul, le ştii pe toate. Şi, de îndată ce pânza vrăjii se risipeşte, iluzia dispare. Iată, dacă transform o pietricică în diamant – şi făcu întocmai cu un cuvânt şi o zvâcnire din încheietura mâinii – ce trebuie să fac să rămână diamantul diamant? Cum se blochează vraja, cum s-o fac să dureze?

Maestrul Mânuitor privi piatra preţioasă care sclipea în palma lui Ged ca şi când ar fi fost trofeul cel mai de preţ din comoara unui dragon. Bătrânul Maestru murmură un cuvânt, Tolk şi piatra preţioasă se făcu din nou o bucăţică cenuşie şi dură de piatră. Maestrul o luă şi o ţinu în palmă.

— Aceasta este o piatră. Tolk în Glăsuirea Adevărată – spuse el, măsurându-l îngăduitor din priviri pe Ged. – O părticică din piatra din care s-a ridicat Insula Roke, o bucăţică din ţinutul uscat pe care sălăşluiesc oamenii. Este ea însăşi. Face parte din lume. Prin Iluzia de Preschimbare, poţi să îi dai chip de diamant, de floare sau muscă, de ochi sau flacără. – Piatra licări dintr-o formă în cealaltă, după cum le înşiruia şi se făcu mai apoi din nou piatră. – Dar aceasta este doar o simplă prefacere. Iluzia înşeală simţurile privitorului. Îl face să vadă, să audă şi să simtă că acel lucru s-a schimbat. Dar nu-l schimbă cu adevărat. Ca să poţi schimba această biată piatră într-una preţioasă, trebuie să-i schimbi numele adevărat. Şi ca să poţi face asta, fiule, chiar şi pentru o fărâmă din lume, trebuie să schimbi lumea o dată cu ea. Se poate face. Într-adevăr se poate face. Aceasta este arta Maestrului Preschimbător şi o vei învăţa, atunci când vei fi

pregătit să o faci. Dar nu trebuie să schimbi nici măcar un lucru, o pietricică, un fir de nisip, până nu ştii cât bine şi cât rău va urma faptei tale. Lumea se contrabalansează, este în Echilibru. Puterile de Preschimbare şi Chemare ale unui vrăjitor pot pune în pericol echilibrul din lume. Această putere este de temut. Este foarte periculoasă. Trebuie să urmeze firul înţelepciunii şi să slujească nevoia. A aprinde o lumânare înseamnă a arunca o umbră...

Privi din nou în jos la pietricică.

— Chiar şi o piatră este un lucru bun şi de folos, să ştii – spuse el, cu mai puţină seriozitate în glas. – Dacă toate insulele din Earthsee ar fi făcute din diamant, am duce o viaţă grea aici. Bucură-te de iluzii, băiete şi lasă pietrele să fie pietre.

Zâmbi, dar Ged plecă nemulţumit. Bate-l la cap pe un mag să-ţi dezvăluie din secretele sale şi-ţi va vorbi întotdeauna, ca şi Ogion, doar despre echilibru, pericol şi întuneric. Dar, cu siguranţă, un vrăjitor care ar fi trecut mai departe de aceste trucuri copilăreşti ale iluziei, ştiind artele Chemării şi ale Preschimbării, era destul de puternic să facă ce-şi dorea, să echilibreze lumea cum i se părea mai bine şi să alunge întunericul cu propria lui lumină.

Pe hol îl întâlni pe Jasper, care, de când realizările lui Ged începură să fie lăudate prin Şcoală, îi vorbea mai prietenos, dar era şi mai ironic.

— Arăţi posomorât, Şoimanule – spuse el acum – ţi-au ieşit prost trucurile şi jongleriile?

Încercând ca întotdeauna să se pună pe aceeaşi treaptă cu Jasper, Ged îi răspunse la întrebare, ignorându-i tonul zeflemitor.

— M-am săturat de jonglerii – îi spuse – sunt sătul de trucurile astea de iluzie, bune doar să amuze lorzii plictisiți prin castelele şi Domeniile lor. Singura magie adevărată pe care am învăţat-o de la Maeştrii din Roke este să fac lumină fermecată şi câteva feluri de a stăpâni vremea. Restul e doar o joacă.

— Chiar şi joaca este periculoasă – spuse Jasper – când cade în mâinile unui nepriceput.

La spusele acestea Ged se întoarse de parcă i-ar fi tras o palmă şi făcu un pas spre Jasper. Dar băiatul mai mare îi zâmbi,

de parcă n-ar fi vrut să-l jignească, dădu din cap în stilul său ţeapăn şi graţios şi plecă mai departe.

Rămas acolo, cu mânie în suflet, privind în urma lui Jasper, Ged îşi jură să-şi depăşească rivalul şi nu în vreo simplă întrecere de iluzie, ci într-un test al puterii. Îşi va dovedi puterile şi-l va umili pe Jasper. Nu-l va mai lăsa să-l privească de sus, graţios, dispreţuitor, batjocoritor.

Ged nu se opri măcar o clipă să se întrebe de ce l-ar putea urî Jasper. Ştia doar de ce îl ura el pe Jasper. Ceilalţi ucenici aflară de îndată că-şi puteau măsura rareori priceperea, în joacă sau în serios, cu a lui Ged, şi spuneau despre el, unii cu laudă, alţii cu ciudă că:

— Este un vrăjitor înnăscut, nu te va lăsa niciodată să-l întreci.

Doar Jasper nici nu-l lăuda, nici nu-l evita, ci pur şi simplu îl privea de sus, schiţând un zâmbet sarcastic. Şi de-aceea Jasper era singurul care-i rămânea rival şi trebuia făcut de ruşine.

Nu vedea, sau nu vroia să vadă, că în rivalitatea aceasta de care se agăţa şi pe care o nutrea ca parte din mândria lui, se ascundea ceva din pericolul, din întunericul despre care îl prevenise subtil Maestrul Mânuitor.

Când nu se lăsa stăpânit de mânie, ştia prea bine că nu era încă la înălţimea lui Jasper, sau a oricăruia dintre băieţii mai mari, şi-şi vedea de lucru ca de obicei. La sfârşitul verii, ceea ce aveau de învăţat se mai împuţină cumva, rămânând aşadar mai mult timp pentru sporturi: curse cu bărcile vrăjite în golf, întreceri în ale iluziei în curţile Marii Case, iar în serile lungi, în dumbrăvi, jocuri sălbatice de-a v-aţi ascunselea în care cei care se ascundeau şi cei care-i căutau erau toţi invizibili şi doar vocile le mişunau râzând şi strigând printre copaci, urmăriţi şi ferindu-se de lumini fermecate iuţi şi abia văzute. Apoi, când veni din nou toamna, se întoarseră la sarcinile obişnuite, exersând magii noi. Astfel, primele luni la Roke trecură repede pentru Ged, pline de simţăminte noi şi minunăţii.

***

Iarna aduse schimbări. Fu trimis alături de alţi şapte băieţi, peste Insula Roke, până la cel mai îndepărtat cap nordic, unde se înalţă Turnul Izolat. Acolo trăia, singur cuc, Maestrul Numelor,

care era numit cu un nume fără înţeles în nici o limbă, Kurremkarmerruk. Nici o fermă sau locaş nu era mai aproape de câteva mile bune de Turn. Stătea întunecat deasupra stâncilor nordice la fel de cenuşiu ca şi norii peste mările iernii. Nesfârşite păreau liftele şi clasificările de nume pe care trebuiau să le înveţe cei opt elevi ai Maestrului. Printre aceştia, Kurremkarmerruk şedea pe un jilţ înalt în camera de sus a Turnului, scriind lifte de nume care trebuiau învăţate până la miezul nopţii, când cerneala se risipea, lăsând pergamentul din nou gol. Locul acela era rece, aproape complet înecat în întuneric şi învăluit în tăcere. Mai răzbea doar zgâriatul penelului Maestrului şi poate oftatul unui elev nevoit să înveţe până la miezul nopţii numele fiecărui cap, punct, golf, strâmtoare, intrând, canal, port, mlaştină, recif sau stâncă de pe malurile micuţei insule Lossow a Mării Pelnish. Dacă îndrăznea să se plângă, Maestrul poate nu spunea nimic, dar îi lungea lifta. Sau chiar spunea:

— Cel care doreşte să devină Stăpân al Mării trebuie să ştie numele adevărat al fiecărei picături de apă a mării.

Ged ofta câteodată, dar nu se plângea. Vedea că în materia aceasta prăfuită şi de neînţeles a învăţării numelui adevărat al fiecărui loc, lucru şi fiinţă, puterea pe care o căuta zăcea ca o piatră preţioasă pe fundul unei fântâni secate, căci în aceasta stă magia, în numirea adevărată a unui lucru. Astfel le vorbi Kurremkarmerruk o dată, în prima lor noapte petrecută în Turn. Nu mai repetă niciodată acele vorbe, dar Ged nu le uită.

— Există mulţi magi înzestrați cu putere mare – le spuse el atunci – care-şi irosesc o viaţă întreagă încercând să afle măcar numele unui singur lucru – un singur nume rătăcit sau ascuns. Liftele însă, tot nu se sfârşesc. Şi nici nu se vor termina, până la sfârşitul lumii. Luaţi aminte şi veţi vedea singuri de ce. În lumea de sub soare, cât şi în cea care nu vede nicicând soarele, există multe lucruri care nu au legătură cu oamenii şi limbajul lor şi mai există alte puteri dincolo de puterile ştiute. Dar magia, adevărata magie, este doar în puterea acelor fiinţe care vorbesc limba Hardică din Earthsee, sau Vechea Glăsuire din care aceasta se născu. Aceasta este limba pe care o vorbesc dragonii şi limba pe care o vorbea Segoy, cel care făuri insulele lumii,

limba facerilor, vrăjilor, farmecelor şi a invocaţiilor noastre. Cuvintele sale zac ferecate şi amestecate printre cuvintele noastre în Hardică. Noi numim spuma valurilor sukien. Acest cuvânt este făcut din două cuvinte ale Vechii Glăsuiri: suk, pană, şi inien, mare. Pana mării este aşadar spuma. Dar nu poţi vrăji spuma valurilor numind-o sukien. Trebuie să îi foloseşti propriul nume adevărat din Vechea Glăsuire, iar acesta este essa. Orice vrăjitoare mai ştie câteva dintre aceste cuvinte în Vechea Glăsuire, iar un mag cunoaşte multe. Dar există mult mai multe, iar unele au fost pierdute în negura secolelor, altele au fost ascunse, unele sunt ştiute doar de dragoni şi de Vechile Puteri ale Pământului, iar altele rămân neştiute oricărei creaturi vii şi nu se pot învăţa de nici un om. Căci această limbă este fără de sfârşit. Iată de ce. Numele mării este inien, simplu şi clar. Dar ceea ce noi numim Marea Tăinuită are propriul său nume în Vechea Glăsuire. De vreme ce nimic nu poate avea două nume adevărate, inien poate însemna doar „toată marea, mai puţin Marea Tăinuită". Dar bineînţeles, nu înseamnă nici măcar asta, pentru că există nenumărate mări, golfuri şi strâmtori care au toate propriul lor nume. Aşa că, dacă un Mag Stăpân al Mării ar fi destul de nebun să încerce să urzească o vrajă aducătoare de furtună sau să calmeze oceanul întreg, ar trebui să rostească în vraja sa nu doar cuvântul inien, ci şi numele oricărei întinderi de apă şi părticică din mare, din tot Arhipelagul şi din toate Capetele Mărginaşe şi mai departe, până unde se termină numele. Astfel, ceea ce ne dă darul de a stăpâni magia, ne-o şi limitează. Un mag poate controla doar ceea ce-i este aproape, ceea ce poate numi cu precizie şi în întregime. Acesta este un lucru bun. Dacă n-ar fi aşa, răutatea celor cu puteri sau nebunia celor înţelepţi ar fi încercat cu mult în urmă să schimbe ceea ce nu poate fi schimbat şi Echilibrul s-ar nărui. Marea dezechilibrată ar copleşi insulele unde noi locuim temători, iar în vechea tăcere toate vocile şi numele s-ar pierde pentru totdeauna.

Ged chibzui mult pe seama acestor vorbe şi-i intrară adânc în minte. Totuşi, măreţia acelei sarcini nu putu să înlesnească truda acelui lung an din Turn. La sfârşitul său, Kurremkarmerruk îi spuse:

— Ai început bine. – Dar nimic mai mult. Vrăjitorii grăiesc adevărul şi, cu adevărat, toată silinţa cu care Ged încercă de-a lungul acelui an să pătrundă măiestria Numelor era doar începutul a ceea ce trebuia să continue să înveţe întreaga lui viaţă. I se dădu drumul din Turnul Izolat mai devreme decât celor cu care venise, căci el învăţase mai iute. Dar asta fu toată lauda de care avu parte.

Merse singur spre sud, de-a lungul insulei, în iarna timpurie, pe cărări goale care nu treceau prin nici un oraş. Când veni noaptea nu rosti nici un farmec să arunce ploaia care-l uda până la piele, căci vremea din Roke era în mâinile Maestrului Cheii Vântului şi nu trebuia să se amestece. Se adăposti sub un larice şi, stând acolo învelit în mantie, gândul îi zbură la bătrânul lui Maestru Ogion, care poate mai era încă prins în hoinăritul său tomnatic peste culmile din Gont, dormind afară, cu ramurile dezgolite drept acoperiş şi ploaia în loc de pereţii casei. Imaginea aceea îl făcu pe Ged să zâmbească, căci gândul la Ogion era mereu o alinare. Adormi cu pacea în inimă, acolo, în negura rece, înţesată de şoaptele apelor. La răsărit se trezi şi îşi ridică capul. Ploaia stătuse. Observă un animăluţ ce dormea încovrigat, adăpostit în pliurile mantiei sale unde se strecurase în căutare de căldură. Rămase uimit când îl văzu, căci era o fiară stranie şi rar întâlnită, un otak.

Aceste creaturi se găsesc în doar patru insule sudice ale Arhipelagului: Roke, Ensmer, Pody şi Wathort. Sunt mici şi netede, cu faţa lată, cu blana maro închis sau vărgată, cu ochii mari şi lucitori. Dinţii le sunt tăioşi şi sunt iuţi la mânie, astfel că nu sunt făcuţi să fie animale de casă. Nu scot nici un fel de sunet ori ţipăt şi nu au nici glas. Ged îl mângâie şi otakul se trezi, căscând, scoţând la vedere o limbuţă maro şi dinţii albi, dar nu se sperie.

— Otak – îi spuse şi apoi, amintindu-şi de cele o mie de nume ale fiarelor pe care le învăţase în Turn, îi spuse pe numele lui adevărat în Vechea Glăsuire – hoeg! Vrei să vii cu mine?

Otakul se aşeză în palma întinsă a lui Ged şi începu să-şi spele blana cu limba.

Îl puse pe umăr, în pliurile glugii şi-l luă cu el. Câteodată, pe parcursul zilei, otakul sărea jos şi o zbughea în adâncul pădurii,

dar se întorcea mereu la Ged, o dată cu un şoricel pe care-l prinsese. Băiatul râse şi-i zise să-l mănânce liniştit, pentru că el postea, noaptea aceea fiind Sărbătoarea Soarelui Nou. Ajunse dară în asfinţitul umed la Dealul Roke şi văzu puzderie de lumini fermecate jucându-se prin ploaie, peste acoperişurile Marii Case. Îi trecu pragul şi fu întâmpinat, în sala luminată de jocul focului din cămin, de Maeştrii şi colegii săi.

Pentru Ged era ca şi când s-ar fi întors acasă, deşi el nu avea un loc pe care să-l pată numi astfel. Era bucuros să vadă atâtea feţe cunoscute şi cel mai bucuros să-l revadă pe Vetch, care-l întâmpină cu un zâmbet larg, ce-i aprinse faţa smeadă. Prietenul drag îi lipsise în acel an mai mult decât îşi dăduse seama. Vetch fusese făcut vrăjitor în toamna aceea şi nu mai era ucenic, dar asta nu punea nici o oprelişte între ei. Se puseră îndată pe povestit şi lui Ged i se păru că, în acea primă oră de la reîntâlnirea lor, îi spuse lui Vetch mai multe decât spusese de-a lungul întregului an petrecut în Turnul Izolat.

Otakul încă îl mai însoţea, stându-i pe umăr, cuibărindu-se în pliul glugii în timp ce stăteau la cină, la lungile mese pregătite pentru sărbătoare în Sala Şemineului. Vetch se minună de mica creatură şi o dată încercă chiar să o mângâie, dar otakul îşi repezi colţii ascuţiţi la el. Vetch râse.

— Şoimanule, se spune că un om plăcut de o fiară sălbatică este un om căruia Vechile Puteri ale stâncii şi râului îi vor vorbi cu voce omenească.

— Se mai spune însă şi că vrăjitorii din Gont ţin adesea aproape câte o creatură – spuse Jasper, care stătea faţă în faţă cu Vetch. – Lordul nostru Nemmerle îşi are corbul său, iar cântecele spun că Magul Roşu din Ark ducea după sine un vier sălbatic, legat de un lanţ aurit. Dar nu am mai auzit de nici un vrăjitor care să ţină un şobolan în gluga sa!

Şi râseră toţi, chiar şi Ged. Fu o noapte veselă şi era fericit să fie acolo, la căldură şi bună dispoziție, sărbătorind alături de colegii săi. Dar, ca tot ceea ce-i spunea Jasper, gluma îl făcu să strângă din dinţi.

În acea noapte, Lordul din O era oaspetele şcolii, el însuşi un vrăjitor renumit. Fusese un elev de-al Arhimagului şi revenea uneori la Roke pentru Festivalul Iernii şi Dansul cel Lung al verii.

Alături de el era doamna sa, subţirică şi tânără, strălucitoare ca arama nouă, cu părul negru încoronat cu opale. Prezenţa unei femei în sălile Marii Case era rară, iar unii Maeştri o priveau pieziş, dezaprobator. Dar tinerii ucenici nu îşi dezlipeau o clipită privirile de la ea.

— Pentru una ca aceasta – îi spuse Vetch lui Ged – aş face mari vrăji... Oftă, apoi râse.

— Nu e decât o femeie – răspunse Ged.

— Şi Prinţesa Elfarran nu era decât o femeie – zise Vetch – şi de dragul ei tot ţinutul Enlad fu prădat şi Magul Erou din Havnor îşi pierdu viaţa, iar insula Solea fu scufundată în mare.

— Poveşti – spuse Ged. Dar mai apoi prinse şi el la rândul său a se uita la Doamna din O, întrebându-se dacă într-adevăr exista o asemenea frumuseţe aducătoare de moarte, cum povesteau vechile istorii.

Maestrul Incantaţiilor cântă Vitejiile Tânărului Rege şi cântară cu toţii Colinda de Iarnă. Acum, în scurtul răstimp dinainte de a se ridica cu toţii de la mese, Jasper se înălţă în picioare şi merse la masa cea mai apropiată de cămin, unde erau aşezaţi Arhimagul, Maeştrii şi oaspeţii şi îi vorbi Doamnei din O. Jasper nu mai era de-acum un băieţandru, ci un tânăr înalt şi bine legat, cu mantia prinsă la gât în fir de argint, căci şi el fusese făcut vrăjitor anul acela, iar încuietoarea de argint era dovada trecerii sale. Doamna zâmbi la vorbele sale şi opalele îi luciră, radiind în părul negru. Apoi, după ce Maestrul încuviinţă înclinând din cap, Jasper urzi pentru ea un farmec de iluzie. Un copac alb se ivi din podeaua de piatră. Ramurile sale atingeau grinzile acoperişurilor înalte ale sălii şi pe fiecare rămurică a fiecărei crengi strălucea un măr de aur, fiecare un soare, căci acesta era Copacul Anului.

Dintr-o dată, o pasăre zbură printre crengi, în întregime albă, cu coada aidoma unei căderi de zăpadă, iar merele aurite îşi pierdură strălucirea şi se făcură seminţe, fiecare o picătură de cristal. Căzură din copac ca un ropot de ploaie şi deodată se răspândi în jur o aromă dulceagă, în timp ce copacul, legănându-se, dădea frunze de foc rozaliu şi flori albe ca stelele. Apoi iluzia se risipi. Doamna din O exclamă cu plăcere şi-şi

înclină capul strălucitor dinaintea tânărului vrăjitor, lăudându-i măiestria.

— Vino să locuieşti alături de noi în O-Tokne. Nu-i aşa că poate să vină, Lordul meu? – îl întrebă ea, ca un copil, pe soţul neînduplecat. Dar Jasper spuse doar:

— Când voi fi învăţat talente demne de Maeştrii mei şi de lauda Măriilor Voastre, doar atunci aş veni cu bucurie şi cel mai bucuros aş fi să vă servesc.

Astfel îi mulţumi pe toţi cei de faţă, în afară de Ged. Se alătură şi el cuvintelor de laudă ale celorlalţi, dar nu le spuse din inimă. Aş fi putut să mă descurc mai bine îşi spuse înciudat amarnic, iar după gândul acesta, toată veselia acelei seri se întunecă pentru Ged.

CAPITOLUL IV

ELIBERAREA UMBREI

PRIMĂVARA aceea Ged îl văzu puţin pe Vetch şi pe Jasper, căci ei erau de-acum vrăjitori şi studiau alături de Maestrul Modelator în taina Dumbrăvii Statornice, acolo unde nu le era îngăduit să păşească ucenicilor. Ged rămase în Marea Casă, lucrând cu Maeştrii la toate îndeletnicirile demne de vrăjitori, cei care urzesc magie, dar nu poartă toiag. Învăţă aducerea vântului, stăpânirea vremii, găsirea şi legarea, artele făurarilor de vrăji şi a celor care le cântă, povestitorii, secretele maeştrilor incantaţiilor, atotvindecătorilor şi cunoscătorilor de ierburi. În puterea nopţii, singur în celula lui de dormit, cu o mingiuţă de lumină fermecată arzând deasupra cărţii, în loc de lampă sau lumânare, studia Runele Avansate şi Runele lui Ea, care sunt invocate în Marile Vrăji. Începea să stăpânească toate Aceste măiestrii cu uşurinţă şi se zvonea printre studenţi că Maeştrii îl credeau pe băiatul din Gont cel mai rapid student dintre câţi fuseseră la Roke. Se povestea şi despre otakul său, ce se credea a fi un spirit deghizat care-i şoptea la ureche lucruri înţelepte şi se mai spunea chiar că, la sosirea sa la Şcoală, corbul Arhimagului l-ar fi numit pe Ged Cel ce va fi Arhimag. Dacă credeau sau nu aceste istorisiri, ori dacă îl plăceau sau nu pe Ged, majoritatea colegilor săi îl admirau şi abia aşteptau să-l însoţească când era cuprins de o poftă rară şi nestăvilită de a le conduce jocurile, în serile târzii de primăvară. Dar, în cea mai mare parte, era reţinut, mândru şi silitor şi se ţinea deoparte de la jocuri. Dintre toţi aceştia, însă, în absenţa lui Vetch, nu avea prieteni şi nici nu dorea vreunul.

Avea cincisprezece ani, prea tânăr ca să poată învăţa vreuna dintre Marile Arte ale vrăjitorului sau magului, celui căruia-i este dat să parte toiagul. El învăţă însă atât de repede artele iluziei, încât Maestrul Preschimbător, şi el fiind tânăr, începu în curând să-i predea separat de ceilalţi şi să-i spună despre adevăratele Vrăji de Luare a Formei. Îi explică cum, dacă un lucru este într-adevăr preschimbat în alt lucru, numele său trebuie schimbat pe

tot timpul cât durează vraja şi cum aceasta afectează numele şi natura lucrurilor care-l înconjoară. Îi vorbi despre primejdiile luării altei forme, mai ales atunci când vrăjitorul este cel ce-şi transformă propria lui formă, căci poate cădea pradă propriei sale vrăji. Încetul cu încetul, convins că băiatul îl înţelege, tânărul Maestru începu să facă mai mult decât doar să-i povestească despre aceste mistere. Îl învăţă, una după cealaltă, Marile Vrăji de Preschimbare şi îi dădu să studieze Cartea Preschimbării. Făcu acestea fără a-i da de veste Arhimagului şi, deşi nu avea intenţii rele, nu era un lucru tocmai înţelept.

Ged lucra acum şi cu Maestrul Chemărilor, dar acesta era un om neînduplecat, îmbătrânit şi îndârjit de vrăjitoria adâncă şi sumbră pe care o preda. Nu se ocupa cu iluziile, ci numai cu magia adevărată, chemarea acelor energii ca lumina, căldura, forţa care atrage magnetul şi acele forţe pe care oamenii le percep drept greutate, formă, culoare, sunet – adevăratele puteri, izvorâte din energiile nemărginite ale universului, pe care nici o vrajă legată de om nu ar putea să le sece sau să le dezechilibreze. Studenţii lui ştiau deja de la ceilalţi Maeştri cum să stăpânească vremea sau mările, dar acest Maestru fu cel care le arătă de ce un vrăjitor adevărat foloseşte astfel de vrăji doar la mare nevoie, căci chemarea unor astfel de forţe pământeşti duce la schimbarea pământului din care ele fac parte.

— Ploaia de deasupra insulei Roke poate aduce secetă în Osskil – spuse el – şi atmosfera calmă în Capătul Estic poate fi furtună şi devastare în Vest, dacă habar n-ai ce faci.

Cât despre chemarea lucrurilor adevărate, a oamenilor în viaţă şi a trezirii spiritelor morţilor, a invocării Celor Nevăzute, acele vrăji care-i sunt cele mai de preţ unui Chemător şi unui mag, de acestea nu le vorbea aproape niciodată. O dată sau de vreo două ori Ged încercase să-l facă să-i dezvăluie puţin din aceste mistere, dar Maestrul era neînduplecat, privindu-l lung şi întunecat, până când Ged nu mai îndrăzni să încerce.

Câteodată nu-i venea uşor nici să facă vrăji mult mai mărunte decât cele pe care le învăţase de la Maestrul Chemărilor. Anumite rune, din anumite pagini ale Cărţii Măiestriei, i se păreau cunoscute, deşi nu-şi amintea unde le mai văzuse. Preţ

de o clipă, îl duseră cu gândul la umbrele dintr-o cameră întunecată, la o uşă închisă şi la umbre care se năpusteau asupra-i din colţul de lângă acea uşă. Puse în grabă deoparte astfel de gânduri şi amintiri şi continuă. Îşi spuse că aceste momente de frică şi întunericime, nu puteau fi decât umbrele propriei sale ignoranţe. Cu cât învăţa mai mult, cu atât avea mai puţine de temut, până când, la urmă, odată cu dobândirea puterii sale depline de Vrăjitor, nu va mai trebui să se teamă de nimic în lume, de absolut nimic.

În a doua lună a acelei veri, toată şcoala se adună din nou în Marea Casă, ca să sărbătorească Noaptea Lunii şi Dansul cel Lung, care în acel an se potriviră ca un singur festival, de două nopţi. Asemenea potrivire nu se întâmpla decât o dată la cincizeci de ani. Toată noaptea cea dintâi, cea mai scurtă noapte cu lună plină din acel an, pe câmpuri cântară flauturi, iar străzile înguste din Thwil se umplură de tobe şi torţe, iar cântecele se întinseră departe, până peste apele Golfului Roke, scăldate de lumina lunii. Dimineaţa următoare, în timp ce soarele răsărea, Cântăreţii din Roke începură să cânte lunga Vitejie a lui Erreth-Akbe, care povesteşte cum au fost clădite turnurile albe din Havnor şi descrie călătoriile lui Erreth-Akbe din Insula cea Veche, Ea, prin tot Arhipelagul şi Capetele sale, până la cel mai îndepărtat Capăt Vestic, la marginea Mării Largi unde îl întâlni pe dragonul Orm. Oasele sale în armura străpunsă mai zac încă printre oasele dragonului, pe malul singuraticului Selidor, însă sabia sa încă mai arde roşiatică la asfinţit, înfiptă pe cel mai înalt turn din Havnor, ce veghează Marea Tăinuită. Când terminară cântecul, începu Dansul cel Lung. Orăşenii, Maeştrii, studenţii şi fermierii toţi împreună, bărbaţi şi femei deopotrivă, dansau în praful încălzit şi în amurgul care se lăsa peste toate străzile din Roke până la plajele mării, în ritmul tobelor şi tonul tărăgănat al flautelor şi cimpoaielor. Dansară până în apa mării, sub clar de lună, până trecu noaptea şi muzica se topi. Pe când estul se lumina, se adunară din nou, înapoi la plaje şi pe străzi. Tobele tăceau acum, lăsând flautele să cânte domol, dar pătrunzător. La fel se întâmplă pe fiecare dintre insulele Arhipelagului în acea noapte: toate insulele

despărţite de mare se uniră într-un singur dans şi o singură muzică.

Când Dansul cel Lung luă sfârşit, mai toţi oamenii dormiră toată ziua şi se adunară din nou, pe înserat, să mănânce şi să bea. Un grup de tineri, ucenici şi vrăjitori, îşi aduseseră cu ei cina, afară din sala de mese, ca să stea doar între ei într-o curte a Marii Case. Vetch, Jasper şi Ged erau cu toţii acolo, împreună cu şase sau şapte alţi băieţi şi câţiva băieţandri, eliberaţi pentru scurt timp din Turnul Izolat, căci acest festival îl scosese chiar şi pe Kurremkarmerruk din Turnul său. Cu toţii se ospătau, râdeau şi făceau magii doar de dragul de a-şi arăta iscusinţa, ca şi când ar fi ţinut să uimească curtenii vreunui rege. Unul dintre băieţi luminase curtea cu o sută de stele de lumină fermecată, colorate ca nişte bijuterii ce se legănau într-un alai lent, înţesate printre stelele adevărate. Alţii doi jucau popice cu mingi de flacără verzuie. Popicele săreau şi se fereau când se apropiau mingile. În tot acest răstimp, Vetch stătea, picior peste picior, mâncând pui fript, în mijlocul văzduhului. Unul dintre băieţii mai tineri încercă să-l aducă pe pământ, dar Vetch pluti puţin mai sus, unde acesta nu-l mai putu ajunge şi rămase prin aer, zâmbind. Din când în când mai arunca câte un oscior de pui, care se transforma într-o bufniţă şi zbura ţipând prin pânza de steluţe. Ged trăgea după bufniţe cu săgeţi din firmituri de pâine şi le dobora, iar când atingeau pământul rămâneau din ele doar oase şi firmituri şi iluzia se topea. Încercă şi Ged să i se alăture lui Vetch în aer, dar pentru că nu deţinea cheia vrăjii, trebui să fluture din braţe ca să se menţină în văzduh şi toţi râdeau nevoie mare de ridicările, braţele agitate şi căderile sale. Nu se lăsă păgubaş, pentru a-i mai face pe ceilalţi să râdă, amuzându-se şi el deopotrivă, căci după aceste două nopţi lungi de dans sub clar de lună, muzică şi magie, era într-o stare de spirit tulbure şi sălbatică, pregătit să înfrunte orice i s-ar fi ivit în cale.

Într-un final, pluti în jos, în picioare, chiar lângă Jasper, iar acesta, care nu râdea niciodată tare, plecă de-acolo zicând:

— Iată un Şoiman care nu poate zbura...

— Dar ce, este cumva Jaspul o piatră preţioasă? – îi răspunse Ged, rânjind. – O, tu, bijuterie printre vrăjitori! O, tu nestemată din Havnor, sclipeşte pentru noi!

Băieţandrul care aprinsese luminile jucăuşe trimise una să danseze şi să sclipească chiar deasupra capului lui Jasper. Nu chiar atât de calm ca de obicei şi încruntat, Jasper îndepărtă cu mâna luminiţa şi o stinse cu un gest scurt.

— M-am săturat de copii mici, de zgomot şi de prostii – spuse el.

— Eşti pe cale să devii un adult adevărat, tinere – remarcă Vetch de la înălţime.

— Dacă-ţi arde de tăcere şi mohoreală – adăugă unul dintre băieţii mai tineri – poţi oricând să încerci Turnul.

Ged îi zise:

— Dar ce doreşti tu de fapt, Jasper?

— Îmi doresc să stau în compania celor egali mie – spuse Jasper. – Vino, Vetch. Să-i lăsăm pe ucenici să se joace în continuare cu jucăriile lor.

Ged se întoarse să îl privească pe Jasper.

— Dar ce au vrăjitorii în plus faţă de ucenici? – întrebă el. Vocea îi era liniştită, dar, dintr-o dată, toţi ceilalţi băieţi tăcură, căci, atât în tonul său cât şi în cel al lui Jasper, se simţea acum simplă şi clară pizma, ca atunci când tragi oţelul afară din teacă.

— Puterea – spuse Jasper.

— Îţi întrec puterea pas cu pas.

— Mă provoci?

— Da, te provoc.

Vetch se aruncă pe pământ şi se puse între ei, întunecat la faţă.

— Ne sunt interzise duelurile de vrăjitorii şi o ştiţi bine şi voi. Încetaţi dară!

Ged şi Jasper tăcură, căci ştiau prea bine legile din Roke şi vedeau că Vetch era îndemnat de iubire, în timp ce pe ei îi împingea ura. Şi totuşi, mânia lor se înteţi, în loc să se liniştească. Acum, dându-se puţin în lături ca să-l audă doar Vetch, Jasper îi spuse zâmbind rece:

— Cred că mai bine i-ai aminti prietenului tău căprar despre legea care-l protejează. Are o mutră jalnică. Mă mir că a crezut că aş putea accepta vreodată să mă întrec cu el, unul care miroase a capră, un ucenic care nu ştie nici măcar Prima Schimbare?

— Jasper – spuse Ged – ce ştii tu de ce sunt eu în stare?

Pentru o clipă, fără să se rostească vreun cuvânt, Ged dispăru de sub privirile lor, iar în locul lui se ivi un vultur semeţ, ţipând din ciocul deschis, apoi Ged reapăru în lumina pâlpâitoare a lanternei, cu privirea-i întunecată aţintită spre Jasper.

Jasper făcu un pas în spate, mirat, dar ridică apoi din umeri şi nu spuse decât:

— O simplă iluzie.

Ceilalţi vociferară. Vetch spuse:

— Aceasta nu a fost doar o iluzie. A fost o preschimbare adevărată. Şi destul acum, Jasper, ascultă-mă...

— A fost îndeajuns să ne dăm seama că a furişat o privire în Cartea Preschimbării când nu-l vedea Maestrul, şi atunci ce? Continuă, Căprarule. Îmi place capcana asta pe care ţi-o aşterni singur. Cu cât încerci să-mi fii egal, cu atât arăţi de fapt ce eşti.

La auzul acestora, Vetch se întoarse dinspre Jasper şi-i spuse foarte încet lui Ged:

— Şoimanule, n-ai vrea să fii tu un bărbat adevărat şi să laşi asta deoparte acum. Vino cu mine.

Ged îşi privi prietenul şi-i zâmbi, dar nu spuse decât:

— Ţine-mi-l puţin pe Hoeg, te rog!

Puse micuţul otak, care-i stătea pe umeri ca de obicei, în mâinile lui Vetch. Până atunci nu lăsase pe nimeni să-l atingă, dar veni acum la Vetch şi i se urcă pe braţ, cuibărindu-i-se pe umăr, cu ochii mari şi sclipitori mereu la stăpânul său.

— Acum – îi spuse Ged încet ca şi mai înainte – ce o să faci ca să arăţi că eşti mai presus de mine, Jasper?

— Nu trebuie să mişc un deget, Căprarule. Şi totuşi o voi face. Îţi voi acorda o şansă – o ocazie. Invidia te mănâncă ca un vierme într-un măr. Să scoatem dară viermele. O dată, pe Dealul Roke te-ai lăudat că vrăjitorii din Gont nu se joacă cu magia. Vino acum la Dealul Roke şi arată-ne ce fac ei de fapt. Şi abia după aceea îţi voi arăta, poate, puţină vrăjitorie.

— Da, aş fi foarte interesat să văd asta – răspunse Ged. Băieţii mai tineri, obişnuiţi să-l vadă răbufnind la cea mai mică urmă de provocare sau insultă, se mirau acum de calmul său. Vetch însă nu-l privea mirat, ci cu o teamă crescândă. Încercă să intervină din nou, dar Jasper spuse:

— Hai, nu te băga în asta, Vetch. Ce vei face cu şansa pe care ţi-o dau, Căprarule? Ne vei arăta vreo iluzie, niscaiva farmece cu care se vindecă caprele de râie?

— Şi ce anume ai vrea să fac, Jasper?

Băiatul mai mare ridică din umeri:

— Din partea mea, n-ai decât să chemi şi un spirit dintre morţi!

— O voi face.

— Vezi să nu. – Jasper privi ţintă la el, furia arzându-i deodată mai aprig decât dispreţul. – Nu o vei face. Nu eşti în stare. Te tot lauzi şi...

— Pe numele meu, o voi face!

Pentru o clipă, rămaseră cu toţii complet nemişcaţi.

Depărtându-se de Vetch, care l-ar fi oprit chiar şi cu forţa, Ged ţâşni afară din curte, fără să privească înapoi. Luminiţele jucăuşe de deasupra lor pieriră, stingându-se încet. Jasper ezită o secundă, apoi îl urmă pe Ged. Restul veniră după ei, stingheriţi, în tăcere, curioşi şi înfricoșați.

Pantele Dealului Roke urcau întunecate pierzându-se apoi în întunericimea nopţii de vară, înainte de răsăritul lunii. Prezenţa acelui deal, acolo unde se înfăptuiseră multe minuni, era grea, de piatră, în aerul de deasupra lor. Când ajunseră la palele dealului, se gândiră la cât de adânci îi erau rădăcinile, mai adânci chiar decât marea, până la străvechile focuri oarbe şi tainice din inima pământului. Se opriră la panta estică. Stelele atârnau deasupra ierbii negre, peste creasta dealului. Nu bătea nici o pală de vânt.

Ged urcă câţiva paşi mai sus de unde erau ceilalţi, se întoarse şi spuse răspicat:

— Jasper! Pe al cui spirit să-l chem?

— Cheamă pe cine doreşti. Oricum nu te va asculta nici unul. – Vocea lui Jasper tremură puţin, poate de mânie. Ged îi răspunse încet, în batjocură:

— Ţi-e frică?

Nici nu mai aşteptă răspunsul lui Jasper, dacă-i mai dădu vreunul. Nici că-i mai păsa de Jasper. Acum, că ajunseseră pe Dealul Roke, ura şi furia se dispersară, înlocuite de o pură siguranţă de sine. Nu trebuia să mai invidieze pe nimeni. Ştia că

puterea sa, în acea noapte, pe acel pământ fermecat, era mai mare decât fusese vreodată, umplându-l până la a-l face să tremure de simţământul că avea o putere greu de ţinut sub control. Ştia acum că Jasper îi era cu mult inferior şi fusese probabil trimis doar pentru a-l aduce pe el acolo în noaptea aceea şi nu-i era nici măcar rival, ci un simplu servitor al destinului lui Ged. Simţea rădăcinile dealului cufundându-se în jos şi tot mai jos în întuneric, iar deasupra capului văzu focurile uscate şi îndepărtate ale Stelelor. Între dealul de sub picioare şi Stelele de deasupra, toate lucrurile erau la comanda sa, în puterea sa. Stătea în centrul întregii lumi.

— Nu te teme – spuse el, zâmbind. – Voi chema spiritul unei femei. Nu trebuie să te temi de o femeie. O voi chema pe Elfarran, Doamna Vitejiilor din Enlad.

— A murit acum o mie de ani, oasele ei zac departe, sub Marea lui Ea şi poate nici n-a existat vreodată cu adevărat o astfel de femeie.

— Oare contează pentru morţi anii şi distanţele? Să mintă Cântecele? – spuse Ged cu aceeaşi batjocură uşoară şi spunând apoi: – Priveşte aerul dintre mâinile mele – se întoarse cu spatele la ceilalţi şi rămase nemişcat.

Cu un gest lent îşi întinse braţele, gestul de bun-venit care deschide o invocare. Începu să vorbească.

Citise runele acestei Vrăji de Chemare în cartea lui Ogion, acum mai bine de doi ani şi nu le mai văzuse niciodată de atunci. Atunci le citise în întuneric. Acum şi în acest întuneric, parcă le citea din nou de pe pagina deschisă dinainte-i, în noapte. Dar acum înţelegea ceea ce citea, rostind cuvintele cu voce tare, unul după celălalt, văzând semnele care arătau cum trebuie ţesută vraja, cu ce fel de voce, ce mişcare a corpului şi a mâinii.

Ceilalţi băieţi îl priveau, tăcuţi, nemişcaţi, mai tremurând câteodată. Marea vrajă începea să se închege. Vocea lui Ged era încă domoală, dar se schimbă într-un cântec gros, iar cuvintele pe care le rostea nu le erau cunoscute. Tăcu. Deodată, vântul se ridică, urlând prin iarbă. Ged căzu în genunchi şi strigă o chemare. Apoi căzu înainte, de parcă ar fi îmbrăţişat pământul întreg cu braţele-i deschise, iar când se ridică, ţinea ceva

întunecat în mâinile şi braţele tensionate. Ţinea ceva atât de greu încât tremura de efort, iar picioarele abia îl ţineau. Vântul fierbinte se unduia, smulgând ierburile negre de pe deal, iar dacă mai sclipea vreo stea, nimeni nu ar mai fi putut s-o vadă.

Cuvintele fermecate sâsâiră şi se bâlbâiră pe buzele lui Ged, apoi strigă, tare şi răspicat: – Elfarran!

Strigă din nou numele: – Elfarran!

Masa diformă de întuneric pe care-o ridicase se rupse în bucăţi. Se separă şi o suliţă de lumină luci între braţele sale deschise, un oval fad întinzându-se de jos şi până la înălţimea braţelor sale ridicate. În ovalul de lumină se mişcă o formă pentru o clipă, o formă umană: o femeie înaltă ce-i privea peste umăr. Faţa-i era frumoasă, cuprinsă de durere şi înfricoşare.

Spiritul străluci acolo preţ de o clipită. Apoi, ovalul sălciu dintre braţele lui Ged prinse a străluci. Se lărgi şi se întinse, o crăpătură în întunericul pământului şi al nopţii, o sfâşiere a pânzei din care este făcută lumea. Prin ea ardea o strălucire îngrozitoare. Iar prin acea deschizătură deformată se furişă ceva, ca un cheag de umbră neagră, iute şi hidoasă, ce se azvârli ţintă la faţa lui Ged.

Împleticindu-se sub greutatea acelei creaturi, Ged scoase un urlet gros şi scurt. Micuţul otak, privind de pe umărul lui Vetch, animalul fără de glas, ţipă şi el tare şi sări ca şi când ar fi vrut să atace.

Ged căzu, luptându-se şi zvârcolindu-se, în timp ce ruptura de lumină din întunericul lumii se lărgi şi i se întinse deasupra. Băieţii care priveau o luară la fugă, iar Jasper se plecă la pământ, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare. Doar Vetch sări să-şi ajute prietenul. Astfel, doar el fu cel care văzu umflătura de umbră care se agăţase de Ged, să-i rupă carnea. Era ca o fiară neagră, de mărimea unui copil, deşi părea când să se umfle, când să se micşoreze. Nu avea cap sau chip, doar patru labe cu gheare, cu care se agăţa şi cu care sfâșia. Vetch suspina de frică şi totuşi îşi întinse mâinile spre Ged, încercând să-l scape de creatură. Înainte să o poată măcar atinge, se simţi legat, nemaiputând să mişte.

Strălucirea insuportabilă păli, iar marginile rupte ale lumii se închiseră. În apropiere, o voce vorbea atât de încet, ca un copac ce şopteşte, ca susurul unei fântâni.

Lumina stelelor sclipi din nou, iar ierburile de pe deal se albiră de lumina lunii care tocmai răsărea. Noaptea se vindecă. Echilibrul dintre lumină şi întuneric era acum stabil şi reaşezat la locul său. Umbra cu chip de fiară dispăru. Ged zăcea dărâmat pe spate, cu braţele aruncate în lături, de parcă mai făceau gestul de bine-venire şi invocare. Faţa-i era înnegrită de sânge şi pe cămaşă avea pete mari şi negre. Micuţul otak i se cuibări pe umăr, tremurând, iar deasupra sa stătea un bătrân a cărui mantie lucea pal în lumina răsăritului de lună. Era Arhimagul Nemmerle.

Capătul toiagului lui Nemmerle se rotea argintiu peste pieptul lui Ged. Îl atinse o dată încet pe inimă, o dată pe buze, în timp ce Nemmerle şoptea, Ged tresări şi buzele i se despărţiră, căutând să respire. Arhimagul ridică apoi toiagul şi-l înfipse în pământ, se sprijini cu toată greutatea pe el şi-şi aplecă fruntea, de parcă abia mai avea putere să stea în picioare.

Vetch reuşi să se mişte. Privind în jur, văzu că deja veniseră şi alţii, Maestrul Chemărilor şi cel Preschimbător. O vrajă mare nu poate fi făcută fără ca aceştia să prindă de veste şi cunoşteau căi pe care să vină în grabă la nevoie, deşi nici unul nu-l întrecu pe Arhimag. Trimiseră acum după ajutoare şi unii dintre cei care veniră merseră cu Arhimagul, în timp ce alţii, printre care şi Vetch, îl duseră pe braţe pe Ged, la odăile Maestrului Ierburilor.

Maestrul Chemărilor rămase de gardă pe Dealul Roke toată noaptea. Nu se mai clintea nimic pe deal, acolo unde ţesătura lumii fusese ruptă. Nici o umbră nu se mai târî la lumina lunii în căutarea deschizăturii prin care ar fi putut să se reîntoarcă pe tărâmul său. Fusese alungată de Nemmerle şi de zidurile strașnice de vrajă care înconjoară şi protejează insula Roke, dar era liberă prin lume acum. Se ascundea, undeva, în lumea largă. Dacă Ged ar fi murit în noaptea aceea, poate ar fi încercat să găsească intrarea pe care o deschisese şi să-l urmărească pe tărâmul morţii, ori să alunece înapoi, în acel loc de unde venise. De aceea Maestrul Chemărilor aştepta pe Dealul Roke. Dar Ged trăia.

Îl întinseră pe pat, în camera de vindecare, iar Maestrul Ierburilor îi îngriji rănile de pe faţă, de pe gât şi umăr. Erau răni adânci, aspre şi rele. Sângele negru ce curgea din ele nu se oprea, ţâşnind chiar şi de sub frunzele de pelin cu care-i erau înfășurate, ca într-o pânză de păianjen. Ged zăcea orbit şi neputincios, febril ca un lemn mocnind în foc şi nu era vrajă să-i ostoiască arsurile.

Nu prea departe, în curtea descoperită unde jucau apele fântânii, Arhimagul zăcea şi el nemişcat, dar rece, foarte rece. Doar ochii îi erau vii, urmărind căderea apei şi freamătul frunzelor sub clar de lună. Cei care-i stăteau alături nu rostiră nici o vrajă şi nu încercară să-l vindece. Din când în când mai vorbeau încet între ei şi se întorceau apoi iar să-şi privească Lordul. Zăcea nemişcat, cu nasu-i acvilin, fruntea înaltă şi părul alb, străveziu ca şi culoarea oaselor, în lumina lunii. Ca să stabilizeze vraja incontrolabilă şi să alunge umbra ce se năpustise asupra lui Ged, Nemmerle îşi irosise toată puterea şi o dată cu aceasta îl părăsise şi puterea trupului. Zăcea pe moarte. Dar moartea unui mare mag, care a păşit de multe ori pe potecile abrupte ale dealurilor din regatul morţii, este un lucru straniu. Cel ce stă să moară părăseşte lumea păşind cu siguranţă, nu bâjbâind, căci drumul nu-i e străin. Când Nemmerle privi printre frunzele copacului, cei care erau de faţă nu ştiură dacă urmărea stelele de vară, pălind la lumina zilei, sau celelalte stele, care nu asfinţesc niciodată, peste dealuri care nu cunosc răsăritul.

Corbul din Osskil, care-l însoţise timp de treizeci de ani, dispăruse. Nimeni nu văzuse unde.

— Îi zboară dinainte – spuse Maestrul Modelator, în timp ce-l păzeau.

Veni ziua, caldă şi curată. Marea Casă şi străzile din Thwil erau cufundate în tăcere. Nu se ridică nici un glas, până spre prânz când clopotele de fier răsunară în Turnul Maestrului Incantaţiilor, trăgând tare.

În ziua ce urmă, Cei Nouă Maeştri din Roke se adunară într-un loc ferit, undeva sub copacii întunecaţi ai Dumbrăvii Statornice. Chiar şi acolo ridicară nouă ziduri de tăcere în jurul lor, ca nimeni să nu le pată vorbi sau să-i pată auzi în timp ce alegeau,

dintre toţi magii din Earthsee, pe cel ce urma să fie Arhimag. Fu ales Gensher din Way. Trimiseră degrabă o corabie pe Marea Tăinuită ca să-l aducă la Roke. Maestrul Cheii-Vântului stătu la pupa şi ridică vântul fermecat în pânze, iar corabia porni iute şi dusă fu.

Ged nu ştia nimic din toate acestea. Timp de patru săptămâni din vara aceea fierbinte zăcu orb, surd şi mut, deşi din când în când gemea şi ţipa ca un animal. Într-un sfârşit, pe când vrăjile vindecătoare ale Maestrului Ierburilor îşi făceau efectul, rănile începură să i se închidă şi febra îi scăzu. Treptat, părea să audă din nou, dar nu vorbea. Într-o zi limpede de toamnă, Maestrul Ierburilor deschise obloanele camerei lui Ged. De la întunericul acelei nopţi de pe Dealul Roke, nu mai văzuse decât întuneric. Vedea acum lumina zilei şi soarele strălucind. Îşi ascunse în palme chipul brăzdat de cicatrice şi plânse.

Veni şi iarna, dar Ged abia putea să îngaime cuvintele, iar Maestrul Ierburilor îl ţinu în continuare în camerele de vindecare, încercând să-i readucă în putere corpul şi mintea. Primăvara era la început când Maestrul îl eliberă, trimiţându-l mai întâi să-şi ofere credinţa Arhimagului Gensher. Căci nu putuse să li se alăture celorlalţi de la Şcoală când Gensher venise prima oară la Roke.

Nici unuia dintre colegii săi nu li se îngăduise să-l viziteze în lunile când fusese la pat, iar acum, când trecea pe lângă ei, se întrebau unii pe alţii Cine e? Fusese sprinten, vioi şi puternic. Acum, doborât de durere, mergea ezitând şi nu îşi ridica chipul, ferind partea stângă, care era albită de cicatrice. Îi evita pe cei care-l cunoşteau şi pe cei pe care nu-l cunoşteau croindu-şi drum prin curte, până la Fântână. Acolo, unde odinioară îl aşteptase Nemmerle, acum îl aştepta Gensher.

Ca şi bătrânul Arhimag, cel nou era în mantie albă, dar, ca toţi cei din Way şi din Coasta Estică, Gensher era smead, privind sumbru de pe sub sprâncenele groase.

Ged îngenunche şi-şi oferi credinţa şi ascultarea. Gensher rămase o vreme tăcut.

— Ştiu ce ai făcut – spuse el într-un sfârşit – dar nu ştiu ce eşti. Nu-ţi pot accepta credinţa.

Ged se ridică şi-şi puse palma pe trunchiul copăcelului de lângă fântână, ca să se sprijine. Încă îşi găsea cu greu cuvintele.

— Trebuie să părăsesc Roke-ul, Maestre?

— Vrei să-l părăseşti?

— Nu.

— Dar ce doreşti atunci?

— Doresc să rămân. Să învăţ. Să desfac... răul...

— Nici chiar Nemmerle însuşi nu a putut să facă asta. Nu, nu te-aş trimite de pe Roke. Nimic nu te mai poate proteja în afară de puterea Maeştrilor de aici şi de cele ce apără această insulă şi o feresc de creaturile răului. Dacă ai pleca acum, creatura pe care ai eliberat-o te-ar găsi într-o clipită, ar intra în tine şi te-ar poseda. Nu ai mai fi om, ci un gebbeth, o marionetă care se supune voinţei acelei umbre demonice pe care ai ridicat-o din tenebre până la lumina soarelui. Trebuie să rămâi aici până când vei putea aduna destulă forţă şi înţelepciune, dacă vei reuşi vreodată, încât să te apere de aceasta. Chiar şi acum te aşteaptă. Cu siguranţă te pândeşte. Ai mai văzut-o din noaptea aceea?

— Doar în vise, Maestre. – După o vreme Ged continuă, vorbind îndurerat şi ruşinat: – Lord Gensher, nu ştiu ce a fost. Nu ştiu ce a fost acel lucru care a ieşit din vrajă şi s-a lipit de mine.

— Nici eu nu ştiu. Nu are nume. Tu ai o mare putere înnăscută, dar te-ai folosit de ea în mod greşit, făcând o vrajă asupra căreia nu ai avut control, fără să ştii cum afectează acea vrajă echilibrul dintre lumină şi întuneric, dintre viaţă şi moarte, dintre bine şi rău. Şi ai fost împins să o faci de mândrie şi de ură. Te mai miri că rezultatul a fost dezastruos? Ai chemat un spirit dintre cei morţi, însă, alături de el, a venit una dintre Puterile nevieţii. A venit nechemată, dintr-un loc unde nu există nume. Răul caută să facă rău prin tine. Puterea pe care tu ai avut-o ca să-l poţi chema, îi dă putere asupra ta. Eşti legat de ea. Aceasta este umbra aroganţei tale, umbra ignoranţei tale. Şi poate să aibă o umbră un nume?

Ged rămase acolo rănit, clătinându-se. Într-un final spuse:

— Mai bine aş fi murit.

— Dar cine eşti tu ca să poţi decide asta, tu, cel pentru care Nemmerle şi-a dat viaţa? Tu eşti în siguranţă aici. Vei trăi aici şi

îţi vei continua pregătirea. Se spune să erai isteț. Du-te şi continuă-ţi lucrul. Fă-o bine. Este tot ce mai poţi să faci.

Astfel încheie Gensher şi dispăru dintr-o dată, aşa cum obişnuiesc magii. Apa fântânii sărea în lumina soarelui, iar Ged o privi un timp şi-i ascultă glasul, gândindu-se la Nemmerle. Odinioară, în curtea aceea, simţise că el însuşi era un cuvânt rostit de lumina soarelui. Acum, însă, şi întunericul vorbise. Spusese un cuvânt care nu mai putea fi luat îndărăt.

Părăsi curtea şi merse la vechea lui cameră din Turnul Sudic, căci o ţinuseră liberă pentru el. Stătea singur. Când gongul bătu să anunţe cina merse şi el, dar abia putea vorbi cu ceilalţi băieţi de la Masa cea Lungă, sau abia putea să le arate chipul, deşi aceştia îl salutau mereu cu blândeţe. Aşadar, după o zi sau două, îl lăsară în pace. Îşi dorea să fie singur, temându-se de răul pe care l-ar putea face sau spune, fără vrerea sa.

Nu erau acolo nici Vetch, nici Jasper şi nu întrebă de ei. Băieţii pe care înainte îi întrecuse în toate erau acum cu toţii înaintea sa, din cauza lunilor pe care le pierduse, iar primăvara şi vara aceea studie cu băieţi mai tineri decât el. Nu se mai deosebi printre ei, căci cuvintele oricărei vrăji, chiar şi cele necesare pentru cel mai simplu farmec de iluzie, i se agăţau de limbă, iar mâinile îi tremurau.

***

ÎN TOAMNĂ TREBUI SĂ MEARGĂ din nou la Turnul Izolat, să studieze alături de Maestrul Numelor. Această sarcină, de care altădată îi fusese groază, îl mulţumea acum, căci tăcerea era ceea ce căuta şi-şi dorea, mai degrabă să studieze îndelung, acolo unde nu se urzeau vrăji, iar puterea pe care o simţea încă înăuntrul său să nu mai fie chemată să iasă vreodată afară.

Noaptea, dinaintea plecării sale spre Turn, veni la el în cameră un vizitator, purtând o mantie de călătorie maronie şi un toiag de stejar placat cu fier. Ged se ridică la vederea toiagului de vrăjitor.

— Şoimanule...

La auzul acestui glas, Ged îşi ridică privirile. Cel care îi stătea dinainte era Vetch, ferm şi neabătut ca întotdeauna, cu faţa sa dură mai matură, dar cu zâmbetul neschimbat. Un mic animăluţ vărgat şi cu ochii sclipitori se pitea pe umărul său.

— A rămas cu mine cât timp ai fost bolnav, iar acum îmi vine greu să mă despart de el. Şi mai greu îmi vine însă să mă despart de tine, Şoimane. Dar merg acasă. Hai, hoeg! Du-te la stăpânul tău adevărat! – Vetch mângâie otakul şi-l puse jos pe podea. Se aşeză pe culcuşul lui Ged şi începu să-şi spele blana cu limba uscată şi maronie ca o frunză mică. Vetch râse, dar Ged nu putea zâmbi. Se aplecă, ascunzându-şi faţa şi mângâie otakul.

— Am crezut că n-o să mai vii la mine, Vetch – spuse el.

Nu vroia să-i reproşeze nimic, dar Vetch răspunse:

— Nu am putut să vin la tine. Maestrul Ierburilor mi-a interzis sa vin, iar în timpul iernii am fost cu Maestrul în Dumbravă, reţinut şi eu la rândul meu. Nu am fost eliberat până nu mi-am câştigat toiagul. Ascultă! Atunci când vei fi şi tu liber, vino la Capătul Estic. Te voi aştepta. Oamenii din orăşelele de acolo sunt voioşi, iar vrăjitorii sunt bine primiţi.

— Liber... – murmură Ged şi ridică puţin din umeri, schiţând un zâmbet.

Vetch îl privi, nu chiar aşa cum obişnuia s-o facă, nici cu mai puţină dragoste, ci poate cu mai multă vrăjitorie. Spuse blând:

— Nu o să rămâi legat de Roke pentru totdeauna.

— Păi... m-am gândit că poate merg să lucrez cu Maestrul în Turn, să fiu unul dintre cei ce caută prin cărţi şi stele numele pierdute şi astfel... astfel să nu mai fac rău, măcar dacă nu pot face prea mult bine...

— Poate – spuse Vetch. – Nu sunt un clarvăzător, dar nu văd dinaintea ta camere pline de cărţi, ci mări îndepărtate, dragoni de foc, turnurile oraşelor şi asemenea lucruri pe care un şoim le vede când zboară sus în ceruri.

— Iar în spatele meu, ce vezi în urma mea? – întrebă Ged şi se ridică în timp ce vorbea, aşa încât lumina fermecată dintre ei, care le ardea deasupra capului îşi aruncă umbra în zid şi pe podea. Apoi îşi întoarse faţa într-o parte şi spuse, bâlbâindu-se – Dar spune-mi unde vei merge, ce vei face?

— Voi merge acasă, să-mi văd fraţii şi sora despre care ţi-am povestit. Era copil mic atunci când am plecat şi în curând îşi va primi Numirea. E ciudat, dacă stau să mă gândesc! Îmi voi căuta aşadar, o slujbă ca vrăjitor, undeva printre insuliţe. Ah, aş mai

sta să vorbim, dar nu pot, corabia mea pleacă în seara asta şi mareea s-a întors deja. Şoimanule, dacă vreodată drumul tău te duce spre Est, vino de mă caută. Iar de ai vreodată nevoie de mine, trimite-mi de veste şi spune-mi pe nume: Estarriol.

La spusele acestea Ged îşi ridică faţa plină de cicatrice, întâlnind ochii prietenului său.

— Estarriol – zise el – numele meu este Ged.

Apoi îşi luară rămas bun în linişte şi Vetch se întoarse şi plecă pe coridorul de piatră, părăsind insula Roke.

Ged rămase nemişcat o clipă, ca cineva care a primit o veste însemnată şi trebuie să-şi lărgească spiritul pentru a o primi cum se cuvine. Vetch îi făcuse un dar nepreţuit, cunoaşterea numelui său adevărat.

Nimeni nu cunoaşte numele adevărat al cuiva, decât el însuşi şi cel care l-a numit. Poate pe parcurs să şi-l spună fratelui său sau soţiei sale, ori prietenului său. Chiar şi aceşti câţiva nu-l vor folosi niciodată dacă o a treia persoană l-ar putea auzi. De faţă cu alţi oameni, ca şi toţi oamenii, i se va spune pe numele ştiut, porecla sa – nume ca Şoimanul sau Vetch sau Ogion, care înseamnă con de brad. Iar dacă chiar şi oamenii de rând îşi ascund de toţi numele adevărat, în afară de cei pe care îi iubesc şi în care se încred cu totul, cu atât mai mult trebuie s-o facă cei cu darul magiei, căci dezvăluirea numelui lor adevărat este şi mai periculoasă, punându-i şi pe ei înşişi în mare primejdie. Cel ce cunoaşte numele unui om, îi ţine viaţa-n mâini. Astfel, Vetch îi dăduse lui Ged, care-şi pierduse încrederea în sine, un dar pe care doar un prieten i-l putea da, dovada unei încrederi datornice, de netăgăduit.

Ged se aşeză pe salteaua de paie şi lăsă globul de lumină să se stingă, eliberând, pe măsură ce dispărea, o pală slabă de gaz. Mângâie otakul, ce se întinse confortabil şi-i adormi pe genunchi, de parcă nu mai dormise niciodată altundeva decât acolo. Marea Casă era cufundată în tăcere. Lui Ged îi veni în minte faptul că acesta era ajunul propriei sale treceri, ziua în care Ogion îi dăduse numele. Patru ani trecuseră de atunci. Îşi aminti de răcoarea izvorului de munte prin care păşise, când îl trecuse dezgolit şi nenumit. I se perindară prin gând şi alte ape lucitoare ale Râului Ar, unde obişnuia să se scalde. Văzu satul

celor Zece Arini de sub pădurile abrupte ale muntelui şi umbra dimineţii acoperind uliţele colbuite ale satului, focul sărind sub suflul foalelor din cuptorul fierarului într-o după-amiază de iarnă, coliba plină de arome puternice a vrăjitoarei, unde aerul era încărcat de fum şi urzeală de vrăji. Nu se mai gândise demult la aceste lucruri. Acum îi reveneau în gând, în noaptea când împlinea şaptesprezece ani. Toţii anii şi locurile scurtei sale vieţi, întrerupte, îi veniră în bătaia minţii şi îl reîntregiră. În sfârşit ştiu din nou, după acest lung timp, atât de zadarnic şi amar, cine era de fapt şi unde se afla.

Dar nu putea să desluşească încotro avea s-o apuce în anii ce urmau să vină. Se temea să-şi întrezărească calea.

Dimineaţa următoare merse pe insulă, cu otakul pe umăr, cum obişnuia înainte. De data aceasta îi luă trei zile şi nu două, să ajungă până la Turnul Izolat şi-l dureau oasele când zări Turnul deasupra mărilor capului nordic ce scuipau şi şuierau. Înăuntru era întuneric, aşa cum îşi amintea, şi Kurremkarmerruk stătea pe jilţul său înalt, scriind liste de nume. Îl privi pe Ged şi-i spuse, fără să-i ureze bun-venit, ca şi când nici c-ar fi plecat vreodată:

— Du-te la culcare. Oboseala te prostește. Mâine vei putea deschide Cartea de Fapte a Creatorilor şi vei învăţa numele din ea.

***

LA SFÂRŞITUL IERNII SE ÎNTOARSE în Marea Casă. Fusese făcut vrăjitor atunci, iar Arhimagul Gensher îi acceptă de data asta credinţa. De atunci înainte studie marile arte şi farmece, trecând de la artele iluziei la înfăptuirea adevăratelor magii, învăţând ce îi era necesar pentru a dobândi toiagul vrăjitorului. Greutatea cu care rostea înainte vrăjile îl părăsi în câteva luni şi priceperea i se întoarse în mâini. Totuşi, nu mai învăţa cu aceeaşi rapiditate, căci învăţase lecţia grea a fricii. Nu avu parte nici de pieze rele sau întâlniri riscante, nici chiar când încercă Vrăji Mari de Facere şi Preschimbare, care sunt cele mai primejdioase. Se întreba câteodată dacă puterea umbrei pe care-o eliberase nu slăbise cumva, ori nu fugise cumva afară din lumea aceasta, căci nu-l mai urmărea în vise. Dar, în adâncul inimii sale, ştia că era doar o nesăbuinţă.

Învăţă de la Maeştrii şi din vechile cărţi ale măiestriei atât cât se putea despre creaturile asemenea celei pe care o eliberase. Nu se puteau afla prea multe. Nu se vorbea direct de o asemenea creatură.

În cel mai bun caz, ici şi acolo mai existau indicii despre lucruri care ar fi putut fi de felul fiarei de umbră. Nu era spectrul unei fiinţe omeneşti şi nici o creatură a Vechilor Puteri ale Pământului şi totuşi, părea să aibă ceva legături cu acestea. În Chestiuni despre Dragoni, pe care Ged o citea cu mare atenţie, era o poveste despre un străvechi Lord al Dragonilor care fusese doborât de una dintre Vechile Puteri, o piatră glăsuitoare care se găsea într-un ţinut nordic îndepărtat. La porunca pietrei, spunea cartea, acesta glăsui pentru a ridica un spirit din tărâmul morţilor, dar puterea sa era strâmbată de voinţa Pietrei, aşa încât, o data cu spiritul chemat veni de asemenea un lucru nechemat, care-l devoră pe dinăuntru şi umbla în forma lui, distrugând oameni. Dar cartea nu spunea ce fel de lucru era şi nici nu povestea sfârşitul întâmplării. Nici Maeştrii nu ştiau de unde ar fi putut să vină o astfel de umbră. Să fi venit din nefiinţă, cum îi spusese Arhimagul? Sau din partea greşită a lumii cum spuse Maestrul Preschimbător? Maestrul Chemărilor spuse:

— Nu ştiu.

Chemătorul venise adesea să stea cu Ged cât timp fusese bolnav. Era la fel de serios şi întunecat, dar Ged îi cunoscu acum partea miloasă şi-l îndrăgea.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu despre acest lucru este că numai o mare putere ar fi putut să cheme o astfel de creatură şi, poate că această putere este numai una. Doar o singură voce – vocea ta. Dar în schimb, ce înseamnă asta, nu ştiu. Vei afla. Trebuie să afli, sau să mori, sau mai rău decât atât...

Vorbea încet, iar ochii îi erau sumbri când îl priveau pe Ged.

— Cum erai doar un băiat, ai crezut că un mag poate face orice. Aşa credeam şi eu cândva. Şi astfel am crezut cu toţii. Şi adevărul este că adevărata putere a unui om creşte şi cunoaşterea sa se adânceşte pe cât i se strâmtează calea, până când într-un final nu mai poate alege singur, ci face numai şi numai ceea ce îi este dat să facă...

CÂND ÎMPLINI OPTSPREZECE ANI, ARHIMAGUL îl trimise pe Ged să lucreze cu Maestrul Modelator. Ceea ce se învaţă în Dumbrava Statornică nu îi părăseşte teritoriul. Se spune că acolo nu se poate face nici o vrajă şi totuşi locul în sine este fermecat. Câteodată, copacii acelei Dumbrăvi se pot vedea, iar alteori nu şi nu rămân mereu în acelaşi loc în care ar trebui să fie pe insula Roke. Se spune că arborii din Dumbravă sunt ei înşişi înţelepţi. Se spune că Maestrul Modelator îşi învaţă măiestria supremă în mijlocul Dumbrăvii şi că, de ar fi vreodată să moară copacii săi, ar muri deopotrivă şi înţelepciunea sa, iar în acele zile apele s-ar ridica şi ar îneca insulele din Earthsee, pe care Segoy le-a ridicat din adâncuri, în timpuri de dinaintea miturilor, acolo unde sălășluiau oameni şi dragoni.

Dar toate acestea sunt zvonuri. Vrăjitorii nu doresc să vorbească despre aceste lucruri.

***

LUNILE TRECURĂ ŞI ÎN SFÂRŞIT, într-o zi de primăvară, Ged se întoarse în Marea Casă, neştiind ce i se va cere să facă mai departe. La uşa care dă înspre cărarea ce străbate câmpurile până la Dealul Roke întâlni un bătrân, care îl aştepta pe prag. La început Ged nu-l recunoscu, dar apoi îşi aminti că era cel care îl lăsase să intre în Şcoală în ziua sosirii sale, cu cinci ani în urmă.

Bătrânul îi zâmbi, salutându-l pe nume şi-l întrebă:

— Ştii cine sunt eu?

Lui Ged îi veni în minte cum se vorbea mereu despre Cei Nouă Maeştri de la Roke, deşi nu cunoştea decât opt: Maestrul Cheii Vântului, Mânuitorul, Maestrul Incantaţiilor, al Ierburilor, Preschimbătorul, Chemătorul, Maestrul Numelor şi Modelatorul. Se pare că oamenii vorbeau despre Arhimag ca fiind al nouălea. Totuşi, atunci când fusese ales noul Arhimag, se întruniră nouă Maeştri ca să-l aleagă.

— Cred că tu eşti Maestrul Gardian – spuse Ged.

— Aşa e. Ged, tu ţi-ai dobândit intrarea la Roke prin faptul că ţi-ai dezvăluit numele. Acum îţi vei putea câştiga libertatea doar dacă îl vei rosti pe al meu. – Astfel grăi bătrânul zâmbind şi aşteptă. Ged rămase pe loc, încurcat.

Ştia o mie de moduri şi vrăji pentru a afla numele lucrurilor şi, bineînţeles, şi al oamenilor. Această măiestrie făcea parte din ceea ce învăţase la Roke, căci fără această deprindere nu se prea putea face multă magie de folos. Dar, ca să afli numele Magilor şi al Maeştrilor, trebuia să ştii mult mai multe. Numele unui mag este ascuns mai bine ca un hering în nesfârşitele ape ale mării, păzit mai bine decât bârlogul unui dragon. Farmecul iscoditor va fi contrat de unul mult mai puternic, mecanismele subtile vor eşua, întrebările tâlcuite vor fi abil deturnate, iar forţa întrebătoare îşi va întâlni perechea.

— Nu prea laşi mult loc de intrare, Maestre – spuse Ged în sfârşit. – Cred că trebuie să stau aici pe câmp şi să poftesc până voi slăbi îndeajuns încât sa mă pot strecura pe uşă afară.

— Ia-ţi cât timp doreşti – spuse Gardianul, zâmbind.

Aşadar Ged se îndepărtă puţin şi se aşeză sub un arin pe malul râului Thwilburn, dându-i drumul otakului să se joace în râu şi să vâneze crabi pe malurile mâloase. Soarele asfinţi, târziu şi străluci-tor, căci primăvara începuse deja demult. Luminile lanternelor şi al globurilor fermecate ce se zăreau prin ferestrele Marii Case umpleau întunericul până la străzile oraşului Thwil. Bufniţele ţipau peste acoperişuri iar liliecii zburau prin aerul amurgului pe deasupra râului, dar Ged tot mai stătea pe gânduri la cum ar putea, prin forţă, iscusinţă sau vrăjitorie să afle numele Gardianului. Cu cât cugeta mai mult, cu atât vedea mai puţin, iar dintre toate vrăjile pe care le învăţase în aceşti cinci ani la Roke, nu găsea nici una care să pată descuia un secret atât de bine ferecat precum numele unui mag.

Stătea întins pe câmp şi adormi sub stele, cu otakul cuibărit în buzunar. După ce soarele se ridică, încă postind, veni la uşa Casei şi bătu. Gardianul deschise.

— Maestre – spuse Ged – nu-ţi pot lua numele cu de-a sila, căci nu sunt îndeajuns de puternic s-o fac şi nici nu te pot păcăli să mi-l spui, căci nu sunt nici îndeajuns de înţelept. Mă mulţumesc dară să rămân aici, să învăţ şi să servesc la ce îmi vei cere, însă doar dacă mi-ai putea răspunde la o singură întrebare.

— Întreabă-mă.

— Care este numele tău?

Gardianul zâmbi şi îşi spuse numele, iar Ged, repetându-l, păşi, pentru ultima dată, în acea Casă.

Când o părăsi din nou, purta o mantie albăstrie şi grea, primită în dar de la dregătoria oraşului Torningul de Jos, de care fusese angajat, căci acolo era nevoie de un vrăjitor. Mai purta şi un toiag, de aceeaşi înălţime cu el, din lemn de tisă şi suflat cu bronz. Gardianul îşi luă rămas bun, deschizându-i uşa din spate a Marii Case, uşa din corn şi fildeş, iar Ged porni în jos, pe străzile din Thwil, până la o corabie ce-l aştepta pe apa mângâiată de lumina dimineţii.

CAPITOLUL V

DRAGONUL DIN PENDOR

La vest de Roke, îngrămădite între cele două mari ţinuturi Hosk şi Ensmer, se înşiruie cele Nouăzeci de Insule. Cea mai apropiată de Roke este Serd, iar cea mai îndepărtată este Seppish, care aproape că atinge Marea Pelnish. Nu se ştie cu certitudine dacă într-adevăr sunt nouăzeci de insule, căci dacă numeri doar insulele cu izvoare de apă dulce, ar fi cam şaptezeci, dar dacă numeri fiecare stâncă în parte ar ieşi cam o sută şi tot nu le-ai termina de numărat pe toate. Şi apoi s-ar schimba mareea. Canalele dintre insuliţe sunt înguste, iar mareele domoale ale Mării Tăinuite se sparg şi se încurcă, ridi-cându-se atât de sus şi coborând atât de mult, încât la flux ar putea fi şi trei insule într-un singur loc, iar refluxul ar putea lăsa în urmă doar două. Şi totuşi, cu tot pericolul mareei schimbătoare, orice copil învaţă şi să vâslească atunci când învaţă să meargă şi toţi au câte o bărcuţă. Femeile vâslesc şi ele de-a lungul canalului, ca să bea o cană de ceai de trestie dulce cu vecinele. Neguţătorii îşi strigă marfa în ritmul cu care îşi întorc vâslele. Acolo toate drumurile sunt de apă sărată, blocate doar de năvoade legate de la o casă la alta printre strâmtori, ca să prindă peştişorii numiţi turbii, ai căror ulei este avuţia Celor Nouăzeci de Insule. Există puţine poduri între ele, iar oraşele sunt mici. Fiecare insuliţă este împânzită de ferme şi cherhanale de pescari, şi toate sunt adunate în comune de câte zece sau douăzeci de insule. Una dintre acestea este Torningul de Jos, cea mai vestică insulă, orientată spre oceanul larg şi nu spre Marea Tăinuită, acel colţ solitar al Arhipelagului unde nu mai este decât Pendor, insula unde s-au aciuiat dragonii, iar mai departe de ea se-ntind apele Capătului Vestic, complet părăsit.

***

PREGĂTISERĂ DEJA ACOLO O CASĂ pentru noul vrăjitor al oraşului. Era aşezată pe un deal, printre câmpuri verzi de orz, ferită de vântul de vest de o dumbravă de larici care acum erau grei de flori roşii. Din pragul uşii se vedeau acoperişuri de stuf,

livezi şi grădini şi alte insule cu acoperişurile, câmpurile şi dealurile lor, iar printre ele o puzderie de canale ale mării, şerpuind lucitoare. Era o casă sărăcăcioasă şi lipsită de ferestre, cu pământ bătătorit pe jos, şi totuşi, o casă mai bună decât cea în care se născuse Ged. Insularii din Torningul de Jos, minunându-se la vederea vrăjitorului din Roke, îşi cerură iertare pentru simplitatea ei.

— Nu avem piatră pentru construcţii – spuse unul.

— Nici unul dintre noi nu este bogat, deşi nici nu murim de foame – spuse altul. Iar un al treilea:

— Cel puţin va fi uscată, căci m-am ocupat chiar eu însumi de stufăriş, Domnule.

Pentru Ged era la fel de bună ca un palat. Le mulţumi sincer conducătorilor comunei, apoi toţi cei optsprezece localnici plecară la casele lor, fiecare în barca lui şi către insula lui, să le dea de veste pescarilor şi femeilor că noul vrăjitor era un tânăr straniu şi întunecat, care nu spunea prea multe, dar vorbea făţiş, fără mândrie.

Poate că nu avea mult temei de mândrie în această primă însărcinare de vrăjitor a lui Ged. Vrăjitorii instruiţi la Roke mergeau adesea la oraşe sau castele, să-i servească pe marii lorzi, iar aceştia îi primeau cu multă cinste. În mod obişnuit, aceşti pescari din Torningul de Jos ar fi avut printre ei doar o simplă vrăjitoare sau magician, care să le apere năvoadele, să le descânte bărcile sau să le vindece animalele şi oamenii de boli. Dar în ultimii ani, bătrânul Dragon din Pendor făcuse pui: se spunea că nouă dragoni îşi aveau acum bârlogul în turnurile mâncate de ruină ale Lorzilor Mării din Pendor, târându-şi burţile solzoase în sus şi-n jos pe scările de marmură şi prin părţile distruse ale castelului. Cum nu găseau hrană pe acea insulă moartă, de vreun an începuseră să zboare în jurul insulei, mânaţi de foame. Fuseseră deja văzuţi de câteva ori deasupra malurilor sud-vestice ale insulei Hosk, fără să se lase la pământ, dar pândind din văzduh turmele de oi, hambarele şi satele. Foamea unui dragon este greu de trezit, dar tot atât greu de ostoit. Astfel, Insularii din Torningul de Jos trimiseră de veste la Roke, implorând Maeştrii să le trimită un vrăjitor, care să le

protejeze semenii de acea ameninţare de la orizontul vestic, iar Arhimagul le găsise frica îndreptăţită.

— Nu este un loc prea primitor – îi spuse Arhimagul lui Ged în ziua când îl făcu vrăjitor – nu vei găsi acolo nici faimă, nici şanse de îmbogăţire, dar poate nici vreo primejdie. Accepţi să mergi?

— Da, voi merge – îi răspunse Ged, nu doar din supunere. Din noaptea aceea de pe Dealul Roke, dorinţele lui de faimă şi de dovedire a priceperii îl lăsau acum atât de rece pe cât înainte îl aprindeau, sufocându-l. Acum era mereu nesigur de puterea sa şi se temea să şi-o mai pună la încercare. Şi totuşi, poveștile despre dragoni îl atraseră cu mare curiozitate. În Gont nu fuseseră dragoni pentru multe sute de ani. De asemenea, nici un dragon nu s-ar fi încumetat să se apropie atât încât să poată simţi, vedea ori arunca vreo vrajă asupra insulei Roke, astfel încât nu sunt amintiţi decât în istorisiri şi cântece, dar nu apar nicicând în carne şi oase. Ged învăţă tot ce putu la Şcoală despre dragoni, însă una era să citească despre ei şi alta să-i întâlnească. Şansa aceasta i se aşternea dinainte şi răspunse din toată inima: – Voi merge.

Arhimagul Gensher dădu aprobator din cap, dar privirea îi era sumbră.

— Spune-mi – spuse într-un sfârşit – te temi să părăseşti insula Roke? Sau eşti nerăbdător să pleci?

— Şi una şi alta, lordul meu.

Gensher dădu din nou din cap.

— Nu ştiu dacă fac bine să te trimit departe de siguranţa în care te afli aici – spuse el cu o voce slabă. – Nu-ţi pot zări drumul. Este ascuns cu totul în întuneric. Iar la Nord există o putere, ceva care te-ar distruge, însă ceea ce este şi unde se află exact, dacă ţi-e înscrisă în trecut sau te aşteaptă pe drum, nu pot să spun, căci nu văd decât umbră. Când oamenii din Torningul de Jos au venit aici, m-am gândit imediat la tine, căci mi s-a părut un loc sigur şi ferit unde ai putea să ai destul timp să-ţi aduni puterile. Nu ştiu, însă, dacă există vreau loc sigur pentru tine, sau unde te va duce drumul pe care-l ai de urmat. Nu vreau să te trimit afară în întuneric…

***

LA ÎNCEPUT, LUI GED i se păru un loc destul de luminos, cu casa aceea sub pomii înfloriţi. Locui acolo, privind adesea cerul la vest şi-şi ţinea auzul de vrăjitor strunit la sunetul de aripi solzoase. Dar nu veni nici un dragon. Ged pescuia de pe pontonul său şi-şi îngrijea peticul de grădină. Petrecea zile întregi cântărind în gând o pagină sau un rând din Cărţile Măiestriei pe care le adusese de la Roke, stând afară în aerul verii, sub larici, în timp ce otakul îi dormea alături sau pleca la vânătoare de şoareci în pădure, printre ierburi şi margarete. Îi servea pe oamenii din Torningul de Jos ca atotvindecător şi stăpânitor al vremii, oricând aceştia i-o cereau. Nici că se gândea că astfel de îndatoriri ar fi fost cu mult mai prejos de un vrăjitor adevărat, căci fusese un copil vrăjit printre oameni mult mai săraci decât aceştia. Oricum, nu-i cereau să facă prea multe, ferindu-se de el, în parte pentru că era un vrăjitor din Insula Înţelepţilor, în parte din cauza felului său tăcut şi a chipului brăzdat de cicatrice. Aceste lucruri îi făceau pe oameni să nu se simtă în largul lor în preajma sa, deşi era doar un tânăr.

Totuşi, găsi un prieten, un constructor de bărci care locuia pe insula vecină, spre est. Numele său era Pechvarry. Se întâlniseră prima oară pe ponton, de unde Ged îl urmărea cum fixa catargul unei bărcuţe. Îl privi pe vrăjitor rânjind şi-i spuse:

— Aproape c-am terminat la ce-am trudit o lună întreagă. Cred că dumneata ai fi făcut-o într-un minut, cu un sigur cuvânt, nu-i aşa, Domnule?

— Aş fi putut – spuse Ged – dar probabil s-ar fi scufundat în minutul următor dacă nu i-aş fi menţinut vraja. Dar dacă doreşti... – Se opri.

— Da, Domnule?

— Păi, asta e o bărcuţă de toată frumuseţea. Nu-i lipseşte nimic. Dar dacă doreşti, aş putea să-i fac o vrajă de legare, să o ţină nevătămată, sau o vrajă de căutare, să o poată aduce acasă de pe mare.

Vorbi cu ezitare în glas, nevrând să-l jignească pe barcagiu, dar chipul lui Pechvarry se lumină.

— Bărcuţa este pentru fiul meu, Domnule, iar dacă ai aşterne asupra-i astfel de farmece, ar fi foarte binevoitor din partea

dumitale şi un gest de prietenie. – Urcă apoi din nou pe ponton şi-i luă mâna lui Ged, ca să-i mulţumească.

După aceea, lucrară împreună mai des, Ged întreţesându-şi farmecele cu lucrul lui Pechvarry la bărcile pe care le construia sau le repara şi, în schimb, Ged învăţă de la Pechvarry cum se construieşte şi cum se navighează o barcă fără ajutorul magiei, căci această simplă deprindere fusese oarecum neglijată pe Roke. Deseori, Ged, Pechvarry şi micul său fiu, Ioeth, ieşeau pe mare, prin canale şi lagune, navigând ori vâslind o barcă sau alta, până când Ged deveni un marinar priceput, iar prietenia lui cu Pechvarry fu pecetluită.

Dar, târziu în toamnă, fiul constructorului se îmbolnăvi. Mama trimise după vrăjitoarea din Insula Tesk, care se pricepea la vindecat şi totul păru să meargă bine, pentru o zi sau două. Dar apoi, în mijlocul unei nopţi furtunoase, Pechvarry bătu cu putere la uşa lui Ged, implorându-l să vină să-i salveze copilul. Ged fugi cu el la barcă şi vâsliră în cea mai mare grabă acasă la barcagiu. Vrăjitorul îl găsi pe copil pe salteaua lui de paie, cu mama sa îngenuncheată alături, în tăcere, în timp ce vrăjitoarea făcea fum din rădăcină de sunătoare şi cânta Cântecul Nagian, acela fiind cel mai bun leac ce-l ştia. Dar îi şopti apoi lui Ged:

— Lordule Vrăjitor, cred că această febră este febra roşie, iar copilul va pieri din cauza ei în noaptea aceasta.

Când Ged îngenunche şi-şi puse mâinile pe copil, crezu şi el acelaşi lucru şi se trase îndărăt o clipă. În ultima lună a propriei sale boli, Maestrul Ierburilor îl învăţase multe din măiestria vindecătorului, iar prima lecţie şi totodată ultima din acea măiestrie era să vindece rana şi să alunge boala, dar să lase spiritul pe moarte să plece.

Mama băiatului îi văzu mişcarea şi-i desluşi înţelesul. Scoase un ţipăt de durere. Pechvarry se lăsă jos, lângă ea, spunându-i:

— Nevastă, Lordul Şoiman îl va salva. Nu trebuie să plângi. Este el aici acum. Poate să-l salveze.

Auzind vaietul mamei şi, văzând încrederea pe care i-o arăta Pechvarry, Ged nu ştia cum să facă să nu-i dezamăgească. Îşi lăsă deoparte propria judecată şi se gândi că, dacă i-ar fi putut scade febra, copilul poate ar fi putut fi salvat. Spuse:

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Pechvarry.

Se apucă să-l spele pe băieţel cu apă rece de ploaie şi aduseră apă abia căzută de-afară. Începu să robească una dintre vrăjile de stabilizare a febrei. Dar vraja nu ţinu şi nu avu nici un efect şi simţi deodată cum copilaşul îi moare în braţe.

Adunându-şi repede toată puterea, fără să se gândească la el însuşi, îşi trimise propriul spirit după cel al copilului, să-l aducă înapoi acasă. Strigă numele copilului:

— Ioeth! – crezând că distinge un răspuns slab în auzul interior, îl urmări, strigându-l din nou. Apoi îl zări pe băieţel fugind rapid şi departe, înaintea sa, în jos, pe o pantă întunecată, pe versantul unui deal mare. Nu se auzea nici un sunet. Stelele de peste deal nu erau stele pe care ochii săi să le mai fi văzut vreodată. Dar ştia constelaţiile după nume: Mănunchiul, Uşa, Cel ce se Întoarce, Arborele. Erau acele stele care nu apun niciodată şi care nu pălesc la sosirea nici unei dimineţi. Îl urmase mult prea departe pe băiatul care murea.

Ştiind asta, se trezi singur pe dealul întunecat. Era greu să se întoarcă îndărăt, foarte greu.

Se întoarse încet. Puse un picior înainte, încet, pentru a urca din nou dealul, apoi şi-l puse şi pe celălalt. Urcă pas cu pas, mai îndârjit cu fiecare pas. Şi fiecare pas era mai greu decât ultimul.

Stelele nu se clinteau. Nicio pală de vânt nu bătea peste pământul uscat şi abrupt. Pe întregul tărâm vast al întunericului, doar el se mişca, încet, urcând. Ajunse în vârful dealului şi văzu un zid jos de pietre. Dar peste zid, cu faţa spre el, era o umbră.

Umbra nu avea forma vreunui om sau fiară. Era diformă, aproape insesizabilă, dar îi şoptea ceva, deşi nu erau cuvinte printre şoaptele sale. Se aruncă la el. Umbra stătea de partea celor vii, iar el de cea a morţilor.

Ori trebuia să coboare dealul spre ţinuturile deşarte şi oraşele lipsite de lumină ale morţilor, ori trebuia să păşească peste zid, înapoi la viaţă, acolo unde-l aştepta creatura fără formă.

Avea în mână toiagul-spirit. Îl ridică. Cu acea mişcare, îşi simţi puterea. Pe când se pregătea să sară peste zidul jos de pietre, direct spre umbră, toiagul începu să ardă cu o lumină albă, o lumină orbitoare în acel loc stins. Sări, simţi cum cade şi nu mai văzu nimic.

Ceea ce vedeau acum Pechvarry, nevasta sa şi vrăjitoarea era cum tânărul vrăjitor se opri în mijlocul vrăjii sale şi-l ţinu o vreme pe băiat în braţe, fără să se mai mişte. Apoi îl puse pe micul Ioeth jos, pe saltea, se ridică şi rămase în tăcere, cu toiagul în mână. Dintr-o dată ridică toiagul şi acesta străluci, scoţând un foc alb de parcă ar fi ţinut încleştat în mână un fulger şi toate lucrurile din colibă luciră straniu, parcă însufleţite de acel moment de foc. Când ochii lor îşi reveniră după lumina orbitoare, îl văzură pe tânăr zăcând îngrămădit pe jos, lângă salteaua pe care copilul zăcea mort.

Lui Pechvarry i se păru că şi vrăjitorul murise. Nevasta sa plângea, însă el era pur şi simplu zăpăcit. Vrăjitoarea mai ştia din auzite una alta despre magie şi căile pe care le alege un vrăjitor adevărat şi avu grijă ca Ged, rece şi lipsit de viaţă cum părea, să nu fie tratat ca un om mort, ci ca unul bolnav sau în transă. Fu dus acasă şi lăsară o bătrână să-l păzească, să vadă dacă dormea ori se trezea, sau avea să doarmă pentru totdeauna.

Micul otak se ascunsese prin cotloanele casei, aşa cum făcea când veneau străini. Rămase în ascunziş în timp ce ploaia bătea în ziduri şi focul se stingea, iar noaptea ce se scurgea lent o lăsă pe bătrână aţipind lângă vatră. Apoi otakul se furişă afară şi veni lângă Ged, acolo unde băiatul zăcea întins pe pat, ţeapăn şi muţit. Începu să-i lingă mâinile şi încheieturile cu limba sa uscată şi maronie ca o frunză, îndelung şi răbdător. Ghemuindu-se lângă capul lui Ged, îl lingea pe tâmple, pe obrajii cu cicatrice, apoi, încet, pe ochii-i închişi. Şi încet-încet, sub acea atingere blândă, Ged tresări. Se trezi, neştiind unde fusese sau unde se afla acum şi ce era lumina aceea albă şi gri din aerul ce-l înconjura. Era lumina zorilor care soseau în lume. Apoi otakul i se încolăci lângă umăr ca de obicei şi adormi.

Mai târziu, când Ged se gândi la noaptea aceea, ştiu că dacă nu l-ar fi atins nimeni atunci, când zăcea acolo, cu spiritul pierdut, dacă nu l-ar fi chemat nimeni cumva înapoi, s-ar fi putut pierde pentru totdeauna. Nu fusese decât înţelepciunea brută şi instinctivă a animalului care-şi linge tovarăşul rănit pentru a-l linişti şi totuşi, în acea înţelepciune, Ged văzu ceva asemănător cu propria lui putere, ceva ce era la fel de adânc precum

vrăjitoria. De atunci încolo, fu convins că omul înţelept este acela care nu se depărtează niciodată de lucrurile vii, fie că sunt înzestrate cu glas sau nu, iar în anii următori se strădui mult să înveţe ceea ce putea fi învăţat, în tăcere, doar din ochii animalelor, din zborul păsărilor şi din gesturile largi şi lente ale copacilor.

Reuşise atunci, pentru prima oară, să treacă dincolo şi să se întoarcă nevătămat. Numai un vrăjitor adevărat o poate face cu ochii deschişi şi nici cei mai însemnaţi magi n-o pot face fără primejdii. Dar el se întoarse la o durere şi la o frică. Durerea era pentru prietenul său Pechvarry, iar frica era pentru el însuşi. Înţelese acum de ce se temuse Arhimagul să-l trimită de la Roke şi ce era acel lucru care întunecase şi înnourase chiar şi vederea magului când încercase să-i afle viitorul. Căci era întunericul însuşi cel ce-l aştepta, lucrul nenumit, creatura care nu aparţinea de lumea aceasta, umbra pe care o eliberase sau pe care o crease. Ca spirit, îl aşteptase toţi aceşti lungi ani la zidul ce despărţea moartea de viaţă. Acum îi luase urma, încercând să i se apropie, să-i ia puterea, să-i sece suflul vieţii, să-i îmbrace carnea.

În curând, visă creatura în chip de urs, fără cap sau chip. Credea că umbra pipăie pereţii casei, căutând uşa. Nu mai avusese un astfel de vis de când i se vindecaseră rănile pe care i le făcuse lucrul acela. Când se trezi era slăbit şi rece, iar cicatricele de pe faţă şi umăr îl strângeau şi-l dureau.

Începu o perioadă rea. Când visa umbra sau se gândea măcar la ea, îl încerca mereu aceeaşi groază rece: simţămintele şi puterea îl părăseau, lăsându-l încurcat şi rătăcit. Se mânie de laşitatea sa, dar asta nu-l ajută deloc. Căută ceva care să-l protejeze, dar nu găsi nimic. Acel lucru nu era din carne, nu era viu, nu era spirit, nu avea nume, neavând decât fiinţa pe care el însuşi i-o dăduse – o putere teribilă în afara legilor lumii însorite. Tot ce ştia despre ea era că era atrasă de el şi va încerca să-şi impună voinţa prin el, fiind creatura sa. Dar nu ştia în ce formă ar fi putut să vină, neavând încă o formă proprie, nici când şi cum va veni.

Clădi cum ştiu bariere de vrăjitorie în jurul casei sale şi al insulei pe care trăia. Astfel de ziduri de magie trebuie reînnoite

mereu şi curând îşi dădu seama că-şi irosea toată puterea pe această apărare şi nu le mai era de nici un folos celor de pe insulă. Ce era de făcut, între doi duşmani, dacă un dragon ar fi venit din Pendor?

Visă din nou, dar de data aceasta umbra era înăuntrul casei sale, lângă uşă, întinzându-se să-l apuce prin întuneric şi şoptindu-i cuvinte pe care nu le înţelegea. Se trezi cuprins de frică şi trimise o lumină fermecată arzând în aer, luminând fiecare cotlon al căsuţei, până nu mai văzu nici o umbră. Apoi puse lemn pe cărbunii din vatră şi rămase în lumina flăcărilor ascultând vântul tomnatic bătând cu degete nevăzute în acoperişul de stuf şi văitându-se printre copacii mari şi goi de deasupra. Chibzui îndelung. O mânie veche i se trezise în inimă. Nu putea suporta această aşteptare neputincioasă, încarcerat pe o mică insulă şi bolborosind vrăji inutile de ferecare şi strajă. Nu putea să scape aşa de uşor din capcană. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi trădat încrederea celor de pe insulă şi i-ar fi lăsat pradă dragonilor, lipsiţi de orice apărare. Nu-i rămânea decât o singură cale.

Dimineaţa următoare coborî printre pescari, acolo unde ancorează toate bărcile din Torningul de Jos şi găsindu-l pe Mai Marele Insulei, îi spuse:

— Trebuie să părăsesc acest loc. Mă aflu în mare primejdie şi o arunc şi asupra voastră. Trebuie să plec. De aceea îţi cer permisiunea de a pleca să înfrunt dragonii din Pendor, astfel încât să se încheie îndatorirea mea faţă de voi şi să pot fi liber să plec. Iar de voi fi înfrânt acum, aş fi şi de-ar veni ei aici şi e mai bine să aflăm dinainte, decât prea târziu.

Căpetenia Insulei se holba la el cu gura căscată.

— Lordule Şoiman – spuse el – dar acolo sunt nouă dragoni!

— Se spune că opt dintre ei sunt încă pui.

— Da, dar cel în vârstă…

— Îţi spun cinstit, trebuie să părăsesc acest loc. Îţi cer voie să plec, să vă scap de primejdia dragonilor mai întâi, dacă voi putea.

— Cum doreşti, Domnule – spuse omul înnegurat. Toţi cei de faţă gândiră că aceasta era o nesăbuinţă sau o pornire de curaj nebun a tânărului lor vrăjitor şi-l petrecură cu priviri triste,

aşteptând-se să fie ultima dată când îl mai vedeau. Unii suspectau că n-ar fi vrut decât să scape de sarcină, să plece pe la Hosk în largul Mării Tăinuite. Alţii, printre care şi Pechvarry, îl socotiră nebun şi că-şi căuta singur moartea.

***

TIMP DE PATRU GENERAŢII, TOAE navele ocoliseră malurile Insulei Pendor. Nici un mag nu venise să se-ntreacă cu dragonul ce se aşezase acolo, căci insula nu era pe nici o rută de mare, iar lorzii săi fuseseră piraţi, negustori de sclavi, războinici, urâţi amarnic de toţi cei care sălăşluiau în părţile sud-vestice din Earthsee. Din această cauză nimeni nu încercase să-l răzbune pe Lordul din Pendor, după ce dragonul venise din senin dinspre vest şi se năpustise asupra lui şi a oamenilor săi, în timp ce se ospătau în turn, şi-i înecase cu flăcările gurii sale şi-i aruncase pe toţi în mare, urlând. Nerăzbunat, Pendor fusese lăsat la cheremul dragonului, cu toate oasele şi turnurile sale, cu bijuteriile prădate de la prinţii de pe coastele insulelor Paln şi Hosk, ce se stinseseră deja demult.

Ged ştia prea bine acestea, şi chiar mai multe, căci încă de când pusese piciorul pe Torningul de Jos, avusese în minte şi se gândea la tot ceea ce învăţase despre dragoni. În timp ce-şi îndrepta bărcuţa înspre vest, fără să mai vâslească sau să folosească priceperea marinarilor, cum îl învăţase Pechvarry, ci navigând fermecat, cu vântul magic suflându-i în pânze şi cu o vrajă la pupa şi la prora ca să le ţină în frâu. Aşteptă să vadă când insula moartă se va ridica din mare, dinainte-i. Vroia viteză şi de-aceea folosea vântul fermecat, căci se temea mai mult de ceea ce-l urmărea, decât de ceea ce-l aştepta înainte. Dar, o dată cu scurgerea zilei, nerăbdarea lui se transformă din frică într-un soi de cutezanţă îmbucurătoare. Cel puţin căuta primejdia din propria sa dorinţă. Iar cu cât se apropia de pericol, cu atât mai sigur era, cel puţin de data aceasta, poate în ultima oră dinaintea morţii sale, că era liber. Umbra n-ar fi îndrăznit să-l urmărească în ghearele dragonului. Valurile alergau tivite în alb pe marea gri şi nori gri pluteau deasupra-i, mânaţi de vântul nordic. O luă spre vest, cu vântul magic suflându-i în pânze, până zări stâncile din Pendor, străzile părăsite ale oraşului şi turnurile retezate, în ruine.

La intrarea în port, un golf de mică adâncime, potoli vântul magic şi-şi linişti barca, lăsând-o să plutească în voia valurilor. Apoi îl strigă pe dragon:

— Uzurpator al Pendorului, vino să-ţi aperi comoara!

Vocea i se tăie în sunetul valurilor ce se spărgeau de malurile înmormântate în cenuşă. Dragonii însă au auzul ascuţit. Acum unul dintre ei îşi luă zborul de pe vreo ruină fără acoperiş a oraşului ca un liliac negru imens, cu aripile subţiri şi spatele spinos, rotindu-se în vântul nordic şi se îndreptă spre Ged. I se umflă inima când văzu creatura aceea, care pentru ai lui nu era decât un mit şi râse ţipându-i:

— Du-te şi spune-i Celui Bătrân să vină, vierme de vânt ce eşti!

Acesta era unul dintre dragonii cei tineri, ieşit cu trei ani în urmă dintr-un ou clocit de o femelă-dragon din Capătul Vestic, care-şi depusese imensele ouă acoperite cu piele, cum se spune că fac femelele-dragon, în vreo cameră distrusă şi însorită din turn, după care îşi luase din nou zborul, lăsându-l pe Bătrânul Dragon din Pendor să vegheze asupra puilor când se târâră afară din cojile de ou, ca nişte şopârlele otrăvitoare.

Tânărul dragon nu răspunse nimic. Nu era mare pentru un dragon, poate lung cât o corabie cu patruzeci de vâsle, slab ca un vierme pe tot cuprinsul aripilor negre şi membranoase. Nu crescuse încă de tot, nu avea încă nici glas şi nici viclenia dragonilor. Se azvârli direct la Ged aflat în mica lui barcă plutitoare, căscându-şi fălcile lungi în timp ce se aţinti ca o săgeată din văzduh. Ged nu trebui decât să-i lege aripile şi membrele cu o vrajă straşnică, trimiţându-l ca pe un bolovan în apele mării. Marea plumburie se închise, înghiţindu-l.

Alţi doi dragoni, asemenea primului, se ridicară de la baza celui mai înalt turn. Tot ca şi celălalt, se năpustiră asupra lui Ged şi chiar de erau doi, îi legă şi pe aceştia şi-i înecă. Nici nu-şi ridicase încă toiagul de vrăjitor.

Nu după mult timp, de pe insulă mai veniră trei, ţintă înspre el. Unul dintre aceştia era cu mult mai mare şi focul i se prelingea din fălci. Doi zburară spre el, bătând puternic din aripi, dar cel mare veni rotindu-se din spate, foarte iute, să-l ardă cu tot cu barcă, cu răsuflarea sa de foc. Nicio vrajă de legare n-ar

putut să-i ţină pe toţi trei, pentru că doi veneau dinspre nord şi celălalt dinspre sud. În clipa în care-i văzu, Ged urzi o vrajă de Preschimbare şi, între o pală de foc şi alta, îşi luă zborul din barcă sub chip de dragon.

Întinzând aripi largi şi scoţându-şi ghearele, îi înfruntă pe cei doi direct din faţă, acoperindu-i cu foc, apoi se întoarse către al treilea, care era mai mare decât el şi putea scoate foc. Se ciocniră, se izbiră, loviră cu ghearele şi se învârtiră rapid, până ce fumul se încolăci în jurul lor, înroşit de strălucirea orbitoare ce le ieşea din gurile înfricoşătoare. Ged zbură dintr-o dată în sus, iar celălalt îl urmări, sub el. În mijlocul zborului, dragonul Ged îşi deschise aripile, se opri şi se aţinti asemenea şoimului, cu ghearele întinse ca pentru a apuca, şi-l înhăţă de gât şi dintr-o parte, lovindu-l şi doborându-l pe celălalt la pământ. Aripile negre se zbătură şi sângele negru de dragon picură cu stropi mari în mare. Dragonul din Pendor reuşi să se desprindă şi zbură greoi în jos către insulă, unde se ascunse, târând-se în vreo fântână sau peşteră a oraşului în ruine.

Ged îşi reluă deîndată forma, căci era foarte primejdios să-şi păstreze chipul de dragon mai mult decât era necesar. Mâinile-i erau înnegrite de sânge fierbinte şi era ars la cap de foc, dar nu luă seama la acestea acum. Îşi trase suflarea şi strigă apoi:

— Am văzut şase, din care am ucis cinci şi ştiu de nouă. Ieşiţi afară, viermilor!

Pentru o vreme lungă nici o creatură nu mişcă şi nu se auzi nici un glas pe insulă, doar zgomotul valurile care se mai izbeau de mal. Apoi Ged văzu că turnul cel mai înalt îşi schimbă forma, umflându-se într-o parte de parcă-i creştea un braţ. Se temea de magia dragonilor, căci dragonii bătrâni sunt foarte puternici şi iscusiţi la vrăjitorie şi magia lor se deosebeşte de cea a oamenilor. Dar după o clipă, îşi dădu seama că nu era un truc al dragonului, ci un renghi jucat de proprii săi ochi. Ceea ce crezuse a fi o parte din turn se dovedi a fi umărul Dragonului din Pendor, care-şi îndrepta corpul şi se ridica încet.

Când se ridică de tot în picioare capul său solzos, ţepos şi limba despicată în trei i se ridică mai sus decât înălţimea turnului, iar labele din faţă i se sprijiniră în praful oraşului de sub el. Avea solzii negri-cenuşii ce atrăgeau lumina soarelui ca şi

stânca sfărâmată. Era suplu ca un ogar şi cât un munte de mare. Ged se holba la el înmărmurit. Nu era vreun cântec sau poveste care să-l fi putut pregăti pentru ce-i vedeau ochii. Aproape că se uită în ochii dragonului şi fu cât pe ce să fie prins, căci nimeni nu poate privi dragonii în ochi. Îşi feri privirile din căutătura verde şi uleioasă, care-l fixa şi-şi ridică înspre el toiagul care acum arăta ca o aşchie, ca o rămurică.

— Am avut opt fii, micule vrăjitor – spuse vocea uscată şi pătrunzătoare a dragonului. – Cinci au murit, iar unul e pe moarte. Destul. Nu-mi vei câştiga comorile ucigându-mi-i.

— Nu-ţi vreau comoara.

Fumul galben şuieră din nările dragonului. Acela era râsul lui.

— N-ai vrea să vii la mal s-o vezi, micule vrăjitor? Merită s-o priveşti.

— Nu, dragonule. – Dragonii sunt înrudiţi cu vântul şi focul şi nu se războiesc de bunăvoie peste mare. Acesta fusese avantajul lui Ged până acum şi şi-l menţinu. Dar fâșia de apă sărată dintre el şi ghearele cenuşii imense nu mai prea părea un mare avantaj.

Îi era greu să nu se uite în ochii verzi care-l fixau.

— Tu eşti un vrăjitor foarte tânăr – spuse dragonul. – Nu ştiam că oamenii îşi pot dobândi puterea atât de tineri.

Vorbea, ca şi Ged, în Vechea Glăsuire, căci asta era încă limba dragonilor. Deşi folosirea ei îl leagă pe om de adevăr, dragonii îl pot evita. Aceasta este propria lor limbă, pot minţi în ea, întorcând cuvintele adevărate în scopuri false, prinzând ascultătorul neştiutor într-un labirint de cuvinte, ca nişte oglinzi în care fiecare reflectă doar adevărul, dar nici unul nu duce nicăieri. Ged fusese adesea prevenit de acestea, iar când dragonul vorbea îl asculta cu urechi neîncrezătoare, cu toate îndoielile pregătite. Dar cuvintele păreau simple şi clare:

— Ai venit aici ca să-mi ceri ajutorul, micule vrăjitor?

— Nu, dragonule.

— Şi totuşi, te-aş putea ajuta. Vei avea în curând nevoie de ajutor împotriva acelui lucru care te pândeşte din întuneric.

Ged rămase înmărmurit.

— Ce este ceea ce te urmăreşte? Numeşte-mi acel lucru.

— Dacă aş putea să-l numesc... – Ged se opri la timp.

Fum galben se încolăci peste capul lung al dragonului, ieşind din nările care-i erau ca două cuptoare de foc.

— Dacă l-ai putea numi, l-ai putea stăpânii poate, micule vrăjitor. Poate aş putea să-ţi spun numele lui dacă l-aş vedea de-aproape. Şi se va apropia, dacă vei aştepta în preajma insulei mele. Va veni oriunde vei merge. Dacă nu vrei să se apropie de tine, trebuie să fugi şi să fugi şi să nu te opreşti din fugă. Şi totuşi te va urmări. Ai vrei să-i ştii numele?

Ged tăcu din nou. Cum ştia dragonul de umbra pe care o eliberase nu putea ghici şi nici cum ar putea să afle numele umbrei. Arhimagul îi spusese că umbra nu avea nume. Totuşi, dragonii aveau propria lor înţelepciune, căci erau o specie mai străveche decât oamenii. Puţin oameni pot ghici ceea ce ştie un dragon şi de unde o ştie, iar aceia sunt Lorzii Dragonilor. Ged era sigur de un singur lucru. Deşi dragonul ar fi putut să-i spună adevărul şi ar fi putut într-adevăr să-i spună lui Ged felul şi numele creaturii-umbră şi să-i dea putere asupra ei, chiar şi de grăia adevărul, o făcea doar pentru a-şi atinge propriile scopuri.

— Se întâmplă foarte rar – spuse tânărul într-un sfârşit – ca dragonii să le ceară oamenilor favoruri.

— Dar este foarte obişnuit – îi răspunse dragonul – ca pisicile să se joace cu şoarecii, înainte de a-i omorî.

— Dar eu nu am venit aici să mă joc şi nici să se joace alţii cu mine. Am venit să facem un legământ.

Ascuţit ca o sabie, dar de cinci ori mai lung decât orice sabie era vârful cozii dragonului care se arcui ca şi coada unui scorpion peste spatele său smolit, deasupra turnului. Vorbi sec:

— Eu nu închei legăminte. Ce ai avea tu să-mi oferi ce n-aş putea să iau singur de la tine, dacă aş dori?

— Siguranţă. Siguranţa ta. Jură-mi că nu vei zbura niciodată la est de Pendor, iar eu îţi jur că te voi lăsa nevătămat.

Un sunet ca o zgârietură ieşi din gâtlejul dragonului, ca o avalanşă îndepărtată, cu căderi de pietre, printre munţi. De-a lungul limbii sale trifurcate juca focul. Se înălţă mai tare, acoperind ruinele.

— Îmi oferi siguranţă! Mă ameninţi! Cu ce?

— Cu numele tău, Yevaud.

Vocea lui Ged se cutremură când îi rosti numele, şi totuşi îl rostea clar şi tare. La auzul lui, dragonul rămase nemişcat, neclintit întru totul. Trecu un minut, apoi încă unul şi apoi Ged, stând în barca lui plutitoare cât o coajă, zâmbi. Îşi primejduise viaţa punând rămăşag pe o bănuială trasă din vechile poveşti despre dragoni învăţate la Roke, o bănuială că acest Dragon din Pendor era acelaşi care distrusese vestul Osskilului în zilele lui Elfarran şi Morred şi fusese alungat din Osskil de vrăjitorul Elt, priceput la nume. Bănuiala i se adeveri.

— Suntem egali, Yevaud. Tu ai puterea, iar eu îţi am numele. Te tocmeşti?

Dragonul tot nu răspunse.

Se târâse nestingherit mulţi ani pe insula unde printre praf, cărămizi şi oase zăceau răsfirate armuri aurite şi smaralde. Îşi privise puii negri cu cozi de şopârle jucându-se printre casele dărăpănate şi încercându-şi aripile de pe stânci. Dormise îndelung la soare, fără să fie trezit de vreo voce sau corabie. Îmbătrânise. Îi venea greu să se mai agite acum, să-l înfrunte pe acest băiat-mag, acest duşman fragil. La vederea toiagului său, Yevaud tresări.

— Poţi să alegi nouă pietre din comoara mea – spuse el într-un sfârşit, cu vocea şuierându-i şi şerpuind în fălcile lungi. – Cele mai de seamă. Alege-le. Apoi pleacă!

— Nu-ţi vreau nestematele, Yevaud.

— Ce s-a ales de lăcomia omului? În timpurile străvechi ale Nordului, oamenii preţuiau pietrele strălucitoare... Ştiu ce vrei, vrăjitorule. Şi eu la rândul meu îţi pot oferi siguranţă, căci eu ştiu ce te poate salva. Ştiu singurul lucru care te-ar putea salva. Te urmăreşte o oroare. Îţi voi spune numele ei.

Inima lui Ged sări în piept şi strânse în pumn toiagul, stând la fel de nemişcat cum stătuse şi dragonul mai înainte. Pentru un moment se căzni în sinea lui cu speranţa subită, însufleţită.

Nu se tocmea pentru propria lui viaţă. Nu putea să-l ţină pe dragon în puterea sa decât cu un singur lucru. Lăsă speranţa deşartă deoparte şi făcu ceea ce trebuia să facă.

— Nu asta este ceea ce-ţi cer, Yevaud.

Când rostea numele dragonului era ca şi când ar fi ţinut creatura imensă într-o lesă care i se strângea la gât. Putea simţi

în ochii cu care îl ţintuia dragonul răutatea străveche şi experienţa cu oamenii pe care o avea acesta. Îi privea ghearele de oţel lungi cât braţul unui om, pielea ca de piatră şi focul care-l păştea în gâtlejul dragonului. Şi totuşi, lesa se strângea tot mai tare şi mai tare.

Îi vorbi din nou:

— Yevaud! Jură pe numele tu că tu şi fii tăi nu veţi veni niciodată înspre Arhipelag.

Din gâtlejul dragonului izbucniră deodată flăcări orbitoare şi zgomotoase şi spuse:

— Jur pe numele meu!

Apoi liniştea se aşternu peste insulă şi Yevaud îşi coborî capul imens.

Când şi-l ridică, iarăşi, vrăjitorul plecase, iar pânza bărcii era doar o pată pe valuri, spre est, îndreptându-se spre insulele care împodobeau marea ca nestematele. Cuprins de furie, bătrânul Dragon din Pendor se ridică rupând turnul cu zbaterea corpului său şi bătu din aripile care cuprinseră tot oraşul în ruine. Dar acel jurământ îl lega şi nu-şi luă zborul spre Arhipelag, nici atunci şi niciodată.

CAPITOLUL VI

SĂ FII VÂNAT

De cum lăsă în urmă insula Pendor ce se scufunda în tivitura mării, Ged privi către est şi simţi din nou cum frica de umbră îi cuprindea inima. Îi era greu să se întoarcă acum de la un pericol vădit, ca şi cel al dragonilor, la acea oroare fără de formă ori speranţă. Lăsă vântul magic să scadă şi continuă să navigheze cu vântul lumii, căci acum nu simţea defel nevoia să se grăbească. Nu putea nici să-şi schiţeze în minte un plan clar. Ar fi trebuit oare să fugă, aşa cum îi spusese dragonul? Dar atunci, unde? La Roke, se gândi, căci măcar acolo era protejat şi se putea sfătui cu înţelepţii.

Totuşi, trebuia mai întâi să se întoarcă la Torningul de Jos şi să-şi povestească păţaniile celor de pe insulă. Când se răspândi vestea că se întorsese, la numai cinci zile de la plecare, aceştia, împreună cu jumătate din locuitorii cetăţii veniră în mare grabă, vâslind sau fugind, îl înconjurară, fixându-l cu privirile şi ascultându-l cu atenţie. Îşi spuse povestea, iar cineva întrebă:

— Dar cine a văzu cu adevărat această minunăţie cu dragoni răpuşi şi dragoni înfruntaţi? Nu cumva...

— Tacă-ţi gura! – spuse tăios Mai Marele Insulei, căci ştia, aşa cum ştiau mai toţi, că un mag poate ştii căi subtile de a spune adevărul şi poate ţine adevărul doar pentru sine, dar dacă spune un lucru, acesta este negreşit cum îl spune el. Căci în asta îi stă măiestria. Cântăriră apoi spusele magului şi începură să simtă cum povara fricii li se ridică de pe umeri şi prinseră a se bucura. Se înghesuiră în jurul tânărului lor mag şi-i cerură să le mai spună o dată povestea. Mai veniră şi alţi insulari, care la rândul lor, voiau s-o asculte din nou. Până la lăsarea serii, nu mai trebui să le-o spună el însuşi. O puteau face ei în locul lui, mai bine chiar. Cântăreţii satului o potriviseră deja cu un vechi cânt şi cântau acum Cântecul Şoimanului. Focuri de tabără ardeau chiar şi mai departe de insulele Torningului de Jos, în cetăţile de la sud şi est. Pescarii strigau veştile de la barcă la

barcă, răspândindu-le de la o insulă la alta: Răul fusese înlăturat, dragonii nu vor veni vreodată din Pendor să-i atace!

Noaptea aceea, şi doar aceea, îi aduse bucurie lui Ged. Nici o umbră n-ar fi putut să-i dea târcoale de printre strălucirea acelor focuri de mulţumire ce ardeau pe fiecare deal ori plajă, nici de printre horele de dansatori ce-l încercuiau râzând, lăudându-l în cântece şi răsucindu-şi torţele din care se înălţau scântei scurte, dense şi luminoase în bătaia vântului, în noaptea vijelioasă de toamnă.

A doua zi îl întâlni pe Pechvarry, care-i spuse:

— Nu te ştiam atât de puternic, Lordul meu.

O spuse cu spaimă, căci îndrăznise să-l facă pe Ged prietenul său, dar în glasul său se strecura o umbră de reproş. Deşi ucisese dragoni, Ged nu fusese în stare să-i salveze copilaşul. După aceasta, Ged simţi din nou neliniştea şi nerăbdarea care-l mânaseră până la Pendor şi care-l izgoneau acum din Torningul de Jos. Deşi cei de pe insulă l-ar fi ţinut la ei bucuroşi tot restul vieţii sale, lăudându-l şi preamărindu-l, Ged părăsi casa de pe deal chiar în ziua următoare, fără alt bagaj decât cărţile sale, toiagul şi otakul de pe umăr.

Plecă într-o barcă, alături de doi tineri pescari din Torningul de Jos, care doriseră să aibă onoarea de a-i vâsli barca. Înaintând printre vasele îngrămădite în canalele estice ale celor Nouăzeci de Insule, pe sub ferestrele şi balcoanele ce se apleacă deasupra apei, pe lângă debarcaderele din Nesh, pajiştile ploioase din Dromgan, puţurile de petrol urât mirositoare din Geath, descoperi că faima vitejiei sale i-o luase înainte. Fluierau Cântecul Şoimanului când trecea pe acolo, îl rugau să rămână peste noapte şi să-şi spună povestea cu dragoni. Când în sfârşit ajunse la Serd, stăpânul navei căruia îi ceruse să-l ducă la Roke îi răspunse, înclinându-se:

— Este un privilegiu pentru mine, Lordule Vrăjitor, şi o onoare pentru nava mea!

Astfel, Ged lăsă în urmă cele Nouăzeci de Insule, dar când nava se întoarse din Portul Interior al insulei Serd şi-şi ridică pânzele, fu izbită un vânt puternic de la est. Era un vânt straniu, căci cerul iernatic era curat şi vremea păruse blândă în acea dimineaţă. De la Serd la Roke nu erau decât treizeci de mile şi-şi

continuară drumul. Vântul se înteţi, dar ei tot nu se opriră. Micuţa corabie, aşa cum au mai toţi negustorii din Marea Tăinuită, avea pânze lungi care puteau fi rotite de la pupă la proră pentru a prinde vântul mai puternic, iar cel ce o cârmuia era un corăbier dibaci, mândru de priceperea sa. Alunecând când spre sud, când spre nord, potriviră cursul spre est. Vântul aduse nori şi ploaie, care se învolburară şi se zbătură cu atâta sălbăticie încât corabia fu în mare primejdie de a se răsturna.

— Lordule Şoiman – îi spuse stăpânul corăbiei tânărului de lângă el, aflat în locul de onoare de la pupă, dar care, sub vântul şi ploaia care-i uda pe toţi până la piele, lipindu-le de corp mantiile greoaie, îmbibându-le de apă, nu-i era tocmai uşor de cinstit.

— Lordule Şoiman, nu ar fi poate bine să-i rostești vreun cuvânt vântului acesta?

— Cât de aproape ne aflăm de Roke?

— Am parcurs mai mult de jumătatea drumului. Dar aproape că nu am înaintat deloc în decursul ultimei ore, Domnule.

Ged îi vorbi vântului. Îşi slăbi puterea şi pentru o bucată de vreme, reuşiră să păstreze un curs destul de liniştit. Apoi, dintr-o dată, pale de vânt turbate şuierară dinspre sud şi când îi izbiră, îi aruncară iară spre vest. Norii se spărgeau şi fierbeau pe cer, iar corăbierul urlă cât putu de tare:

— Vijelia asta nesăbuită bate din toate părţile deodată! Doar un vânt magic ar mai putea să ne scoată din vremea asta, Lordul meu.

La spusele acelea, Ged se înnegură, dar cum corabia şi oamenii săi erau în pericol din pricina lui, ridică în pânze vântul magic. Nava începu deîndată să despice valurile către est, iar corăbierul se înveseli din nou. Dar încetul cu încetul, deşi Ged susţinea vraja, vântul magic slăbi, mereu mai firav, până când, pentru câteva clipe bune, corabia părea să fi încremenit pe valuri, cu pânzele slăbite, împresurată de vâltoarea ploii şi a vijeliei. Apoi, un zgomot asurzitor, însoţit de o crăpătură fulgerândă se prăvăli asupra corăbiei ce fu zgâlţâită din toate părţile, şi o împinse spre nord, ca pe o pisică speriată.

Ged îşi încolăci braţele de un stâlp, căci corabia se înclina într-o parte şi strigă:

— Întoarce către Serd, căpitane!

Corăbierul blestemă şi urlă că n-o va face:

— Să mă întorc, când am un vrăjitor la bord, iar eu sunt cel mai bun corăbier din Meşteşug şi am cea mai uşor de cârmuit navă pe care am avut-o vreodată?

Apoi, când nava se îndreptă, de parcă un vârtej îi prinsese carena, se prinse la rândul lui strâns de stâlpul pupei, ca să nu fie zvârlit peste bord, iar Ged îi spuse:

— Lasă-mă la Serd şi îndreaptă-te încotro doreşti. Acest vânt nu bate împotriva ta, ci mă urmăreşte pe mine.

— Bate împotriva ta, un vrăjitor din Roke?

— Nu ai auzit niciodată de vântul din Roke, stăpâne?

— Ba da. Acel vânt ţine puterile rele departe de Insula Înţelepţilor, dar ce are a face cu tine, un îmblânzitor de Dragoni?

— Asta rămâne între mine şi umbra mea – răspunse scurt Ged, aşa cum răspunde un mag. Şi nu mai adăugă nimic. Înaintau acum lin, cu un vânt contant şi sub un cer care se curăţa treptat, înapoi spre Serd.

În timp ce urca debarcaderele insulei Serd, inima-i era grea şi înspăimântată. Venirea iernii scurta zilele tot mai mult şi în curând se aşternu amurgul. O dată cu el, neliniştea lui Ged creştea şi fiecare cotitură a străzilor i se părea o ameninţare şi trebui să se silească să nu se tot uite îndărăt, la ceea ce ar fi putut să-i pândească paşii. Merse la Hanul Mării din Serd, unde călătorii şi negustorii puteau mânca la un preţ bun, stabilit de primărie şi unde puteau înnopta, în sala susţinută de grinzi. Locuitorii acestor insule bogate din Marea Tăinuită erau cunoscuţi pentru ospitalitatea lor.

Opri puţină carne din mâncarea lui şi mai târziu, lângă foc, îl ademeni pe otak să iasă din pliul glugii, unde se cuibărise întreaga zi şi încercă să-l convingă să mănânce, mângâindu-l şi şoptindu-i – Hoeg, hoeg, micuţule, tăcutule... – Dar otakul nu vroi să mănânce şi i se piti în buzunar. Judecând după aceasta, după propria-i nesiguranţă pătrunzătoare, după cum arăta însuşi întunericul din acea mare încăpere, ştiu că umbra nu putea fi prea departe de el.

În acest loc nu îl cunoştea nimeni. Erau toţi călători, din alte insule, care nu auziseră Cântecul Şoimanului. Nici unul nu-i

vorbea. Într-un sfârşit îşi alese un culcuş şi se întinse, dar nu închise un ochi toată noaptea, acolo, în încăperea aceea cu multe grinzi, printre somnul acelor străini. Încercă să-şi aleagă drumul toată noaptea, să plănuiască încotro s-o apuce, ce să facă. Dar fiecare alegere, fiecare plan, îi erau blocate de o prevenire a pierzaniei. Umbra era acolo, aşteptându-l, pe orice drum ar fi luat-o. Doar de Roke nu se putea apropia umbra. Dar la Roke nu putea merge, oprit de vechile Vrăji Înalte înţesate în jurul insulei, care o protejau. Vântul de la Roke ce i se ridicase împotrivă era semn că lucrul acela ce-l vâna îi era acum din ce în ce mai aproape.

Lucrul acela nu avea formă, orb la lumina soarelui, era o creatură dintr-un tărâm lipsit de lumină, de negăsit în spaţiu sau timp. Trebuie că i se târâie pe urme, de-a lungul zilelor şi peste mările lumii însorite şi nu se poate întrupa decât în vise şi întuneric. Până acum nu prinsese nici o formă sau fiinţă pe care să o pată atinge lumina soarelui. Astfel se povesteşte în cântecul Vitejiilor lui Hade: Zorile au făcut tot pământul şi marea, din umbră se zămisleşte forma ce izgoneşte visele în tărâmul întunecat. Dacă umbra l-ar fi putut ajunge din urmă pe Ged, l-ar fi putut seca de puteri şi i-ar fi putut lua greutatea, căldura şi viaţa din trup, voinţa ce-l punea în mişcare.

Aceasta era pierzania ce i se arăta la capătul oricărui drum. Ştia că ar fi putut fi ademenit înspre acea pierzanie, căci umbra, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se apropia de vrăjitor, ar fi putut avea chiar şi acum destulă putere ca să se folosească de cele rele sau de oameni răi, îndrumându-l pe căi false sau vorbindu-i cu vocea vreunui străin. Din câte putea el să ştie, lucrul acela întunecat ar fi putut să se ascundă într-unul dintre acei oameni care dormeau în acelaşi colţ cu el sau în altă parte a încăperii cu grinzi a Hanului Mării, găsind într-un suflet întunecat ceva de care să se agaţe, aşteptându-l şi urmărindu-l pe Ged şi hrănindu-se, chiar şi în acest moment, din slăbiciunea, din nesiguranţa şi teama sa.

Era peste puterile lui. Trebuia să se lase în voia întâmplării şi să fugă oriunde aceasta i-ar fi îndreptat paşii. La primul semn rece al venirii zorilor, se ridică şi merse în grabă până la

debarcaderele din Serd, pe sub stelele ce se stingeau, hotărât să se urce în prima corabie care l-ar fi dus cât mai departe.

Acolo tocmai încărcau cu turbă o galeră ce trebuia să pornească la răsăritul soarelui, spre Marele Port Havnor. Ged îi ceru căpitanului să-l ia la bord. Toiagul unui vrăjitor poate servi drept permisiune de trecere şi plată pentru majoritatea navelor. Îl luară cu ei, binevoitori şi, în mai puţin de o oră, nava plecă. Fruntea lui Ged se descreţi cu prima ridicare a celor patruzeci de vâsle lungi, iar ritmul tobei care însoţea rotirea lor i se păru un sunet minunat.

Şi totuşi nu ştia ce ar fi făcut în Havnor, sau încotro ar fi putut s-o apuce de acolo. Nordul i se părea la fel de potrivit ca orice altă direcţie. El însuşi era un Nordic. Poate găsea vreo navă care să-l ducă de la Havnor mai departe, spre Gont, unde l-ar putea vedea din nou pe Ogion. Sau poate ar fi găsit vreo corabie care să meargă până departe, la Capete, atât de departe, încât umbra l-ar mai slăbi şi ar abandona vânătoarea. În afara acestor idei vagi, nu avea nici un plan în minte şi nu întrezărea nici o cale destul de sigură de urmat. Ştia doar că trebuia să fugă...

Până la apusul celei de-a doua zile de la plecarea din Serd, cele patruzeci de vâsle purtară nava preţ de mai bine de o sută cincizeci de mile de mare iernatică. Aruncară ancora la Orrimy, pe malul de est al marelui ţinut Hosk, căci aceste galere ale negustorilor din Marea Tăinuită se ţin aproape de coastele insulelor şi înnoptează în porturi ori de câte ori li se arată prilejul. Ged coborî pe uscat, căci era încă zi, şi rătăci pe străzile abrupte ale oraşului-port, fără o ţintă anume şi adâncit în gânduri.

Orrimy este un oraş vechi, greoi, construit din piatră şi cărămidă, cu ziduri de apărare împotriva lorzilor nelegiuiţi din interiorul Insulei Hosk. Hangarele de pe docuri sunt ca forturile, iar casele negustorilor au turnuri şi fortificaţii. Şi totuşi, rătăcind pe străzi, acele clădiri nesfârşite i se păreau lui Ged a fi văluri, în spatele cărora se întindea întunericul gol. Oamenii care treceau pe lângă el, prinşi cu treburile lor, nu i se păreau oameni adevăraţi, ci nişte umbre fără voci. La apusul soarelui, coborî din nou la debarcadere şi chiar şi acolo, în plină lumină roşiatică şi-n

adierea zilei ce tocmai trecea, atât marea cât şi uscatul i se părură întunecate şi tăcute.

— Încotro te îndrepţi, Lordule Vrăjitor? – îi strigă dintr-o dată cineva din urmă.

Întorcându-se văzu un bărbat în cenuşiu care purta un toiag din lemn greu, dar nu unul de vrăjitor. Gluga-i ferea faţa de lumina roşiatică, dar Ged simţi cum ochii ascunşi îi întâlniră pe ai săi. Dându-se înapoi, ridică între el şi străin toiagul de tisă.

Bărbatul întrebă blând:

— De ce te temi?

— De ceea ce mă urmăreşte.

— Şi? Dar eu nu sunt umbra ta.

Ged tăcu. Ştia că, într-adevăr, acest om, orice ar fi fost, nu era acel lucru de care se temea. Nu era nici umbră, nici stafie sau creatură gebbeth. Totuşi, din tăcerea uscată şi umbrirea care se abătuse asupra lumii, vocea cu care-i vorbise era oarecum închegată. Îşi dădu la o parte gluga. Avea capul straniu, lipsit de păr, faţa ridată. Deşi din voce nu i se citea trecerea anilor, părea să fie un om bătrân.

— Nu te cunosc – spuse omul în cenuşiu – deşi cred că întâlnirea noastră nu este întâmplătoare. O dată am auzit povestea unui tânăr, un om cu cicatrice, care a ajuns, învingând întunericul, la mari stăpâniri, chiar la împărăţie. Nu ştiu dacă asta-i povestea ta. Dar pot să-ţi spun atât: du-te la Curtea Terrenonului, dacă îţi trebuie o sabie cu care să lupţi împotriva umbrelor. Un simplu toiag de tisă nu-ţi va servi prea mult.

În timp ce asculta, în mintea lui Ged se înfruntau speranţa şi neîncrederea. Un om cu darul vrăjitoriei află repede că, într-adevăr, puţine dintre întâlnirile sale sunt întâmplătoare, fie ele bune sau rele.

— În ce ţinut se află Curtea Terrenonului?

— În Osskil.

La auzul acelui nume Ged văzu pentru o clipă, într-o străfulgerare a memoriei, un corb negru în iarba verde, care-l privea pieziş cu un ochi de piatră netezită, şi-i grăia. Dar cuvintele rostite fuseseră uitate.

— Acel tărâm are un nume cam întunecat – spuse Ged, privindu-l pe bărbatul în cenuşiu, încercând să-şi dea seama ce fel de

om era. Avea ceva care-l făcea să pară magician, chiar vrăjitor şi deşi, îi vorbea lui Ged cu îndrăzneală, avea un aer straniu şi abătut, aproape ca un om bolnav, un prizonier sau un sclav.

— Eşti din Roke – răspunse el. – Vrăjitorii din Roke le dau nume întunecate altor vrăjitorii decât ale lor.

— Ce fel de om eşti?

— Sunt un călător. Un negustor din Osskil. Sunt aici pentru afaceri – spuse bărbatul în cenuşiu. Cum Ged nu-l mai întrebă nimic, îşi luă tăcut rămas bun de la tânăr şi porni în sus, pe strada îngustă şi abruptă de deasupra cheilor.

Ged se întoarse, nehotărât dacă să ia aminte la acest semn sau nu şi privi spre nord. Lumina roşiatică se stingea rapid de pe dealuri şi de pe marea învolburată. Veni amurgul sur şi, pe călcâiele sale, aduse noaptea.

Ged se hotărî brusc şi întinse pasul de-a lungul cheilor, până la un pescar care-şi împăturea năvoadele şi-i dădu bineţe:

— Ştii vreo navă care să plece din acest port către nord, la Semel sau la Enlad?

— Corabia aceea lungă purcede spre Osskil. Poate opreşte şi pe la Enlad.

Cu aceeaşi grabă, Ged se îndreptă spre nava cea mare pe care i-o arătase pescarul, o navă lungă cu şaizeci de vâsle, alunecoasă ca un şarpe, cu prora înaltă sculptată şi încrustată cu discuri de scoici, cu aperturile vopsite în roşu prin care ieşeau vâslele, fiecare cu runa Sifl schiţată cu negru. Părea o corabie iute şi sumbră, pregătită de plecare, cu tot echipajul la bord. Ged îl căută pe căpitan şi-i ceru să-l ducă până la Osskil.

— Poţi să plăteşti?

— Am ceva pricepere cu vânturile.

— Eu însumi ştiu să stăpânesc vremea. Nu ai altceva să-mi dai? Bani, poate?

Locuitorii din Torningul de Jos îl plătiseră pe Ged cum putuseră mai bine, cu bucăţile de fildeş care sunt folosite de negustorii din Arhipelag. Nu luase decât zece, deşi ei voiseră să-i dea mai mult. I le oferi acum osskilianului, dar acesta dădu din cap.

— Noi nu folosim fildeşul. Dacă nu ai cu ce să plăteşti, nu am loc pentru tine la bord.

— Nu ai nevoie de forţa braţelor? Am mai vâslit la o galeră.

— Da, ne lipsesc doi oameni. Găseşte-ţi dară o bancă – spuse căpitanul şi nu-l mai băgă în seamă.

Aşadar, îşi puse toiagul şi traista cu cărţi sub banca vâslaşilor şi, pentru următoarele zece zile amare de iarnă, deveni unul dintre vâslaşii acelei corăbii Nordice. Când se crăpă de ziuă, părăsiră Orrimy şi în ziua aceea Ged crezu că n-o să reuşească niciodată să facă faţă acelei trude. Braţul stâng îi era încă slăbit de rănile vechi de pe umăr şi tot vâslitul din canalele din jurul Torningului de Jos nu ar fi putut să-l pregătească pentru această sarcină, căci era nevoit să tragă, să tragă şi să tragă necontenit de lunga vâslă a galerei, în ritmul tobei. Fiecare schimb de tură era de două sau trei ore, apoi al doilea schimb de vâslaşi ocupa băncile, dar răstimpul de odihnă era îndeajuns doar atât cât muşchii lui Ged să se împietrească dureros, că apoi trebuia să se întoarcă din nou la vâslit. A doua zi fu şi mai rău. Dar după aceea, se obişnui cu truda şi reuşi să o ducă la bun sfârşit.

Între cei din echipaj nu se legase aceeaşi camaraderie ca între cei de pe Umbră, când mersese pentru prima oară la Roke. Oamenii din echipajele navelor andradene şi Gontice sunt parteneri de negoţ, lucrând împreună pentru un profit comun, pe când negustorii din Osskil folosesc sclavi şi robi sau angajează oameni care să vâslească, plătindu-i cu monezi mici de aur. Aurul este un lucru de mare preţ în Osskil. Dar nu-i şi o sursă de bună camaraderie acolo. Nici printre dragoni, care de asemenea îl preţuiesc mult. De vreme ce jumătate dintre ei erau robi, forţaţi să lucreze, supraveghetorii navei erau stăpâni de sclavi, dintre aceia neînduplecaţi. Nu-şi pocneau niciodată bicele pe spinarea vreunui vâslaş care lucra pentru bani sau pentru a putea călători la bord. Aşadar, nu se prea puteau lega prietenii într-un echipaj în care unii erau biciuiţi şi alţii nu. Însoţitorii lui Ged nu-şi spuneau prea multe, iar cu el vorbeau cu atât mai puţin. Cei mai mulţi erau din Osskil şi nu vorbeau limba hardică din Arhipelag, ci un dialect al lor. Erau oameni aspri, cu pielea palidă, cu mustăți negre şi lungi şi părul neted. Kelub, cel roşu, era numele lui Ged printre ei. Deşi ştiau că era vrăjitor, nu-i arătau nici un respect, ci mai degrabă un soi de teamă dispreţuitoare. Nici el nu era dispus să-şi facă prieteni. Chiar şi

de-acolo, de pe banca sa, prins în ritmul vârtos al vâslelor, unul între şaizeci de truditori, într-o corabie ce gonea peste mări cenuşii şi goale, se simţea expus, lipsit de apărare. Când ajungeau în porturi stranii la lăsarea serii şi se înfăşură în mantie să doarmă, ostenit cum era, visa, se trezea şi apoi visa din nou. Erau vise rele, pe care nu şi le putea aminti când se trezea, deşi păreau să stăruie deasupra navei şi a oamenilor din ea, şi nu se putea încrede în nici unul dintre aceştia.

Toţi osskilienii liberi purtau un cuţit lung la brâu, iar într-o zi, în timp ce îşi luau prânzul, până să-şi intre în schimb, unul dintre aceşti oameni îl întrebă pe Ged:

— Eşti sclav ori ai rupt legământul robiei, Kelub?

— Nici una, nici alta.

— Atunci de ce nu porţi cuţit? Ti-e frică de luptă? – rânji cel ce se numea Skiorh.

— Nu.

— Luptă căţeluşul ăsta în locul tău?

— Otakul – spuse altul care ascultase ce vorbeau.

— Nu-i câine, e un otak – şi adăugă ceva în osskiliană care-l făcu pe Skiorh să se încrunte şi să-i întoarcă spatele. Când se întoarse din nou către el, Ged văzu o schimbare pe faţa lui, o schimonosire a trăsăturilor, de parcă, pentru o clipă, ceva îl schimbase, îl folosise, privind pieziş la Ged prin ochii lui. În minutul ce urmă, Ged îl privi direct în faţă şi arăta ca de obicei, aşa că Ged îşi spuse că ceea ce văzuse nu era altceva decât propria-i frică, spaima lui reflectată în ochii celuilalt. Dar în noaptea aceea, când înnoptară în portul Esen, visă, iar Skiorth i se arătă în vis. După aceea, îl evită cât putu şi se părea că şi Skiorth se ferea de el şi nu mai schimbară nici un cuvânt.

Munţii încoronaţi de zăpadă din Havnor se scufundară la sud în urma lor, iar contururile li se pierdură în ceţurile iernii timpurii. Vâsliră mai departe, după Marea din Ea, unde, cu mult timp în urmă, fusese înecată Elfarran şi trecură de Enlade. Poposiră două zile în portul Berilei, Oraşul de Fildeş, care se înălţa alb deasupra golfului său la vestul Enladei, tărâmul împânzit de mituri. În toate porturile în care ajungeau membrii echipajului erau ţinuţi la bordul navei şi nu puneau piciorul pe uscat. Apoi, de cum se ridică un soare roşu, vâsliră în largul

Mării Osskil, în calea vânturilor nord estice care bat nestingherite, căci tărâmul vast din Capătul Nordic este lipsit de insule. Îşi aduseseră cu bine încărcătura prin acea mare amară şi ieşiră a doua zi din Berila în port la Neshum, oraşul de negustori din Osskilul de Est.

Ged văzu o coastă joasă, biciuită de un vânt ploios, un oraş gri ghemuit în spatele stăvilarelor din pietre lungi din care-i era făcut portul şi mai încolo se întindeau dealurile golaşe ale oraşului, sub un cer întunecat de zăpadă. Erau departe acum de lumina soarelui care mângâia Marea Tăinuită.

Docherii de la Casa Breslei Mării din Neshum urcară la bord să descarce încărcătura: aur, argint, bijuterii, mătăsuri fine şi tapiserii din Sud, o marfa atât de preţioasă încât lorzii din Osskil se înghesuiră să vadă, aşa încât oamenii liberi din echipaj fură lăsaţi să plece. Ged îl opri pe unul dintre ei să-l întrebe încotro s-o ia. Până atunci neîncrederea pe care o simţea pentru oricare dintre ei îl împiedicase să spună unde se îndrepta, dar acum, pe jos şi singur într-un ţinut străin, trebuia să ceară călăuzire. Omul îşi continuă drumul grăbit, spunând că nu ştia, dar Skiorh, ascultând ce spuneau, zise:

— La Curtea Terrenonului? În Mlaştinile Keksemt. Merg eu pe acel drum.

Ged nu ar fi ales compania lui Skiorh, dar, cum nu ştia nici limba nici drumul, nu prea avea de ales. Nici nu prea conta, se gândi el. Nu alesese să ajungă aici. Fusese împins aici şi acum trebuia să-şi continue drumul. Îşi trase gluga pe cap, îşi luă toiagul şi traista şi-l urmă pe osskilian pe străzile oraşului, apoi în sus, pe dealurile înzăpezite. Micul otak nu vroia să-i mai stea pe umăr, ci se ascundea în buzunarul tunicii lui din piele de oaie, sub mantie, după cum obişnuia să facă atunci când era frig. Dealurile se întindeau până la mlaştinile ce se aşterneau pustii cât vedea cu ochii. Mergeau în linişte şi liniştea iernii se aşternea peste întregul ţinut.

— Cât mai e de mers? – întrebă Ged după ce mai merseră câteva mile, fără să le iasă în cale vreun sat sau vreo fermă şi, gândindu-se că nu aveau cu ei nici un fel de hrană.

Skiorh îşi întoarse o clipă capul, trăgându-şi şi el gluga şi zise: – Nu prea departe.

Faţa-i era urâtă, palidă, aspră şi neînduplecată, dar Ged nu se temea de nici un om, ci mai degrabă de locul unde un astfel de om ar fi putut să-l călăuzească. Încuviinţă din cap şi merseră mai departe. Drumul lor nu era decât o cicatrice printre resturile de zăpadă subţire şi tufişurile desfrunzite. Din când în când alte urme îl străbăteau sau se ramificau din el. Acum că fumul din căminele din Neshum era ascuns după dealuri, în după-amiaza ce se înnegura, nu era nici un semn care să le arate încotro ar trebui să meargă, nici unde ajunseseră. Doar vântul mai bătea, mereu de la est. După câteva ore de mers, lui Ged i se păru că vede, în depărtare, peste dealurile din nord-vest către care se îndrepta drumul lor, o mică zgârietură pe cer, ca un dinte, albă. Însă lumina zilei scurte se stingea, şi de-abia la următorul suiş al drumului, desluşi vag acel lucru, turn sau arbore sau ce era, la fel de neclar ca mai înainte.

— Într-acolo mergem? – întrebă el, arătând cu degetul.

Skiorh nu-i răspunse, ci merse mai departe, greoi, înfofolit în mantia aspră, cu gluga ţuguiată şi îmblănită, aşa cum poartă osskilienii. Ged ţinea pasul cu el. Ajunseseră departe şi era vlăguit de ritmul alert cu care merseseră şi de oboseala cruntă a zilelor şi nopţilor grele de pe navă. Începea să i se pară că mersese o viaţă întreagă alături de această fiinţă tăcută, într-un tărâm întunecat şi fără sunete. Prudenţa şi voinţa îi erau adormite. Mergea fără ţintă, ca într-un vis lung, lung.

Otakul i se agită în buzunar şi o mică teamă vagă se trezi şi i se agită şi lui în minte. Se forţă să vorbească.

— Se lasă întunericul şi ninge. Cât mai avem, Skiorh?

După un răstimp, celălalt răspunse, fără să se întoarcă: – Nu mult.

Dar vocea lui nu suna ca o voce umană, ci părea aceea a unei fiare care încearcă să vorbească, răguşită şi de neînţeles.

Ged se opri. În jur se întindeau numai dealuri golaşe, în lumina amurgului târziu. Zăpada răzleaţă se învâltorea, căzând ici şi colo.

— Skiorh! – spuse vrăjitorul, iar celălalt se opri şi se întoarse către el. Sub gluga ţuguiată nu se mai vedea nici o faţă.

Înainte să poată rosti vreo vrajă sau să cheme vreo putere, gebbeth-ul rosti, cu vocea aceea răguşită: – Ged!

Astfel tânărul nu putu face nici o preschimbare, încleştat în propria-i fiinţă şi nevoit să-l înfrunte pe gebbeth astfel, lipsit de apărare. Nu putea nici să strige după ajutor în acest ţinut străin, unde nu ştia nimic şi pe nimeni care ar fi putut să-i sară în ajutor. Era singur, iar singurul lucru care-l mai despărţea de duşman era toiagul de tisă din mâna dreaptă.

Creatura care-i devorase mintea lui Skiorh şi-i poseda carnea împinse corpul să facă un pas către Ged, iar braţele i se întinseră, gata să-l înşface. O teroare imensă îl cuprinse pe Ged şi-şi înălţă şi coborî toiagul şuierând, lovind în gluga ce ascundea faţa cea de umbră. Gluga şi mantia aproape căzură la pământ sub puterea acelei lovituri, de parcă nu ar fi fost în ele decât vânt, apoi, zvârcolindu-se şi zbătându-se, se ridicară din nou. Corpul unui gebbeth este scurs de substanța reală şi e un fel de cochilie sau abur în forma unui om, o carne ireală în care se îmbracă umbra reală. Astfel, contorsionându-se şi smucindu-se, ca bătută de vânt, umbra îşi întinse braţele şi se năpusti asupra lui Ged, încercând să-l înhaţe, aşa cum îl prinsese mai demult pe Dealul Roke. Dacă ar fi reuşit, ar fi înlăturat carcasa lui Skiorh şi ar fi intrat în Ged, devorându-l de dinăuntru, posedându-l, aceasta fiindu-i singura dorinţă. Ged o lovi din nou cu toiagul greu şi fumegând, alungând-o, dar umbra se întoarse şi el o lovi iară, apoi zvârli în lături toiagul care ardea mocnit, frigându-i mâna. Se trase înapoi, se întoarse rapid şi o luă la fugă.

Fugea, iar gebbeth-ul îl urmărea, doar un pas în urma lui, fără să-l poată întrece, dar fără să-l slăbească. Ged nici nu se întorcea s-o vadă. Fugea, fugea, prin ţinutul întins şi neguros, fără nici un loc unde să se pată ascunde. Deşi auzi din nou vocea răguşită şi şuierătoare a gebbeth-ului strigându-l pe numele său adevărat, luându-i astfel puterea de vrăjitor, nu putea să-l lipsească de puterea sa omenească şi nu-l putea face să se oprească. Fugea.

Noaptea se îngroşa în jurul vânătorului şi a celui vânat, iar zăpada se cernea în firişoare subţiri de-a lungul cărării pe care Ged nu o mai putea vedea acum. Pulsul i se zbătea năvalnic în pupilă, suflul îi ardea în gâtlej, nici nu mai fugea cu adevărat, ci se împiedica şi se clătina înainte. Totuşi, urmăritorul său

neobosit nu reuşea să-l prindă, rămânând mereu cu un pas în urma sa. Începuse să şoptească şi să murmure, să-l cheme şi ştia că acele şoapte îi fuseseră în urechi toată viaţa, chiar sub pragul auzului, dar acum le auzea aievea, şi trebuia să cedeze, să se dea bătut, să se oprească. Trudea, însă, mai departe, căznindu-se să urce o pantă abruptă şi întunecată. I se păru că vede o lumină, undeva în faţă şi că aude o voce înaintea sa, venind de undeva, de sus, chemându-l: – Vino! Vino!

Încercă să răspundă, dar nu avea voce. Lumina palidă începu să prindă contur, sclipind printr-o poartă, direct în faţa sa. Nu putea desluşi zidurile, dar vedea poarta. La vederea acesteia se opri, iar gebbeth-ul încercă să-l înşface de mantie, prinzându-i marginile, încercând să-l înhaţe din spate. Cu ultima fărâmă de vlagă pe care-o mai avea, Ged se aruncă prin uşa care-i pâlpâia în faţa ochilor. Încercă să se întoarcă, s-o închidă după el, în faţa gebbeth-ului dar picioarele nu-l mai susţineau. Se clătină, căutând sprijin. Lumini scânteietoare îi inundară ochii. Simţi cum cade şi, în acelaşi timp, simţi cum este prins. Dar mintea sa, sleită cu desăvârşire, alunecă în întuneric.

CAPITOLUL VII

ZBORUL ŞOIMULUI

Ged se deşteptă şi, vreme îndelungată, zăcu aşa, întins, bucurându-se din plin de plăcerea de a se trezi, căci nu se aşteptase să se mai trezească vreodată, şi de a-i mai fi dat să vadă simpla lumină a zilei împresurându-l. Se simţea ca şi cum ar fi plutit pe strălucirea acelei lumini sau de parcă ar fi alunecat lin, purtat de-o barcă, pe ape netulburate. În cele din urmă-şi dădu seama că stătea întins într-un fel de pat. Nu aducea cu nici un alt pat în care mai dormise vreodată. Era încadrat de patru stâlpi înalţi, sculptaţi, iar saltelele din puf, îmbrăcate în mătase, îi dădeau impresia că plutea. Un baldachin stacojiu atârna chiar deasupra, ferindu-l de curent. Draperia era prinsă pe margini, iar Ged se pomeni într-o cameră cu pereţi şi podea de piatră. Prin cele trei ferestre înalte desluşi, în bătaia blândă a soarelui iernatic ţinutul mlăştinos, pustiu şi pârjolit, cu petice de zăpadă ici şi colo. Camera trebuie că era mult deasupra pământului, căci de acolo se vedea hăt departe peste ţinut.

Învelitoarea de satin lucios alunecă uşor când Ged se ridică în capul oaselor, dezvelindu-i corpul îmbrăcat într-o tunică de mătase şi într-o haină brodată cu fire de argint, asemenea unui lord. Pe marginea unui scaun de lângă pat îl aşteptau pregătite o pereche de cizme fine ca pielea de mănuşă şi o mantie tivită cu blană de pellawi. Rămase aşa o vreme, tăcut şi uluit, precum lovit de o vrajă. Apoi se ridică, întinzându-se după toiag. Dar acesta dispăruse.

Deşi mâna dreaptă îi fusese oblojită şi bandajată, palma şi degetele îi erau arse. Acum începu să simtă durerea din mână şi suferinţa din fiecare părticică a corpului său.

Pentru o vreme rămase din nou nemişcat. Apoi şopti, fără prea mare speranţă – Hoeg... hoeg... – Căci micuţa creatură, fioroasă şi atât de loială, acel suflet micuţ şi tăcut care odinioară îl călăuzise înapoi la viaţă, departe de tărâmul morţii, dispăruse şi ea. Oare mai fusese cu el noaptea trecută, pe când fugea? Dar oare se-ntâmplase noaptea trecută sau cu mai multe nopţi

în urmă? Habar n-avea. Totul era întunecat şi confuz în mintea lui, gebbeth-ul, toiagul arzând, fuga, şoaptele, poarta. Nu-şi amintea nimic cu claritate. Nici măcar acum lucrurile nu-i erau mai limpezi. Mai şopti o dată numele ani-măluţului, fără a se aştepta de fapt la vreun răspuns, iar lacrimile îi împânziră ochii.

Undeva, departe suna un clopoțel. Un al doilea clopoțel răsună într-un clinchet domol, foarte aproape de încăperea în care se afla el. O uşă se deschise chiar în spatele său, de-a latul camerei, şi o femeie păşi înăuntru.

— Fii binevenit, Şoimanule – îi spuse ea zâmbind.

Era tânără şi înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare-n alb şi argintiu, cu o plasă de argint încoronându-i părul ce i se revărsa, drept, ca o cascadă neagră de apă.

Ged se înclină ţeapăn.

— Bănuiesc că nu-ţi mai aminteşti de mine.

— Să-mi amintesc, Doamnă?

O singură dată în viaţa lui mai văzuse o femeie frumoasă înveşmântată cu straie alese pe măsura frumuseţii sale. Era Doamna din O, ce-şi însoţise Lordul la Sărbătoarea Soarelui Nou de la Roke, luminoasă şi fragilă ca pâlpâirea unei lumânări. Femeia din faţa sa însă era de strălucirea lunii noi, albă.

— Mă gândeam eu că nu-ţi aminteşti – zise ea surâzând. – Oricum, aici eşti binevenit ca un vechi prieten, oricât de slabă ţi-ar fi memoria.

— Ce loc e acesta? – întrebă greoi Ged, încă înţepenit. Îi venea greu să-i vorbească, dar şi să-şi întoarcă privirile de la ea. Se simţea stingher înveşmântat în acele haine împărăteşti, pietrele pe care călca îi erau necunoscute, chiar şi aerul pe care-l respira îi părea străin. Nu era el însuşi, nu mai era cel ce fusese.

— Acest ţinut se numeşte Curtea Terrenonului. Lordul meu, pe nume Benderesk, este stăpân peste acest meleag, care se întinde de la marginea Mlaştinilor Keksemt înspre nord, până la Munţii din O, şi totodată paznic al preţioasei pietre cunoscută ca Terrenon. Eu, în schimb, sunt cunoscută aici, în Osskil, ca Serret, adică Argint în limba lor. Despre tine ştiu că ţi se mai spune şi Şoimanul şi că ai fost făcut vrăjitor în Insula Înţelepţilor.

Ged îşi coborî privirea spre mâna sa arsă şi spuse de-ndată:

— Nu ştiu nici eu ce sunt. Odată aveam putere. Acum am pierdut-o, cred.

— Nu! N-ai pierdut-o, decât poate pentru a o recăpăta înzecit. Aici eşti la adăpost de ceea ce te-a mânat încoace, prietene. Ziduri semeţe înconjoară acest turn şi nu sunt clădite toate doar din piatră. Aici te poţi odihni, îţi poţi reface forţele. Aici ai putea chiar să descoperi un alt fel de forţă, şi un toiag ce nu ţi se va preface în cenuşă, în mâini. Până la urmă un drum rău poate duce la un scop bun. Acum vino cu mine, o să-ţi arăt domeniul nostru.

Glasu-i era atât de dulce că Ged de-abia-i auzi cuvintele, purtat de simpla promisiune a vocii ei. O urmă, dară.

Într-adevăr, camera-i era tocmai sus, în vârful turnului ce răsărea din culmea dealului, ca un dinte colţuros. O urmă pe Serret în jos, pe scările şerpuitoare de marmură, străbătând camere şi holuri somptuoase. Trecură mai apoi prin faţa unor ferestre înalte ce dădeau spre nord, vest, sud şi est, peste dealurile joase şi maronii ce se întindeau în zare, fără case, fără copaci şi fără clintire, clar conturate, scăldate în lumina soarelui de iarnă. Doar hăt departe, spre nord, se întrezăreau nişte piscuri mici, albe, ce străpungeau cerul albastru, iar încolo, spre sud, se ghicea mai degrabă, strălucirea mării.

Servitorii le deschideau uşile şi se trăgeau în lături, făcându-le loc. Erau cu toţii osskilieni, cu figuri aspre şi palide. Ea avea pielea deschisă, dar, spre deosebire de ei, vorbea bine hardica, deşi lui Ged i se părea că desluşeşte accentul celor din Gont. Ceva mai încolo îl duse la soţul ei, Benderesk, Lordul Terrenonului, care avea de trei ori vârsta ei. Albicios ca osul, şi tot ca osul de slab, privea cu ochi înneguraţi. Lordul Benderesk îl întâmpină pe Ged fioros, dar ceremonios, poftindu-l să le rămână oaspete atât cât poftea. Altceva nu mai prea spuse, nici nu-l întrebă pe Ged despre călătoriile sale sau despre duşmanul care-l vânase până aici. De fapt, nici Doamna Serret nu-l întrebase nimic despre acestea.

Deşi-i părea ciudat, aceasta era de fapt doar o parte din ciudăţenia acelui loc şi a prezenţei sale acolo. Ged nu reuşea să-şi limpezească prea bine mintea. Nu reuşea nicicum să desluşească bine lucrurile. Ajunsese în acest ţinut din

întâmplare, şi totuşi întâmplarea fusese pe de-a-ntregul plănuită. Sau, poate, venise ca urmare a unui plan, şi totuşi întregul plan de-abia că se-ntâmplase. Pornise spre nord. În Orrimy un străin îl sfătuise să caute ajutor aici. O corabie osskiliană îl aştepta. Skiorh îl călăuzise până aici. Cât din toate astea fusese urzeala umbrei care-l vâna? Sau să nu fi fost aşa? Se putea oare ca atât el, cât şi vânătorul său, să fi fost ademeniţi încoace de vreo altă putere, el urmând acea ispită, iar umbra urmându-l pe el şi făcând din Skiorh arma sa, stăpânindu-l la momentul prielnic? Aşa trebuie că se-ntâmplase, cu siguranţă că umbra nu putea pătrunde în Curtea Terrenonului, întocmai cum îi spusese Serret. De când se trezise acolo în turn nu mai simţise nici un semn sau pericol al prezenţei sale tăinuite. Dar atunci, ce-l adusese aici? Căci nu părea un loc în care cineva ar ajunge la voia întâmplării. Cu toate gândurile-i neclare începuse să-şi dea seama de acest lucru. Nici un alt străin nu mai bătuse la aceste porţi. Castelul se înălţa îndepărtat şi solitar, cu spatele la drumul ce ducea spre Neshum, cel mai apropiat oraş. Nimeni nu venea în acest ţinut. Şi nimeni nu-l părăsea. Prin ferestrele castelului se vedea doar pustiul.

Zi de zi, Ged scruta zarea de la aceste ferestre, izolat în camera sa din turnul cel înalt, posomorât şi înfrigurat, cu inima grea. Cu toate covoarele şi tapiţeriile atârnate, cu toate hainele îmblănite din belşug şi cu şemineele masive de marmură, în turn era mereu îngheţat. Era un frig care-i intra în oase, până-n măduvă şi care nu-l mai părăsea, întocmai ca şi ruşinea rece, care i se cuibărise-n suflet şi care nu-l mai părăsea, căci îi revenea mereu în minte cum îşi înfruntase duşmanul, cum fusese înfrânt şi cum fugise mai apoi de acesta. În mintea sa se-nvălmăşeau feţele tuturor Maeştrilor de la Roke şi printre ei cea a Arhimagului Gensher, încruntându-se. Cu ei mai era şi Nemmerle, chiar şi Ogion, şi până şi vrăjitoarea care-l învăţase prima sa vrajă. Cu toţii îl priveau lung şi el ştiu că-i dezamăgise amarnic. S-ar fi putut apăra zicând:

— Dacă n-aş fi fugit umbra m-ar fi posedat. Pusese deja stăpânire pe toată puterea lui Skiorh şi pe o parte din a mea şi n-am putut să-i ţin piept. Îmi ştia numele. Trebuia să frag. Un

vrăjitor-gebbeth poate fi o putere groaznică în slujba răului şi a ruinei. Trebuia să fug.

Dar nu primi nici un răspuns de la cei ce i se perindau prin minte. Şi continua să privească zăpada ce cădea rar, dar neîncetat, aşternându-se pe terenurile goale de sub ferestre. Simţea cum frigul neostoit îl năpădea tot mai puternic, până-l lăsară toate simţurile, în afară de un sentiment de sfârşeală.

Şi astfel se închise în sine zile întregi, pradă unei suferinţe desăvârşite. Când cobora în cele din urmă din camera sa era tăcut şi înţepenit. Frumuseţea Doamnei Terrenonului îi tulbura mintea, iar la această Curte somptuoasă, încântătoare, bine-orânduită şi stranie se simţea cu adevărat un simplu păstor de capre.

Îl lăsau singur când vroia să fie singur, iar atunci când nu-şi mai îndura propriile-i gânduri şi nu mai suporta să vadă zăpada căzând la nesfârşit, se întâlnea adesea să mai schimbe o vorbă cu Serret într-unul dintre holurile boltite, tapiţate şi luminate de torţe, undeva, mai jos, în turn. Doamna Terrenonului nu părea să se-nveselească vreodată. Nu râdea niciodată, deşi surâdea adesea. Cu toate astea, reuşea să alunge stinghereala lui Ged numai cu un zâmbet. Alături de ea începu să-şi uite răceala şi ruşinea. În curând, începură să se întâlnească zi de zi şi să poarte alene discuţii îndelungi şi liniştite. Se retrăgeau în camerele înalte din turn, lângă vreun şemineu sau fereastră, ţinându-se puţin mai departe de servitoarele care o însoţeau mereu pe Serret.

Bătrânul lord rămânea cel mai adesea în camerele sale, arătându-se doar dimineţile, când se plimba în sus şi-n jos prin zăpada din curtea interioară a castelului, asemenea unui bătrân vrăjitor care fiersese vrăji toată noaptea. Chiar şi atunci când li se alătura lui Ged şi Serret la cină rămânea tăcut, aruncându-i uneori tinerei sale soţii câte o privire grea, pizmaşă. În acele momente lui Ged îi era milă de ea. O vedea ca pe o căprioară albă închisă într-o cuşcă, ca pe o pasăre albă cu aripile retezate sau ca pe un inel de argint pe degetul unui bătrân. Era doar un obiect din comoara lui Benderesk. După ce lordul ţinutului se retrăgea, Ged îi ţinea companie, străduindu-se să-i înveselească singurătatea, aşa cum făcuse şi ea cu el.

— Ce nestemată e aceea care dă numele meleagului vostru? – o întrebă pe când stăteau ei aşa, povestind, cu farfuriile şi pocalele de aur goale în faţă, în sala de mese slab luminată, ce părea o peşteră.

— N-ai auzit de ea? Este faimoasă.

— Nu. Ştiu doar că lorzii din Osskil sunt cunoscuţi pentru avuţiile lor.

— Oh, dar această nestemată e mai presus de toate. Vino, vrei s-o vezi?

Îi zâmbi, aruncându-i o privire batjocoritoare şi provocatoare, parcă puţin speriată de ceea ce spusese. Îl conduse pe tânăr afară din hol, prin îngustele coridoare de la baza turnului şi în jos pe scări, sub pământ, spre o uşă ferecată, pe care nu o mai văzuse înainte. Descuie uşa cu o cheie de argint, privind în sus spre Ged cu acelaşi zâmbet de mai devreme, ca şi cum l-ar fi sfidat să o urmeze înăuntru. În spatele uşii se ascundea un scurt pasaj şi o a doua uşă, pe care o deschise cu o cheie de aur, iar dincolo de ea se afla o a treia, pe care o desferecă cu unul din Marile Cuvinte de dezlegare. În spatele acestei ultime uşi lumânarea din mâna ei le înfăţişă o încăpere mică, ca o celulă: podeaua, pereţii, tavanul, toate din piatră brută, neprelucrată.

— O vezi? – îl întrebă Serret.

Ged îşi roti privirea prin cameră, iar ochiul său de vrăjitor se opri asupra uneia dintre pietrele încrustate în podea. Era la fel de aspră şi umedă ca şi celelalte, o piatră grea, necioplită. Şi totuşi el îi simţea puterea, ca şi când piatra i-ar fi vorbit cu voce tare. Aerul i se opri în gâtlej şi, pentru o clipă, un val de slăbiciune-l copleşi. Aceasta era piatra de temelie a turnului şi acesta-i era miezul. Era rece, amarnic de rece şi nimic n-ar fi putut încălzi vreodată mica încăpere. Era un lucru din vremuri străvechi: un spirit bătrân şi îngrozitor încătuşat în acea lespede. Nu-i răspunse nici da nici nu lui Serret, ci rămase nemişcat. Brusc, aruncând o privire rapidă şi curioasă spre el, ea arătă cu degetul spre piatră.

— Acesta este Terrenon. Te întrebi cumva de ce păstrăm o asemenea comoară ferecată în cea mai ascunsă temniţă?

Ged tot nu-i răspunse, ci rămase aşa, amuţit şi îngrijorat. Părea că-l încearcă. Dar se gândi că nu avea habar de natura

pietrei aceleia, căci altfel nu ar fi vorbit de ea cu atâta uşurinţă. Nu ştia destule despre piatră pentru a se teme.

— Povestește-mi despre puterile ei – spuse el într-un sfârşit.

— A fost făurită înainte ca Segoy să fi înălţat insulele lumii din Marea Largă. A fost făcută o dată cu facerea lumii, şi va dăinui aşa până la sfârşitul lumii. Timpul nu înseamnă nimic pentru ea. Dacă întinzi mâna deasupra ei şi îi pui o întrebare îţi va răspunde, pe măsura puterii ce sălăşluieşte-n tine. Are vocea ei, dacă ştii cum s-o asculţi. Îţi va vorbi de lucruri ce au fost, sunt şi vor fi. A vorbit despre venirea ta cu mult înainte ca tu să fi ajuns aici. Nu vrei să-i pui o întrebare?

— Nu.

— Îţi va răspunde.

— Nu am nici o întrebare pe care să i-o pun.

— Ţi-ar putea spune – rosti Serret cu vocea-i blândă – cum ţi-ai putea înfrânge duşmanul.

Ged rămase mut în continuare.

— Te temi cumva de piatră? – îl întrebă ea, parcă fără a-i veni a crede, iar el îi răspunse: – Da.

În frigul şi liniştea de moarte din acea cameră încercuită de zid după zid de vrajă şi de piatră, Serret îl privi din nou cu ochii scăpărători, luminaţi doar de lumânarea pe care o ţinea.

— Şoimanule – spuse ea – ţie nu-ţi e teamă.

— Nu-i voi vorbi acestui spirit – replică Ged şi, privind-o direct în faţă, vorbi cu îndrăzneală făţişă: – Doamna mea, acel spirit e pecetluit într-o piatră, iar piatra e ferecată cu vrăji de legare şi de orbire şi cu farmece de siguranţă şi de pază, protejată cu trei rânduri de ziduri de cetate, dar nu pentru că este preţioasă, ci pentru că poate face un rău imens. Nu ştiu ce ţi-au spus despre ea când ai venit, dar tu, tânără şi bună la suflet cum eşti, n-ar trebui să atingi vreodată acest lucru, nici măcar să priveşti înspre el. Nu va fi spre binele tău.

— Dar am atins-o. I-am vorbit şi am auzit-o răspunzându-mi. Nu-mi face nici un rău.

Se întoarse şi porniră înapoi, prin uşi şi pasaje, până ce, ajunşi, la baza scărilor largi, luminate de torţe, ce duceau la turn, suflă-n lumânare, stingând-o. Se despărţiră cu puţine cuvinte.

În noaptea aceea Ged dormi foarte puţin. Nu gândul la umbră era cel care-l ţinea treaz. Dimpotrivă, acesta fusese aproape în întregime alungat de imaginea Pietrei pe care fusese clădit castelul, ce-i apărea neîncetat în minte, alături de chipul fetei, întors spre el, când luminat, când umbrit de văpaia lumânării. Îi simţea ochii aţintiţi asupra lui, mereu şi mereu şi încerca să se hotărască ce fel de privire îi aruncaseră acei ochi în momentul în care refuzase să atingă Piatra, dacă fusese dispreţ sau suferinţă. Când în cele din urmă se întinse să doarmă, aşternuturile de mătase ale patului erau reci ca gheaţa şi el se trezi din nou în întuneric, gândindu-se la Piatră şi la ochii lui Serret.

A doua zi o găsi în holul boltit din marmură gri, încălzit acum de soarele ce apunea, în care-şi petrecea ea adesea după-amiezile cu jocuri sau ţesând alături de servitoarele sale. Îi spuse:

— Doamnă Serret, te-am jignit. Regret tare mult.

— Nu – spuse ea gândindu-se, şi apoi din nou – Nu...

Îşi alungă cu un gest servitoarele, iar când rămaseră singuri se întoarse spre Ged.

— Bunul meu oaspete, prietenul meu – zise ea – ai într-adevăr darul de a vedea, dar poate nu vezi tot ceea ce este de văzut. În Gont, în Roke se învaţă mari vrăjitorii. Dar nu se învaţă toate vrăjitoriile. Aici suntem în Osskil, Ţinutul Corbului, nu suntem pe pământ hardic. Aici nu magii sunt stăpâni, căci nici nu cunosc ţinutul îndeajuns. Pe aici se întâmplă lucruri cărora nici Maeştrii Învăţaţi din Sud n-ar putea să le facă faţă, ce nici măcar nu sunt însemnate pe lista Maestrului Numelor. Se ştie că omul se teme de ceea ce nu cunoaşte. Dar tu nu ai nimic de temut aici, la Curtea Terrenonului. Un om mai slab ar avea de ce să se teamă, într-adevăr. Dar nu tu. Tu eşti unul născut cu puterea de a ţine-n frâu acel lucru pecetluit acolo-n încăpere. Ştiu asta. De aceea te afli acum, aici.

— Nu-nţeleg.

— Asta din cauză că lordul meu Benderesk nu a fost întru-totul sincer cu tine. Dar eu voi fi. Vino, aşează-te lângă mine.

Se aşeză alături de ea, pe pervazul jos, plin de perne, al ferestrei. Lumina pieritoare a soarelui trecea prin fereastră, revărsându-se asupra lor într-un nimb rece. Pe suprafeţele

mlăştinoase de dedesubt ce se scufundau deja în ceaţă, se întindea, încă netopită, zăpada nopţii trecute, ca un giulgiu alb, sumbru, peste pământ.

Începu să-i vorbească foarte încet.

— Benderesk este Lord şi Moştenitor al Terrenonului, dar nu se poate folosi de acel lucru, nu-l poate face să-l servească întru totul. Nici eu nu pot, nici singură, nici împreună cu el. Nici unul dintre noi nu are măiestria şi puterea de-a o face. Tu însă, le ai pe amândouă.

— Cum de ştii asta?

— De la Piatră însăşi! Ţi-am spus că a vorbit de venirea ta. Îşi cunoaşte stăpânul. Te-a aşteptat să vii. Te aştepta încă dinainte să te fi născut, pe tine, cel care-o putea stăpâni. Şi astfel, cel ce-l poate face pe Terrenon să-i răspundă la întrebări şi să împlinească ceea ce voieşte el, va avea putere asupra propriului destin. Va fi dăruit cu puterea de a-şi zdrobi orice duşman, fie el muritor sau din cealaltă lume, cu darul previziunii, cu ştiinţă, cu avuţii şi-mpărăţire, şi mai presus de toate, va avea la prunca sa o asemenea magie încât Arhimagul însuşi s-ar simţi copleşit! Cât de mult sau cât de puţin din toate acestea, tu alegi, căci îţi stau la dispoziție, numai să le ceri.

Îşi ridică din nou ochii-i stranii şi luminoşi către el, iar privirea ei îl străpunse atât de adânc, că tremură ca şi cuprins de friguri. Şi totuşi,şi pe faţa ei se citea teama, ca şi cum ar i-ar fi căutat ajutorul, dar era prea mândră să i-l ceară. Ged era tulburat. În timp ce-i vorbea îşi aşezase mâna peste a lui. Atingerea-i era uşoară, iar mâna-i părea micuţă şi străvezie peste mâna lui mare şi negricioasă. El îi spuse, stăruitor:

— Serret! Nu am puterea pe care tu crezi c-o am. Ce am avut odinioară, am irosit zadarnic. Nu te pot ajuta, nu-ţi sunt de nici un folos. Dar un lucru ştiu, că Vechile Puteri ale pământului nu sunt menite a fi folosite de oameni. Nu ne-au fost puse niciodată la-ndemână, căci în mâinile noastre nu provoacă decât prăpăd. Căi rele, sfârşit rău. Eu n-am fost adus, ci mânat încoace, iar forţa care m-a mânat îmi pregăteşte pieirea. Nu te pot ajuta.

— Cel care-şi iroseşte zadarnic puterea este uneori înzestrat cu o putere mult mai mare – zise ea, surâzându-i, de parcă temerile şi îndoielile-i erau copilăreşti. – Poate ştiu eu mai mult

decât tine despre ceea ce te-a adus încoace. Nu ţi-a vorbit oare un bărbat pe străzile din Orrimy? Era un mesager, un servitor al Terrenonului. El însuşi a fost cândva vrăjitor, dar şi-a lepădat toiagul pentru a servi o putere mai mare decât a oricărui mag. Iar tu ai venit la Osskil şi pe mlaştini ai încercat să te lupţi cu o umbră, doar cu toiagul tău de lemn. Aproape că n-am reuşit să te salvăm, căci acel lucru ce te urmărea e mai viclean decât ne-am fi aşteptat, şi-ţi luase deja mare parte din putere... Doar umbra poate lupta cu umbra. Doar întunericul poate învinge întunericul. Ascultă, Şoimanule! de ce ai nevoie dară să învingi acea umbră, ce te-aşteaptă după aceste ziduri?

— Am nevoie de ceea ce nu pot şti. De numele său.

— Terrenonul, care ştie toate cele vii şi toate cele moarte, fiinţele de dinainte şi de după moarte, cele nenăscute şi cele nemuritoare, atât tărâmul luminat cât şi pe cel întunecat, el îţi va spune acel nume.

— Dar cu ce preţ?

— Fără nici un preţ. Ţi-am zis doar că ţi se va supune, că te va servi ca un sclav.

Nu răspunse, zguduit şi chinuit. Îi ţinea acum mâna în amândouă palmele, privindu-l în faţă. Soarele se pierduse deja prin aburii ceţii ce-ntunecau orizontul, iar aerul devenea din ce în ce mai stătut. Doar faţa ei se lumina tot mai tare, de mândrie şi triumf, pe măsură ce-l privea şi-i vedea voinţa clătinându-se tot mai tare. Şopti blând:

— Vei fi mai puternic decât toţi ceilalţi oameni, un rege printre oameni. Tu vei domni, iar eu voi domni alături de tine.

Ged se ridică dintr-odată şi făcu un pas înainte, cât să-l vadă, tocmai după curbura peretelui lung, lângă uşă, pe Lordul Terrenonului care stătea ascultând şi zâmbind şters.

Ochii lui Ged se limpeziră, întocmai ca şi mintea. Privi în jos spre Serret.

— Lumina este cea care învinge întunericul – spuse el clătinându-se – lumina.

Pe măsură ce vorbea, văzu, clar ca lumina zilei, ca şi cum cuvintele înseşi erau lumina ce-l călăuzea, cum fusese într-adevăr atras, ademenit încoace, cum se folosiseră de frica lui pentru a-l ghida şi cum l-ar fi păstrat în ghearele lor, odată

prins. Îl salvaseră, da, căci nu le-ar fi fost de nici un folos posedat de umbră, nu până ce n-ar fi devenit un sclav al Pietrei. De-ndată ce voinţa i-ar fi fost subjugată de puterea Pietrei, i-ar fi dat drumul umbrei între zidurile castelului, căci un gebbeth era cu siguranţă un sclav şi mai bun decât un om. Dacă ar fi atins, fie şi doar o dată Piatra, sau dacă i-ar fi vorbit, ar fi fost complet pierdut. Totuşi, aşa cum umbra nu reuşise întru-totul să-l ajungă din urmă şi să-l înhaţe, nici Piatra nu fusese în stare să-l folosească, nu chiar. Aproape că se predase, dar nu tocmai. Nu se-nvoise. Este foarte greu ca răul să pună stăpânire pe un suflet ce nu se-nvoieşte.

Stătu aşa, între cei doi, care se predaseră, care se-nvoiseră, uitându-se de la unul la altul, în timp ce Benderesk înainta spre ei.

— Te-am avertizat – i se adresă Lordul Terrenonului soţiei sale cu o voce uscată – că-ţi va scăpa printre degete, Serret. Sunt nişte nesăbuiţi isteți, vrăjitorii ăştia-i tăi din Cont. Şi tu eşti o nesăbuită, femeie din Gont, crezând că ne poţi prosti, şi pe el şi pe mine deopotrivă, că ne poţi înrobi pe amândoi cu frumusețea ta şi că vei putea folosi Terrenonul pentru propriile-ţi scopuri. Dar eu sunt Lordul Pietrei, eu, şi iată ce-i fac soţiei necredincioase: Ekavroe ai oelwantar. – Era o vrajă de Schimbare, iar Benderesk îşi înălţă mâinile lungi să preschimbe femeia ghemuită de frică, în ceva hidos, cum ar fi un porc, sau un câine, sau vreo babă smintită. Ged înaintă şi-i coborî braţele cu ale sale, rostind totodată un singur cuvânt scurt. Şi, deşi nu avea toiag şi se afla pe pământ străin şi rău, într-un ţinut al puterii întunecate, voinţa lui triumfa. Benderesk rămase nemişcat, cu ochii înneguraţi, aţintiţi, plini de ură, asupra lui Serret.

— Vino – zise ea cu voce tremurândă – Şoimanule, vino repede, înainte să apuce să cheme Servitorii Pietrei.

Ca într-un ecou, o şoaptă fremătă prin întregul turn, prin pietrele din podea şi din pereţi, un murmur uscat şi tremurat, de parcă pământul însuşi ar fi glăsuit.

Apucându-l pe Ged de mână, Serret îl trase, fugind de-a lungul holurilor şi a coridoarelor, în jos, pe scările lungi şi strâmbe. Ieşiră în curte, unde o ultimă rază argintie de lumină

mai poposea peste zăpada murdară şi bătătorită. Trei servitori de la castel li se puseră în cale, aspri şi-ntrebători, de parcă i-ar fi suspendat că puneau la cale ceva împotriva stăpânului lor.

— Se lasă noaptea, Doamnă – spuse unul dintre ei, iar un altul adăugă – Nu poţi ieşi acum.

— La o parte din calea mea, scârnăvie! – strigă Serret în limba şuierătoare a celor din Osskil. Omul se trase din calea ei şi se ghemui la pământ, zvârcolindu-se, iar un altul începu să urle din toate puterile.

— Trebuie să ieşim pe poartă, nu există nici o altă cale. O poţi vedea? O poţi găsi, Şoimanule?

Îl trase de mână, dar el ezită.

— Ce fel de vrajă ai aruncat asupra lor?

— Am făcut să le curgă plumb topit prin măduva oaselor. Îi va ucide. Repede, îţi spun că o să-i dezlănţuiască pe Servitorii Pietrei. Iar eu nu pot găsi poarta, căci asupra ei a fost aruncată o vrajă tare puternică. Repede!

Ged nu-nţelegea ce vroia ea să spună, doar poarta cea fermecată îi apărea la fel de clar ca şi bolta de piatră din curte prin care se întrezărea. O conduse pe Serret într-acolo, prin zăpada necălcată a curţii din faţă şi apoi, rostind un cuvânt de Deschidere, o ghidă prin poarta peretelui de vrăji.

De cum păşiră dincolo de poartă, lăsând în urmă lumina argintie a Curţii Terrenonului, ea începu să se schimbe. Nu că ar fi fost mai puţin frumoasă în lumina mohorâtă, răspândită de mlaştini, doar că frumuseţea-i luase un aer teribil, de vrăjitoare. Iar Ged o recunoscu în sfârşit. Era fiica Lordului din Re Albi, fiica vrăjitoarei din Osskil, cea care-l luase în râs acolo, pe pajiştile verzi de deasupra casei lui Ogion, cu tare mult timp în urmă, şi care-l trimisese să citească vraja care eliberase umbra. Dar nu stărui asupra acestor gânduri, căci cerceta împrejurimile cu fiecare simţ încordat, căutându-şi duşmanul, umbra, care-l aştepta pe acolo pe undeva, în afara zidurilor fermecate. Poate că avea tot forma gebbeth-ului înveşmântat în moartea lui Skiorh, sau poate era ascuns undeva în întunericul împresurător, aşteptând să-l înhaţe şi să-şi contopească neforma cu trupul viu a lui Ged. Îi simţea apropierea, şi totuşi nu o vedea. Dar, privind mai bine, distinse ceva mic şi întunecat, pe jumătate îngropat în

zăpadă, la câţiva paşi distanţă de poartă. Se aplecă şi-l ridică încet, cu grijă, în căuşul palmelor. Era otakul, cu blana lui moale şi scurtă acum îmbibată de sânge şi cu corpuşorul uşor, rece şi înţepenit în mâinile lui Ged.

— Preschimbă-te! Preschimbă-te, uite-i că vin! – ţipă Serret ascuţit, înșfăcându-l de mână şi arătând spre turnul ce străpungea amurgul, asemenea unui dinte alb şi înalt. Prin crăpăturile ferestrelor de la baza turnului se târau afară nişte creaturi întunecate ce-şi fâlfâiau aripile lungi, bătând rar aerul şi învârtindu-se în jurul zidurilor, îndreptându-se spre Ged şi Serret, ce stăteau pe cuşma dealului, lipsiţi de apărare. Şoapta huruită pe care-o auziseră în turn devenise mai puternică, un tremur şi un geamăt în pământul de sub picioarele lor.

Mânia ţâşni în sufletul lui Ged, un val fierbinte de furie împotriva tuturor acelor lucruri crude şi ucigaşe care-l păcăliseră, îl încătuşaseră şi-l vânaseră.

— Preschimbă-te! – îi strigă Serret şi, rostind pe nerăsuflate o vrajă rapidă, se preschimbă într-un pescăruş cenuşiu, luându-şi zborul. Dar Ged se opri şi smulse un fir de iarbă sălbatică, uscat şi fragil, de jos din zăpada în care zăcuse mort otakul. Ridică firul de iarbă care începu să se lungească şi să devină tot mai gros, pe măsură ce Ged îi vorbea răspicat în Glăsuirea Adevărată, iar când înnodă vraja ţinea în mână un toiag mare, de vrăjitor. Toiagul nu ardea cuprins de văpăi nimicitoare roşiatice, ci împrăştia doar de jur împrejur lumina albă a focului magic, care nu arde, dar împrăştie întunericul. Creaturile Curţii Terrenonului, negre şi fâlfăitoare, se năpustiră asupra lui Ged, care le izbi aripile cu acesta.

Creaturile-şi reluară atacul, nişte bestii zdrenţuite, din timpuri pierdute, cu mult înaintea păsărilor, dragonilor sau oamenilor, demult uitate de lumina zilei, dar trezite şi rechemate de puterea străveche, malefică şi atotştiutoare a Pietrei. Năvăliră spre Ged, tăbărând pe el. Le simţi ghearele secerând aerul din jurul său şi un val de greaţă îl cuprinse din cauza duhorii lor putrezite. Se apără neînfricat de loviturile lor şi atacă la rândul său, ţinându-le la distanţă cu toiagul învăpăiat, făcut din furie şi dintr-un fir de iarbă sălbatică. Şi deodată se înălţară cu toatele, ca nişte corbi înspăimântaţi de un stârv şi, în fâlfâieli silenţioase,

se întoarseră brusc, îndreptându-se în direcţia spre care zburase Serret preschimbată în pescăruş. Aripile lor enorme păreau încete, dar zburau repede, căci fiecare bătaie le purta hăt departe prin aer. Nici un pescăruş n-ar fi putut întrece pentru mult timp grozava lor iuţeala.

Într-o clipită, întocmai ca la Roke, Ged se preschimbă într-un şoim mare, nu în şoimanul pe care-l ştiau ei, ci în Şoimul Călător ce zboară iute ca săgeata, ca gândul îşi luă zborul cu aripi foşnitoare, ascuţite şi puternice, urmărindu-şi urmăritorii. Aerul se-ntunecase, iar printre nori străluceau puternic stelele. Văzu mai în faţă hoarda cea neagră şi zdrenţuită lăsându-se în jos, spre un punct ce plutea în aer. Mai încolo de învolburarea aceea neagră se întindea marea, palidă sub ultima licărire cenuşie a zilei. Şoimul Ged se îndreptă glonţ spre creaturile Pietrei, iar acestea se împrăştiară de cum îşi făcu loc printre ele, ca picăturile de apă împrăştiate de o piatră zvârlită. Dar îşi înșfăcaseră prada. Sângele mânjea ciocul uneia şi penele albe se lipiseră de labele alteia, şi nici un pescăruş nu mai plutea pe sub ei, deasupra mării palide.

Se întorseseră deja iar spre Ged, mişcându-se rapid, diforme, cu ciocuri de fier întinse şi căscate. Iar el, rotindu-se încă o dată pe deasupra lor, scoase ţipătul de furie dezlănţuită a şoimului şi ţâşni de-a lungul plajelor joase din Osskil, departe, peste talazurile mării.

Creaturile Pietrei se învârtiră o vreme croncănind, şi apoi, una câte una, se retraseră greoi către mlaştini. Vechile Puteri nu pot străbate marea, întrucât fiecare e legată de câte o insulă, un loc anume, fie acea peşteră, stâncă sau izvor. Negrele scursori făcură cale-ntoarsă către turn, unde Benderesk, Lordul Terrenonului, va lăcrima poate la întoarcerea lor, sau poate va râde. Dar Ged îşi continuă drumul, un şoim înaripat şi înnebunit, ca o săgeată ce nu mai cade, ca un gând ce nu se uită, pe deasupra Mării Osskil, spre răsărit, în noapte, în bătaia vântului de iarnă.

***

OGION TĂCUTUL SE ÎNTORSESE TÂRZIU din pribegiile sale tomnatice acasă, la Re Albi. Pe măsură ce trecuseră anii devenise mai tăcut şi mai singuratic decât fusese vreodată. Noul

Lord din Gont, de jos din oraş, nu reuşise să smulgă nici o vorbă de la el, deşi se căţărase până sus, la Cuibul Şoimului, căutând ajutorul magului, căci plănuia să prade Andradele. Ogion, care le vorbea păianjenilor de pe pânze şi fusese văzut salutând curtenitor copacii, nu-i adresă nici măcar un cuvânt Lordului Insulei, care făcu cale întoarsă, nemulţumit. O anumită nemulţumire sau nelinişte părea să fi pus stăpânire pe mintea lui Ogion, căci petrecuse întreaga vară şi toamnă de unul singur sus, în munţi, şi abia acum, în apropierea Soarelui Nou se-ntorsese la vatră.

În cea de-a doua zi de când se întorsese, se trezi târziu şi, poftind la o cană de ceai de trestie albă, se duse după apă la izvorul care şerpuia pe coasta dealului, mai jos de casa lui. Marginile iazului mic şi sprinten erau îngheţate, iar muşchii veştejiţi de printre stânci erau brăzdaţi de flori de gheaţă.

Era plină zi, dar soarele nu avea să dezgolească umărul imens al muntelui pentru cel puţin vreo oră. Întreaga parte de vest a Contului, de la ţărmurile scăldate de mare şi până la vârfurile-i muntoase, era limpede, lipsită de soare şi cufundată în tăcere în acea dimineaţă de iarnă. Pe când vrăjitorul stătea aşa lângă izvor, plimbându-şi privirea peste pământurile ce se prăvăleau, spre port şi peste acele distanţe cenuşii ce duceau la mare, auzi un fâlfâit de aripi deasupra sa. Îşi înălţă privirea, ridicând puţin un braţ. Un şoim măreţ cobora cu bătăi puternice de aripi şi ateriză lin pe încheietura mâinii sale. Se prinsese bine, precum o pasăre de vânătoare bine dresată, doar că nu se vedea nici urmă de cureluşă, sfoară sau clopoțel. Ghearele i se încleştară adânc în mâna lui Ogion, iar aripile strânse îi tremurau. Ochii săi rotunzi şi aurii erau sumbri şi sălbatici.

— Eşti dară un mesager sau un mesaj? – îl întrebă Ogion blând pe şoim. – Vino cu mine.

Şoimul îl privea în timp ce vorbea. Ogion tăcu un minut.

— Îmi pare că eu am fost cel ce te-a numit cândva – spuse el, îndreptându-se mai apoi cu paşi mari către casă.

Intră înăuntru ţinând în continuare pasărea pe încheietura mâinii. Aşeză şoimul pe vatră, la căldura focului, şi-i dădu puţină apă. Şoimul nu vru să bea. Apoi, fără grabă, Ogion începu să arunce o vrajă, ţesându-şi plasa de magie cu mâinile, mai

degrabă decât cu cuvintele. Când vraja fu pe de-a-ntregul ţesută şopti încet:

— Ged – fără a se uita însă la şoimul de pe vatră. Aşteptă o vreme, apoi se întoarse şi se ridică, îndreptându-se spre tânărul bărbat ce şedea tremurând, cu ochii stinşi, în faţa focului.

Ged era înveşmântat cu straie bogate şi străine din mătase şi argint, dar hainele-i erau sfâşiate şi îmbibate de apă sărată. Şedea aşa, sfrijit şi încovoiat, cu părul lins revărsându-i-se pe faţa însemnată.

Ogion îi trase de pe umeri mantia mânjită, împărătească, şi-l conduse în alcovul în care mai dormise cândva, ca ucenic, punându-l să se-ntindă pe salteaua de paie. Murmură o vrajă de adormire şi-l lăsă acolo. Nu-i spusese nici un cuvânt, ştiind că în acel moment Ged nu avea vorbirea omenească.

Pe când era copil, Ogion credea, ca orice copil, că era un joc foarte plăcut să se preschimbe, prin arta magiei, în orice voia, om sau animal, copac sau nor, şi astfel să se joace de-a o mie de fiinţe. Dar, ca vrăjitor, învăţase preţul acestui joc, mai exact pericolul de a te pierde pe tine însuţi, jucându-te cu adevărul. Cu cât cineva rămânea mai mult sub o formă ce nu-i aparţinea, cu atât pericolul creştea. Fiecare ucenic vrăjitor învaţă povestea vrăjitorului Bordger din Way căruia-i plăcea grozav de tare să ia forma ursului şi ajunsese să se preschimbe din ce în ce mai des, până ce ursul crescu într-însul şi omul din el se stinse, şi deveni un urs, şi-şi ucisese propriul copilaş în pădure, iar în cele din urmă fu hăituit şi răpus. Şi nimeni nu ştie cu siguranţă câţi dintre delfinii care săltau în apele Mării Tăinuite, fuseseră cândva oameni; oameni înţelepţi, care-şi uitaseră înţelepciunea şi numele, prinşi de voioşia mării nestăvilite.

Ged luase forma şoimului, cuprins de o durere şi de o mânie aprigă, iar pe când zbura din Osskil, în mintea lui nu exista decât un singur gând, acela de a lăsa în urmă atât Piatra cât şi umbra, de a scăpa de ţinuturile acelea reci şi amăgitoare, de a ajunge acasă. Mânia şi sălbăticia şoimului erau ca şi ale sale, şi deveniseră ale sale, iar voinţa lui de a zbura devenise şi voinţa şoimului. Aşa zburase peste Enlade, repezindu-se în jos doar cât să se adape dintr-un iaz izolat, în inima pădurii şi ridicându-se în zbor într-o clipită, mânat de frica umbrei ce-i păşea pe urme.

Astfel străbătuse în zbor marele fir de mare cunoscut ca fălcile din Enlad, înaintând mereu, de la est îndreptându-se spre sud, cu dealurile din Oranea dispărând la dreapta sa, în timp ce dealurile din Andrade dispăruseră deja în zare, spre stânga, până ce în faţă nu i se mai întindea decât marea. Până când, în cele din urmă, zărise în depărtare, înălţându-se din toate valurile unul singur, mereu neschimbat, la fel de înalt şi semeţ ca întotdeauna, creasta albă din Gont. În tot acel zbor de lumină şi întuneric purtase aripi de şoim şi privise prin ochi de şoim şi, uitându-şi propriile gânduri, cunoscu în cele din urmă ceea ce cunoaşte un şoim: foamea, vântul, căile văzduhului.

Zburase spre adăpostul potrivit. Puţini erau cei din Roke şi doar unul din Gont care l-ar mai fi putut preschimba înapoi într-un om.

Era sălbăticit şi amuţit când se trezi. Ogion nu-i adresă vreodată vreun cuvânt, ci-i dădu numai carne şi apă şi-l lăsă să şadă chircit lângă foc, neîmblânzit, asemenea unui şoim măreţ, mohorât şi sleit de oboseală. Când noaptea se aşternu, el se puse să doarmă. În cea de-a treia zi se apropie de focul din cămin, alături de vrăjitorul ce privea îndelung flăcările şi spuse:

— Maestre...

— Fii binevenit, băiete – zise Ogion.

— M-am întors la tine aşa cum am plecat: un neştiutor – spuse tânărul cu o voce hârâită şi îngroşată. Magul zâmbi stins şi-i făcu semn lui Ged să se aşeze în faţa sa, lângă vatră, şi se apucă să fiarbă un ceai.

Zăpada începuse să cadă, prima din acea iarnă care se aşternea pe văile joase ale Contului. Ferestrele de la casa lui Ogion se astupară curând, dar puteau auzi fulgii umezi aşternându-se moale pe acoperiş şi nemişcarea adâncă a zăpezii ce împresura fiecare colţ al casei. Stătură aşa, la gura focului, vreme îndelungată, iar Ged îi înşiră maestrului său povestea anilor ce trecuseră de când ridicase pânzele din Gont la bordul corăbiei numită Umbra. Ogion nu-i puse nici o întrebare, chiar şi după ce Ged îşi termină istorisirea, lăsă tăcerea să plutească peste ei multă vreme, calm, cumpănind. Apoi se ridică, puse pâine, brânză şi vin pe masă şi se aşezară

să mănânce. Abia după ce terminară de mâncat şi rânduiseră toate cele, Ogion începu să vorbească.

— Amare-s cicatricile pe care le porți, băiete – îi spuse el.

— Nu am nici o putere în faţa acelui lucru – răspunse Ged.

Ogion clătină din cap, dar nu mai zise nimic o vreme. Într-un sfârşit zise:

— Ciudat. Ai avut destulă putere să întreci măiestria unui vrăjitor pe propriu-i tărâm, acolo în Osskil. Ai avut destulă putere să rezişti ademenirilor şi să te aperi de atacurile slujitorilor unei Vechi Puteri a Pământului. Şi la Pendor ai avut destulă putere să înfrunți un dragon.

— Am avut noroc la Osskil, nu putere – replică Ged şi-l trecură iar fiorii, gândindu-se la frigul de moarte, de vis, de la Curtea Terrenonului. – Iar dragonului îi ştiam numele. Pe când lucrul ăsta rău, umbra care mă urmăreşte, nu are nume.

— Toate lucrurile au un nume – spuse Ogion, cu atâta siguranţă că Ged nu îndrăzni să-i repete ceea ce-i spusese Arhimagul Gensher, că asemenea forţe rele precum cele pe care le slobozise el nu aveau nume. Dragonul din Pendor se oferise într-adevăr să-i dezvăluie numele umbrei, dar nu se încrezuse în sinceritatea acelei propuneri, tot aşa cum nu crezuse nici promisiunea lui Serret că Piatra i-ar fi putut spune ceea ce dorea el să ştie.

— Dacă umbra are vreun nume – zise în cele din urmă – nu cred că se va opri să mi-l spună mie…

— Nu – spuse Ogion – tot aşa cum nici nu te-ai oprit să-i spui numele tău. Şi totuşi, îl ştie. La mlaştinile din Osskil te-a chemat pe nume, pe numele pe care ţi l-am dat eu. E ciudat, ciudat…

Se simţi iar năpădit de gânduri negre. În cele din urmă Ged spuse:

— Am venit aici pentru sfaturi, nu pentru a găsi adăpost. Maestre. Nu voi pune umbra pe urmele tale şi va ajunge încoace în curând, dacă rămân. Cândva ai alungat-o tocmai din această încăpere.

— Nu. Aceea era doar forma ei cea dintâi, umbra unei umbre. Acum n-aş mai putea-o alunga. Numai tu ai putea face asta.

— Dar sunt neputincios în faţa ei. Să fie oare vreun loc… – Vocea-i pieri însă, înainte de a pune întrebarea.

— Nu există nici un loc sigur – îi răspunse Ogion cu blândeţe. – Nu te mai preschimba, Ged. Umbra caută să distrugă adevărata ta fiinţă. Aproape că a reuşit, împingându-te să îmbraci fiinţa şoimului. Nu, nu am habar unde ai putea merge. Am însă o idee despre ce-ai putea face. Mi-e greu să-ţi spun asta tocmai ţie.

Tăcerea lui Ged cerea adevărul, iar Ogion spune în cele din urmă:

— Trebuie să te întorci înapoi.

— Să mă întorc înapoi?

— Dacă mergi înainte, dacă continui să fugi, oriunde ai fugi vei da peste pericol şi rău, căci acesta te mână pe tine, el îţi alege drumul pe care te îndrepţi. Tu trebuie să fi cel care alege. Tu trebuie să cauţi acel ceva care te caută. Tu trebuie să vânezi vânătorul.

Ged nu spuse nimic.

— Te-am numit la gura râului Ar – spuse magul – un izvor ce curge din munţi şi până-n mare. Un om îşi poate cunoaşte scopul spre care se îndreaptă, dar nu-l poate şti dacă nu se întoarce din drum, nu se reîntoarce la începutul său şi dacă nu păstrează acel început în adâncul fiinţei sale. Dacă nu poate fi un buştean plutitor şi-nvolburat în acel izvor, atunci trebuie să fie izvorul însuşi, în întregimea sa, de unde izvorăşte şi până unde se revarsă în mare. Aşadar, întorcându-te la Gont, te întorci la mine, Ged. Acum întoarce-te cu totul şi caută sursa însăşi şi ceea ce se găseşte la gura sursei. Acolo zace speranţa ta de putere.

— Acolo, Maestre? – spuse Ged cu groază în voce. – Unde?

Ogion nu-i răspunse.

— De-o fi să mă întorc – zise Ged după ce trecu o vreme – după cum spui, şi voi vâna vânătorul, nu cred că vânătoarea va fi una lungă. Nu-şi doreşte altceva decât să mă-ntâlnească faţă-n faţă. Şi a făcut-o de două ori, şi m-a învins tot de două ori.

— A treia oară-i cu noroc – spuse Ogion.

Ged bătu încăperea în sus şi-n jos, de la gura focului la uşă şi de la uşă la gura focului.

— Şi de mă va-nvinge de tot – spuse el, vorbind poate cu Ogion sau poate cu el însuşi – îmi va lua ştiinţa şi puterea şi se

va folosi de ele. Deocamdată mă ameninţă numai pe mine. Dar dacă intră în fiinţa mea şi mă va poseda, va săvârşi mult rău prin mine.

— Asta aşa-i. Dacă te-nfrânge.

— Şi totuşi, dacă fug iară, cu siguranţă că mă va găsi iară... Şi întreaga putere îmi va fi irosită pe fugă.

Ged înteţi din nou pasul, iar apoi se întoarse brusc şi îngenunchind înaintea magului spuse:

— Am stat alături de mari vrăjitori şi am trăit pe Insula Înţelepţilor, dar tu eşti adevăratul meu Maestru, Ogion. – Vorbea cu dragoste şi cu o bucurie sumbră.

— Bine – spuse Ogion. – Acum ştii. Mai bine acum decât niciodată. Dar, în cele din urmă tu vei fi Maestrul meu.

Se ridică şi aţâţă bine focul, atârnând ceainicul deasupra să fiarbă. Apoi, scoţându-şi de pe umeri haina din piele de capră spuse:

— Trebuie să merg să-mi văd de capre. Uită-te tu de ceainic, băiete.

Când se întoarse, nins tot şi tropăind zăpada din cizmele din piele de capră, căra o legătură lungă şi încâlcită de tisă. Tot restul după-amiezii şi iar, după cină, el stătu acolo, la lumina lămpii, muncind aplecat, cu cuţitul, frecând-o cu o piatră şi vrăjind-o. Îşi trecu de mai multe ori mâinile peste lemn, căutând parcă urma vreunui defect. Din când în când începea să cânte uşor în timp ce lucra. Ged, încă slăbit, îl asculta. Pe măsură ce somnul îl toropea începea să se revadă, copil fiind, în coliba vrăjitoarei din satul Zece Arini, într-o noapte de iarnă, în întunericul luminat de foc, în aerul greu de miresme de ierburi şi fum, cu mintea rătăcită în visare, în timp ce asculta lungile cântece despre vrăji şi fapte ale eroilor care luptaseră împotriva puterilor întunecate, învingându-le sau fiind învinse de acestea, pe insule îndepărtate, cu mult, mult timp în urmă.

— Ţine! – spuse Ogion şi-i înmână toiagul pe care-l terminase pentru el. – Arhimagul ţi-a dat unul de tisă, o alegere bună, iar eu nu m-am abătut de la ea. Vroiam să-i fac mânerul lung şi arcuit, dar aşa-i mai bine. Noapte bună, fiule.

Cum Ged, care nu-şi găsea cuvinte de mulţumire, se îndrepta spre alcovul său, Ogion se uită după el şi spuse, prea încet ca Ged să îl audă: – O, tânărul meu şoim, zboară cu bine!

Pe când se trezi Ogion, la revărsatul zorilor reci, Ged nu mai era. Îi lăsase doar, după felul vrăjitoresc, un mesaj de rune argintate, scrijelite pe piatra de vatră, ce se ştergeau pe măsură ce Ogion le citea: Maestre, am plecat la vânătoare.

CAPITOLUL VIII

LA VÂNĂTOARE

Ged o luă în jos, pe drumul din Re Albi, în întunericul iernatic de dinaintea zorilor şi până-n amiază, ajunse până la Portul din Gont. Ogion îi dăduse cizme pe picior, cămaşă şi vestă de piele şi pânză gontice, să-şi înlocuiască lucrurile fine din Osskil, dintre care nu-şi ţinu decât mantia maiestuoasă tivită cu blană de pellawi, să-l ferească de frigul călătoriei. Înveşmântat astfel, fără altceva la el decât toiagul de culoare închisă, cât el de înalt, ajunse la Poarta Ţinutului, iar soldaţii ce se sprijineau de dragonii sculptaţi, nu trebuiră să-l privească de două ori ca să-şi dea seama că era vrăjitor. Îşi dădură la o parte lăncile şi-l lăsară să intre, fără să-l mai întrebe nimic, urmărindu-l din priviri până la capătul străzii.

Întrebă pe la chei şi la Casa Breslei Mării de vreo navă care s-ar fi putut îndrepta spre nord sau vest până la Enlad, Andrad, Oranea. Toţi îi răspunseră că nici o navă nu avea să plece din Marele Port din Gont acum, atât de aproape de Soarele Nou, iar cei din Casa Breslei Mării îi spuseră că nici chiar bărcile de pescuit nu mai îndrăzneau să treacă printre Stâncile Îmbrăţişate, pe acea vreme cu neputinţă de prevăzut.

Îi oferiră cina la cantina Breslei, căci un vrăjitor este arareori nevoit să şi-o ceară singur. Stătu puţin alături de acei oameni ai ţărmului, constructori de nave şi stăpânitori ai vremii, bucurându-se de conversaţia lor lentă şi săracă în cuvinte, de graiul lor gontic mormăit, îl cuprinse o mare dorinţă să rămână acolo, în Gont şi să lase deoparte orice vrăjitorie şi aventură, să uite de orice putere şi de oroare,să-şi trăiască zilele în pace, ca orice om obişnuit, pe pământul bine-cunoscut şi drag de acasă. Aceasta-i era dorinţa, dar voinţa-i era alta. După ce află că nu pleca nici o navă din port, nu mai rămase mult la Breasla Mării, nici în oraş. O porni la pas pe ţărmul golfului, până ajunse la primele cătune ce se-ntind la nord de Oraşul Gont şi acolo întrebă printre pescari, până găsi unul care avea o barcă de vânzare.

Pescarul era un bătrân neînduplecat. Barca sa, lungă de doisprezece picioare şi peticită, era atât de strâmbă şi arcuită, încât abia ar fi plutit şi totuşi, cerea un preţ mare pentru ea: o vrajă de trecere pe mare urzită pentru barcă, pentru el şi fiul său, care să-i ferească de orice primejdie vreme de un an. Căci pescarii gontici nu se tem de nimic, nici măcar de vrăjitori, doar de mare.

Acea vrajă, ce ţinea departe primejdiile mării, atât de preţuită în Arhipelagul Nordic, nu salva niciodată vreun om din ghearele vântului sau valurilor furtunoase, însă urzită de cel ce cunoştea mările din acele împrejurimi, căile bărcilor şi priceperea marinarilor, îi poate da pescarului o anumită siguranţă în fiecare zi. Ged urzi vraja strâns şi cinstit, lucrând la ea toată noaptea aceea şi ziua următoare, fără a lăsa să-i scape vreun detaliu, sigur de sine şi răbdător, deşi mintea-i era mereu încordată de frică şi gândurile-i pribegeau pe cărări întunecate, încercând să-şi închipuie cum, cât de repede şi unde i-ar fi putut apărea umbra data următoare. Când vraja fu încheiată şi o aruncă peste barcă, era foarte ostenit. Petrecu acea noapte în baraca pescarului, într-un hamac împletit din maţe de balenă şi se trezi dimineaţa, duhnind a hering uscat. Coborî apoi la micul golf, sub culmea nordică a Stâncii Retezate, acolo unde-l aştepta barca.

O împinse în apele liniştite de la ţărm şi deîndată apa începu să se strecoare lin în ea. Ged păşi în barcă uşor ca o pisică şi începu să-i îndrepte scândurile strâmbate şi icurile putrezite, lucrând deopotrivă cu unelte şi incantaţii, aşa cum obişnuia să facă împreună cu Pechvarry, în Torningul de Jos. Sătenii se adunară în linişte, nu prea aproape, să-i privească mâinile iuţi şi să-i asculte glasul domol. Duse la capăt şi această sarcină, cu pricepere şi cu răbdare, iar barca fu pecetluită şi era acum solidă. Apoi înfipse în ea în loc de catarg toiagul pe care i-l dăduse Ogion, îl înţepeni cu vrăji şi bătu peste el o bucată de lemn solid. Peste acest lemn ţesu o pânză de vrăji bătută de vânt, un pătrat de pânză albă ca şi zăpezile de pe vârful muntelui Gont, ce se-nălţa deasupra sa. Văzându-l, femeile oftară cu invidie. Apoi, stând lângă catarg, Ged ridică uşor vântul magic. Barca o porni în larg, îndreptându-se către Stâncile Îmbrăţişate, peste golful întins. Când pescarii ce

priviseră până atunci în tăcere văzură acea barcă spartă alunecând pe ape la fel de lin ca zborul unui pescăruş, slobozіră un chiot, rânjind şi bătând din picioare în vântul rece de pe plajă. Ged se întoarse o clipă şi văzu cum îl încurajau, de sub masivul crestat al Stâncii Retezate, peste care se înălţau câmpurile înzăpezite ale Muntelui, atingând norii.

Străbătu golful, şi trecu printre Stâncile Îmbrăţişate în largul Mării Gontice, fixându-şi acolo cursul spre nord, către Oranea, pe acelaşi drum pe care venise. Nu avea un plan anume sau o strategie, dorind doar să-şi refacă parcursul. Era greu de zis dacă umbra ar fi rătăcit pe urmele zborului său de şoim de la Osskil, peste zile şi vânturi, ori ar fi venit aţă spre el. Însă, de nu se retrăsese cu totul înapoi de unde venise, în regatul viselor, îi va ieşi negreşit în cale, acum că Ged ieşise în largul mării.

Dar de-ar fi fost s-o întâlnească, vroia s-o înfrunte pe mare. Nu ştia de ce, dar îl cuprindea oroarea la gândul că ar fi putut întâlni din nou lucrul acela pe uscat. Din mare se pot ridica furtuni şi monştri, însă nu şi puterile răului, căci răul este al pământului. În tărâmul întunecat unde Ged păşise o dată, nu erau nici mări, nici râuri sau izvoare. Moartea este locul cel uscat. Deşi marea în sine era primejdioasă în vremea tăioasă a anotimpului rece, primejdiile, apele schimbătoare şi instabilitatea mării i se păreau un scut, o şansă. Şi când o fi să-i iasă în cale, la capătul acestei nebunii, se gândi că măcar ar fi putut s-o apuce aşa cum o apucase el, s-o târască cu greutatea propriului său corp şi a propriei sale morţi până-n întunericul adâncurilor mării, din care, în strânsoarea sa, n-ar mai fi reuşit să se mai ridice la suprafaţă. Astfel, moartea sa ar curma viaţa acelui rău pe care-l eliberase pe când trăia.

Naviga pe o mare aspră şi tăioasă, peste care norii atârnau şi pluteau în văluri de doliu. Nu mai ridică acum vântul magic, mergând după vântul lumii, care bătea susţinut dinspre nord-vest. Cât timp menţinea esenţa pânzei sale înţesate în vrajă, adesea cu câte un cuvânt şoptit, pânza se îndrepta şi se răsucea ca să prindă vântul de la sine. Dacă n-ar fi folosit vrăjile, i-ar fi fost mult prea greu să menţină barca aceea pricăjită pe un astfel de vânt, pe valurile mării spumegânde. Îşi ţinea cursul, fiind cu băgare de seamă la tot ce se întâmpla în jur. Nevasta

pescarului îi dăduse două pâini şi o ploscă cu apă, şi după câteva ore, când zări Stânca Kameber, singura insulă dintre Gont şi Oranea, mâncă şi bău, mulţumindu-i în gând femeii gontice care-i dăruise merindele. Navigă mai departe de pământul ce abia se mai zărea la orizont, ţinând-o acum mai mult spre vest, bătut de o ploaie rece şi mocnită, ce pe uscat ar fi fost un soi de zăpadă subţire. Nu se auzea nici un sunet în jur, în afară de micile scârţâituri ale bărcii şi valurile ce-i plesneau uşor prora. Nu trecea nici o barcă şi nici o pasăre. Nu se mai mişca nimic decât apa veşnic neliniştită şi norii plutitori, asemeni norilor pe care şi-i amintea vag, curgându-i în jur, în timp ce el, în chip de şoim, zbura la est pe acelaşi curs, pe care-l urma acum spre vest. Privi acum în înalturi, la văzduhul plumburiu, aşa cum privise atunci în jos, către marea cenuşie.

Nu văzu nimic în zare. Se ridică, înfrigurat, ostenit să tot privească în întunecimea goală, în aşteptare.

— Hai odată! – murmură – haide, ce mai aştepţi, Umbră?

Nu primi nici un răspuns, nu desluşi nici o mişcare din ceaţa şi valurile întunecate. Şi totuşi ştia din ce în ce mai sigur că lucrul acela nu putea fi departe, căutându-i orbeşte urma rece. Dintr-o dată prinse a striga:

— Aici sunt, eu, Ged Şoimanul, şi-mi chem umbra!

Barca pârâi, valurile fremătară, vântul şuieră puţin în pânza albă a bărcii. Trecu o bună bucată de vreme. Ged încă mai aştepta, cu o mână sprijinită pe catargul din toiagul de tisă, cu privirile aţintite la burniţa îngheţată ce se apropia în linii zdrenţuite dinspre nord, peste mare. Trecură clipe-n şir. Apoi, departe, peste apă, prin ploaie, zări umbra venind.

Se lepădase de învelişul vâslaşului osskilian Skiorh şi nu-l mai urmărea peste mări şi vânturi în chip de gebbeth. Nu luase nici forma fiarei, aşa cum o văzuse pe Dealul Roke şi-n vise. Şi totuşi acum avea o formă, chiar în lumina zilei. Când îl urmărise pe Ged şi se luptase cu el în mlaştini, îşi luase putere din vrăjitor, sugând-o în ea. Se putea ca prin chemarea ei, cu voce tare în plină lumină a zilei, să-i fi dat sau să-i fi imprimat ceva din forma şi asemănarea sa. Cu siguranţă aducea acum oarecum a om, dar rămânea încă o umbră ce nu arunca nici o umbră pe valuri. Venea astfel peste mare, din fălcile Enladei înspre Gont, un

lucru întunecat şi strâmb, clătinându-se pe valuri, cercetând vântul pe măsură ce se apropia. Ploaia rece bătea prin ea.

Dat fiind că era pe jumătate orbită de lumina zilei şi întrucât Ged fusese cel care-o chemase, vrăjitorul o văzu înainte de a fi văzut. Recunoştea umbra, aşa cum şi ea îl recunoştea pe el, dintre toate fiinţele, dintre toate umbrele.

În groaznica singurătate a mării de iarnă, Ged rămase nemişcat, privind la lucrul de care se temea. Vântul părea s-o bată mai departe de barcă, iar valurile fugeau de sub ea, înşelându-i ochii, neştiind cât de aproape-i era. Nu-şi putea da seama dacă se mişca sau nu. De-acum, umbra sigur îl văzuse. Deşi în minte nu avea decât oroarea şi frica de atingerea umbrei şi durerea neagră şi rece care-i seca suflul vieţii, rămase neclintit, în aşteptare. Apoi, dintr-o dată, chemă cu voce tare vântul magic, şi-i suflă puternic şi aprig în pânza albă, iar barca săltă peste valurile cenuşii, ţintă spre creatura ce se lăsase în jos, atârnând pe vânt.

Într-o tăcere desăvârşită, umbra şovăi o clipă, apoi se întoarse şi fugi.

În puterea vântului, o luă spre nord. În puterea vântului barca lui Ged o urmă, iuţeala umbrei la întrecere cu viteza bărcii magului, amândoi biciuiţi de vijelia ploioasă. Tânărul îi strigă bărcii sale, pânzei, vântului şi valurilor din faţă, aşa cum un vânător îşi strigă tovarăşii atunci când lupul le sare în faţă şi aduse în pânza ţesută cu vrajă un vânt care-ar fi sfâșiat orice pânză obişnuită, ce-i împinse barca peste mare ca un mănunchi de nori împrăştiaţi în clăbuci de spumă, tot mai aproape acum de lucrul ce fugea.

Umbra se întoarse, trasând în aer un semicerc, părând mai împrăştiată şi pierzându-şi din contururi, aducând mai puţin a om şi mai mult a fum bătut de vânt, se dădu înapoi şi fugi în direcţia vântului, odată cu vijelia, de parcă s-ar fi îndreptat spre Gont.

Ged îşi întoarse barca cu braţele şi vraja deopotrivă şi aceasta încălecă valurile ca un delfin, rotindu-se în acea întoarcere rapidă. O urmărea mai iute ca înainte, dar umbra devenea tot mai neclară. Ploaia, amestecată cu zloată şi zăpadă, îi înţepa cu sute de ace spatele şi obrazul stâng, de nu putea să vadă nimic

înaintea ochilor. Peste scurt timp, pe măsură ce furtuna se înteţea, nu mai putu să zărească nicidecum umbra. Totuşi, Ged îi simţea urma, de parcă ar fi luat urma unei fiare în zăpadă şi nu a unei fantome peste ape. Deşi acum vântul bătea în direcţia lui, ţinu întins vântul magic ce-i şuiera în pânză şi fulgi de spumă împroşcară din prora bărcii, plesnind valurile în timp ce-şi croia calea printre ele.

Vânatul şi vânătorul îşi ţinură o vreme straniul parcurs, iar ziua se întuneca tot mai tare. Ged ştia că, la ritmul rapid cu care mersese aceste ultime ore, ar fi trebuit să se afle undeva la sud de Gont, depăşindu-l, către Spevy sau Torheven, sau chiar mai departe de aceste insule, până la unul dintre Capete. Nu putea să-şi dea seama sigur. Nici nu-i păsa. Vâna, urmărea, iar frica-i fugea înainte.

Dintr-o dată, văzu pentru o clipă umbra, nu foarte departe de el. Vântului lumii slăbise, iar zloata aduse după ea o ceaţă rece, aspră, ce se-ngroşa mereu. Prin ceaţa aceea, zări umbra, fugind cumva la dreapta sa. Le vorbi vântului şi pânzei şi-ntoarse cârma pe urmele umbrei, deşi era din nou o urmărire oarbă. Ceaţa se-ngroşă repede, fierbând şi spumegând acolo unde se întâlnea cu vântul magic, împresurând în rotocoale barca, o paloare deformată ce îndolia lumina şi zarea. Nici nu rosti bine primul cuvânt al unei vrăji de limpezire, că şi văzu din nou umbra, încă în dreapta cursului său, dar foarte aproape, încetinind. Ceaţa se risipi prin golul lipsit de faţă al capului şi totuşi, avea formă de om, doar că se deforma şi se schimba, ca şi umbra unui om. Ged întoarse din nou barca, gândind că-şi băgase duşmanul în pământ. Dar în acea clipă, umbra dispăru, iar barca sa fu cea care eşuă, izbindu-se de o grămadă de pietre pe care ceaţa plutitoare i le ascunsese vederii. Aproape că-l nimiciră, dar se prinse strâns de toiagul-catarg, înainte să-l lovească următorul val. Fu un val puternic, ce aruncă bărcuţa afară din apă şi o sui pe o piatră, aşa cum un om ar ridica şi ar zdrobi cochilia unui melc.

Toiagul ce i-l făurise Ogion se dovedi a fi zdravăn şi vrăjit. Nu se rupse, ci pluti nestingherit ca un lemn uscat. Ţinându-se încă strâns de el, Ged se simţi tras înapoi, o dată cu valurile ce spălară pietrele, până-l aduseră în larg, ferit de următorul val, ce

l-ar fi putut spulbera, izbindu-l de pietre. Orbit de sare şi înecându-se, încercă să-şi ţină capul la suprafaţă şi să se lupte cu forţa enormă cu care-l trăgea marea. Reuşi să întrevadă, ridicându-se de vreo două ori, în timp ce încerca să înoate departe de înălţarea următorului val, că în apropierea pietrelor era o plajă. Se luptă să se-ndrepte într-acolo, cu toate puterile sale şi cu ajutorul puterii toiagului. Dar nu reuşi să se apropie. Înaintarea şi retragerea valurilor îl aruncară cât colo, ca pe o zdreanţă, iar îngheţul mării adânci îi mistuia rapid căldura corpului, slăbindu-l atât de mult încât nu-şi mai putu mişca braţele. Nu mai vedea acum nici pietrele, nici plaja şi nu ştia încotro se-ndrepta. În jurul lui, sub el şi peste el nu era decât un tumult de apă, orbindu-l, sugrumându-l, înecându-l.

Fu măturat şi răsucit de acolo, colo de un val ce se umflă de sub zdrenţele de ceaţă şi-l zvârli în aer, ca pe o bucată de lemn plutitor, până căzu pe nisip.

Zăcu acolo. Încă mai ţinea strâns în mâini toiagul de tisă. Valuri mai mici încercau acum să-l târască înapoi de pe nisip în goana lor continuă, iar ceaţa se despică şi se-nchise iară deasupra lui, iar apoi îl bătu lapovița.

După o bucată lungă de timp, se mişcă. Se ridică în mâini şi în genunchi şi începu să se târască anevoie în sus, pe plajă, departe de marginea apei. Noaptea îşi lăsase mantia neagră acum, dar Ged şopti un cuvânt toiagului şi deasupra lui se prinse o luminiţă fermecată. Se opinti înainte spre dune, încetul cu încetul, călăuzit de lumină. Era atât de ostenit, secat de puteri şi înfrigurat, iar această târâre prin nisipul jilav, în bezna şuierătoare a tunetelor mării fu cel mai greu lucru pe care trebui să-l facă vreodată. O dată sau de două ori i se păru că marele freamăt al mării şi al vântului se stinseră cu totul, iar nisipul umed se prefăcu în praf în mâinile sale şi se simţi urmărit din urmă de privirea neclintită a stelelor stranii. Dar nu-şi întoarse capul, ci se târî mai departe, şi, după o vreme, îşi auzi propria-i răsuflare gâfâind şi simţi amărăciunea vântului aducându-i ploaia pe faţă.

Efortul îi readuse în sfârşit puţină căldură în corp şi după ce reuşi să se târască până sus pe dune, unde palele de vânt ploios loveau mai încet, reuşi să se ridice în picioare. Cu un cuvânt,

aţâţă strălucirea luminii, căci lumea era neagră cu desăvârşire şi înaintă, sprijinindu-se în toiag, împleticindu-se şi poticnindu-se, cam o jumătate de milă către inima insulei. Apoi, de pe culmea unei dune, auzi marea, apoi şi mai tare, nu din spate, ci din faţă. Dunele coborau din nou spre un alt ţărm. Aceasta nu era o insulă, ci un simplu recif, o bucăţică de nisip în mijlocul oceanului.

Era mult prea sfârşit ca să se lase pradă disperării, însă scoase un fel de oftat, pironit locului pentru multă vreme, sprijinit de toiagul său, tulburat. Apoi, stăruitor, se întoarse spre stânga, aşa încât vântul să-l bată cel puţin din spate şi coborî anevoie duna înaltă, căutând vreo scobitură printre grămezile de alge pline de chiciură, în care s-ar fi putut adăposti. Ţinând în sus toiagul ca să lumineze ce i se aşternea în faţă, zări o licărire fadă în cel mai îndepărtat arc al cercului de lumină fermecată. Era un zid de lemn îmbibat de ploaie.

Era o colibă sau un adăpost, mic şi şubred, de parcă l-ar fi făcut un copil. Ged bătu cu toiagul în uşa joasă. Rămase închisă. Ged o împinse şi intră, aplecându-se cât putu, ca să poată trece. Nu putea să stea drept înăuntrul colibei. În vatră ardeau cărbuni înroşiţi şi la lumina lor difuză Ged văzu un om cu părul alb şi lung, care se ghemui înfricoşat, sprijinit de zidul cel mai îndepărtat de la intrare, iar altul, bărbat sau femeie, nu putea să-şi dea seama, privind cu groază de pe jos, de pe o grămadă de zdrenţe şi piei.

— Nu vă fac nimic – şopti Ged.

Nu spuseră nimic. Se uită când la unul, când la celălalt. Ochii le erau încremeniţi de groază. Când îşi lăsă jos toiagul, cel de sub movila de zdrenţe se ascunse scâncind. Ged îşi înlătură mantia grea de apă şi gheaţă, se dezbrăcă până la piele şi se cuibări lângă foc.

— Daţi-mi ceva cu care să mă acopăr – spuse el.

Era răguşit şi abia putea vorbi din cauza dinţilor ce-i clănţăneau tare şi a tremurăturii care-i cuprinsese tot corpul. Şi de-l auziseră, nici unul dintre bătrâni nu-i răspunse. Întinse mâna şi luă o cârpă din grămada de pe pat – ceea ce părea a fi fost cândva o piele de capră, dar care acum era numai găuri şi

unsoare neagră. Cel de sub grămada de pe pat se văita de frică, dar Ged nu-l luă în seamă. Se şterse şi şopti:

— Nu aveţi lemne pentru foc? Mai aţâţă puţin focul, bătrâne. Am venit la voi împins de nevoie, nu vă vreau răul.

Bătrânul nu se mişcă, urmărindu-l stupefiat.

— Mă înţelegi? Nu vorbeşti hardica? – Ged se opri, apoi întrebă: – nici kargada?

La acel cuvânt, bătrânul încuviinţă deîndată, dând din cap o singură dată, ca o marionetă veche. Dar, pentru că acesta era singurul cuvânt pe care Ged îl ştia în limba kargilor, conversaţia lor se încheie acolo.

Găsi lemn tăiat lângă un perete, făcu singur focul, apoi ceru, prin semne, apă, căci apa de mare pe care-o înghiţise îi făcuse rău şi acum se topea de sete. Ascultător, bătrânul arătă cu degetul spre o scoică mare în care ţineau apă şi împinse către foc o altă scoică, în care erau fâşii de peşte afumat.

Aşezat aproape de foc, picior peste picior, Ged bău şi mâncă puţin şi începând să-şi mai recapete din puteri şi simţiri, se întrebă unde era. Chiar şi mânat de vântul magic nu ar fi putut să treacă de Ţinuturile Kargad. Această mică insulă trebuie că era în larg, către Capăt, la est de Gont, dar totuşi la vest de Karego-At. I se păru straniu că, într-un loc atât de neînsemnat şi uitat de lume, pe o biată fâşie de nisip, locuiau oameni. Poate erau naufragiaţi. Dar era mult prea ostenit atunci ca să-şi chinuie mintea cu astfel de întrebări.

Continuă să-şi întoarcă mantia pe toate părţile către foc. Blana argintie de pellawi se uscă numaidecât, şi de cum lâna din afară fu măcar încălzită, dacă nu uscată, se înfăşură în ea şi se întinse lângă vatră.

— Mergeţi la culcare, sărmanilor – le spuse el gazdelor sale tăcute şi-şi puse capul pe duşumeaua de nisip şi adormi.

Petrecu trei nopţi pe această insulă fără nume, căci în prima dimineaţă, când se trezi, îl dureau toţi muşchii şi se simţi bolnav şi cuprins de febră. Zăcu, asemeni unui buştean plutitor, în colibă, lângă foc, toată ziua şi toată noaptea. În dimineaţa ce urmă se trezi, încă înţepenit şi cuprins de durere, dar îşi mai revenise. Îşi îmbrăcă din nou hainele încrustate cu sare, căci nu

era destulă apă ca să le spele. Ieşi afară în dimineaţa sură şi vânturoasă, privind în jur la locul unde-l mânase umbra.

Era o felie de nisip, lată de cel mult o milă şi puţin mai lungă de atât, înconjurată din toate părţile de stânci şi pietre. Nu creşteau pe ea copaci sau tufişuri, nici o plantă în afară de grămezile de alge. Coliba se afla într-o scobitură dintre dune, iar bătrânul şi bătrâna trăiau singuri acolo, în izolarea deplină a mării goale. Adăpostul era clădit, sau mai degrabă îngrămădit, din lemne plutitoare, scânduri şi crengi, unele peste altele. Îşi luau apa de la o mică fântână murdară, de lângă colibă şi se hrăneau cu alge cafenii, cu peşte şi cu alte vieţuitoare din mare, proaspete sau uscate. Pieile zdrenţuite, câteva ace din os şi câteva cârlige de pescuit, ceva tendoane pentru undiţe şi pentru foc pe care le aveau nu erau de la capre, aşa cum crezuse la început Ged, ci de la focile pătate. Acesta era, într-adevăr, unul din locurile unde focile ar fi tras să-şi crească puii pe timpul verii. Dar nimeni altcineva nu mai venea într-un astfel de loc. Bătrânii nu se speriaseră de Ged pentru că l-ar fi crezut vreun spirit, nici pentru că era vrăjitor, ci doar pentru simplul fapt că era om. Uitaseră că mai existau şi alţi oameni pe lume.

Spaima apăsătoare nu-l slăbi o clipă pe bătrân. Când credea că Ged era destul de aproape ca să-l poată atinge, se îndepărta şchiopătând, uitându-se peste umăr, încruntat, prin încâlciturile părului alb şi murdar. La început, bătrâna se văitase şi se pitise sub grămada de zdrenţe la orice mişcare a lui Ged, dar cât timp zăcuse răpus de febră în coliba întunecată, o întrezărise ghemuită lângă el, cum îl privea cu ochi ce tânjeau, cu o privire ciudată şi sumbră. Apoi, după o vreme, îi adusese apă să bea. Când se ridică să-i ia din mână scoica, bătrâna se sperie şi-o scăpă, vărsând toată apa, apoi se puse pe plâns, ştergându-şi lacrimile cu păru-i lung şi alburiu.

Îl privea acum, în timp ce lucra pe plajă, punând laolaltă lemnele plutitoare şi scândurile de la barca ce-i fusese măturată de valuri pe ţărm, într-una nouă, folosind tesla rudimentară a bătrânului şi o vrajă de legare. Nu prea semănau a reparaţii şi nici nu părea să poată construi o barcă nouă, căci nu avea destul lemn potrivit şi trebuia să se folosească în cea mai mare parte doar de magie. Bătrâna nu se uita la munca sa minunată,

ci mai degrabă îl privea pe el, cu aceeaşi privire care tânjea după ceva. După ceva vreme se îndepărtă şi se întoarse cu un dar: un pumn de moluşte pe care le adunase de pe stânci. Ged le mâncă aşa cum i le dădu, crude şi udate de apa mării, mulţumindu-i. Părând că-şi mai adunase niţel curaj, merse în colibă şi veni iarăşi cu ceva în mână, o legătură împachetată într-o zdreanţă. Timid, fără să-şi ia o clipă privirile de pe chipul său, dezlegă bocceluţa şi i-o întinse, să vadă ce era înăuntru.

Era o rochiţă de copil din brocart mătăsos, plină de perle, pătată de sare şi îngălbenită de ani. Pe micul corsaj, perlele erau cusute într-o formă pe care Ged o cunoştea: săgeata dublă a Zeilor Fraţi ai Imperiului Kargad, cu o coroană de rege deasupra.

Bătrâna, ridată şi murdară, îmbrăcată într-un sac din piele de focă prost cusut, arătă înspre rochiţa mătăsoasă şi apoi înspre ea şi-i zâmbi cu un zâmbet dulce, nevinovat, ca de copil. Dintr-un loc ascuns, cusut în rochie, scoase un obiect mic şi i-l întinse lui Ged. Era o bucăţică de metal închisă la culoare, poate o bucată dintr-o bijuterie, un semicerc dintr-un inel rupt. Ged aruncă o privire, dar ea îi făcu semn să-l ia şi nu se lăsă până nu i-l luă. Apoi dădu din cap şi zâmbi din nou. Îi făcuse un dar. Dar rochiţa o înveli înapoi, cu grijă, în zdrenţele unsuroase şi merse greoi înapoi la colibă, să ascundă bine lucruşorul acela minunat.

Ged puse inelul rupt în buzunarul tunicii, cu aproape aceeaşi grijă, căci inima-i era plină de milă. Se gândi acum că cei doi ar fi putut fi copiii vreunei viţe de rege din Imperiul Kargad. Vreun tiran sau uzurpator, care s-o fi temut să verse sânge de rege i-o fi trimis să li se piardă urma, vii sau morţi, pe vreo insuliţă nemarcată pe hartă, departe de Karego-At. Unul dintre copii fusese poate un băiat de opt sau nouă anişori, iar celălalt o mică prinţesă zdravănă, într-o rochiţă din mătase şi perle. Cei doi trăiră, şi trăiră astfel mai departe, pentru patruzeci, cincizeci de ani, pe o stâncă din ocean, prinţul şi prinţesa Singurătăţii.

Dar bănuiala nu avea să i se adeverească decât mulţi ani mai târziu, atunci când căutarea Inelului lui Erreth-Akbe avea să-l parte către Ţinuturile Kargad şi Mormintele din Atuan.

A treia sa noapte pe insulă se lumină într-un răsărit palid, dar calm. Era ziua Soarelui Nou, cea mai scurtă zi din an. Bărcuţa lui

din lemn şi vrajă, din resturi şi vrajă, era bine legată. Încercă să le spună celor doi bătrâni că i-ar fi dus către orice ţinut, către Gont, Spevy sau Torikle. I-ar fi lăsat chiar şi pe vreun ţărm singuratic din Karego-At, dacă i-ar fi cerut-o, deşi apele kargice nu erau un loc sigur pentru cineva din Arhipelag. Dar nu vrură să părăsească insula lor pustie. Bătrâna părea să nu înţeleagă ce vroia să spună cu gesturile şi cuvintele sale tăcute. Bătrânul, în schimb, înţelegea, dar refuză. Tot ceea ce-şi amintea, poate, despre alte pământuri şi alţi oameni era coşmarul unui copil, cu vărsări de sânge şi uriaşi ce urlă. Ged îi putea citi acestea pe chip când dădu din cap refuzând şi dădu la rându-i din cap.

Aşadar, în acea dimineaţă, Ged umplu un burduf din piele de focă cu apa de la fântână şi, pentru că nu avea nici un dar pe care i-ar fi plăcut să i-l dea bătrânei, făcu ce-i stătu în putinţă şi urzi o vrajă pe acel izvor sărat şi nestatornic. Apa ţâşni din nisip, la fel de dulce şi de curată ca apa oricărui izvor de munte din înălţimile Gontului, şi nu mai secă niciodată. Din pricina acestuia, acel loc plin de dune şi stânci este acum marcat pe hartă şi poartă un nume. Marinarii îi spun Insula Izvorului. Dar coliba a dispărut, iar furtunile multor ierni au şters cu desăvârşire orice urmă a faptului că cei doi îşi trăiseră acolo vieţile şi muriseră singuri.

Când Ged îşi împinse barca din nisipurile capătului sudic al insulei, rămaseră ascunşi în colibă, de parcă s-ar fi temut să privească. Lăsă vântul lumii ce bătea constant de la nord să-i umple pânza vrăjită, şi porni cu viteză peste mare.

Această aventură pe mare a lui Ged era acum un lucru straniu, căci, după cum bine ştia, era un vânător ce nu avea habar ce lucru era cel pe care-l vâna sau unde ar fi putut să fie, în întreaga Earthsee. Ca şi arme nu avea decât bănuiala, intuiţia, norocul, în timp ce umbra-l vâna şi ea la rândul său. Erau amândoi orbiţi de fiinţa celuilalt, Ged încurcat de umbre de neatins, aşa cum şi umbra era încurcată de lumina zilei şi de lucrurile tangibile. Ged avea o singură certitudine: el era acum vânătorul şi nu cel vânat. Căci umbra, ademenindu-l la stânci, l-ar fi avut la cheremul său în tot timpul ce zăcuse pe jumătate mort şi bâjbâise prin dunele roase de furtună. Dar nu aşteptase să i se arate această şansă. Îl înşelase şi apoi fugise degrabă,

neîndrăznind acum să-l înfrunte. Văzu acum că Ogion avusese dreptate. Umbra nu se putea hrăni din puterea sa, atâta timp cât o înfrunta. Trebuia aşadar să i se opună, s-o urmărească, deşi urma rece i se pierdea peste largul mării şi nu avea nimic după care să se ghideze, în afară de vântul lumii, care din fericire, bătea înspre sud, iar în mintea sa se strecurase o bănuială slabă, un gând care-i spunea că drumul cel bun era spre sud sau est.

Înainte de lăsarea nopţii, văzu în zare, la stânga sa, linia lungă şi obscură a ţărmului unui ţinut întins, care trebuie că era Karego-At. Se afla chiar în mijlocul drumurilor maritime ale acelui neam barbar. Scruta atent orizontul, să nu-l vadă vreo galeră sau barcă lungă a Kargilor. Îşi aminti, plutind prin seara roşiatică, dimineaţa aceea din copilăria sa în satul Zece Arini şi războinicii împănaţi, focul, ceaţa. Şi, gândindu-se la ziua aceea, văzu numaidecât, cu o strângere de inimă ascuţită, cum umbra îl păcălise cu propriul său truc, aducând acea ceaţă ce-l înconjurase pe mare, de parcă o retrăsese din propriul său trecut, orbindu-l în faţa pericolului şi mânându-l neştiutor în capcana morţii.

Îşi ţinu cursul către sud-est, iar pământul se scufundă în depărtare, în timp ce noaptea acoperi marginea de est a lumii. Scobiturile valurilor erau umplute de beznă, iar crestele valurilor încă străluceau într-o lumină arămie, către vest. Ged cântă cu voce tare Colinda Iernii şi alte cântece ca Vitejia Tânărului Rege, căci îşi amintea că aceste cântece se cântă la Sărbătoarea Soarelui Nou. Vocea-i era clară, dar nu se izbea de nimic în imensa tăcere a mării. Întunericul sosi repede, aducând cu el stelele iernii.

Toată noaptea aceea, cea mai lungă noapte a anului, rămase treaz, privind stelele răsărind în stânga sa, plutindu-i deasupra capului şi cufundându-se în apele reci şi îndepărtate din dreapta sa, împins mereu la sud, de vântul lung al iernii, peste marea nevăzută. Mai aţipea din când în când, tresărind mereu când se trezea. Barca pe care plutea nu era de fapt o barcă adevărată, ci un lucru mai mult de jumătate făcut din farmec şi vrăjitorie, iar restul din simple scânduri şi lemn plutitor, iar dacă ar fi lăsat să slăbească vrăjile de luare a formei şi de legare cu care o

învăluise, s-ar fi desprins şi împrăştiat degrabă, ca frunzele ce plutesc pe apă. Nici pânza, ţesută din aer şi magie, nu ar fi rămas prea mult în bătaia vântului dacă ar fi adormit, ci s-ar fi risipit şi ea în văzduh. Vrăjile lui Ged erau solide şi viguroase, dar atunci când materia pe care astfel de vrăji sunt ţesute este puţină, puterea ce le ţine în frâu trebuie reînnoită din timp în timp. Astfel că nu dormi deloc în acea noapte. Ar fi putut străbate mai iute şi mai uşor apele mării în chip de şoim sau delfin, însă Ogion îl sfătuise să nu-şi schimbe forma. Cunoştea prea bine valoarea sfaturilor lui Ogion. Bărcuţa lunecă astfel spre sud, sub stelele ce se-ndreptau mereu spre vest, iar lunga noapte se scurse încet, până când prima zi a noului an lumină marea întreagă.

La puţin timp după răsăritul soarelui, văzu uscatul dinainte, dar îi era greu să se îndrepte într-acolo, căci vântul lumii slăbise odată cu sosirea zorilor. Ridică un vânt magic uşor în pânză, să-l împingă înspre acel ţinut. La vederea acestuia, frica puse din nou stăpânire pe el, acea teroare înrădăcinată care-l îndemna să se întoarcă, să fugă. Urmări acea frică aşa cum un vânător citeşte semnele, urmele labelor late, grele, cu gheare ascuţite ale ursului ce-ar fi putut să se năpustească asupra lui din tufişuri în orice moment. Căci acum era tot mai aproape. O ştia.

Pe măsură ce se apropia, acel ţinut i se părea tot mai straniu şi mohorât. Ceea ce de la depărtare i se păruse a fi un zid muntos drept, era de fapt despicat în mai multe culmi lungi şi abrupte, insule separate poate, printre care marea se revărsa în strâmtori sau canale înguste. Ged cercetase multe hărţi la Roke, în Turnul Maestrului Numelor, dar acelea fură mai ales hărţi ale Arhipelagului şi ale mărilor lăuntrice. Se afla acum în Capătul Estic, neştiind ce insulă ar fi putut fi aceea. Nu se gândi prea mult la asta. Înaintea lui se aşternea frica, care i se ascundea din cale, pândindu-l sau aşteptându-l printre râpele şi pădurile de pe insulă, iar el îşi întoarse cârma ţintă spre ea.

Acum stâncile neguroase, încoronate de codri, se aplecau ameninţătoare, înalte ca şi turnurile, deasupra bărcii sale, şi stropii mărunţi ai valurilor ce se spărgeau de uscatul stâncos, împroşcară pânza în timp ce vântul magic îl conduse printre două capete, într-o strâmtoare, un fir de mare ce-i alerga

dinainte până-n inima insulei, nu mai late decât două galere. Marea, prizonieră între cele două culmi, era agitată şi se zbătea la malurile abrupte. Nu erau plaje, căci stâncile se aruncau direct în apa întunecată de reflexia rece a înălţimilor lor. Aerul nu se clintea, iar insula era adâncită în tăcere.

Umbra-l ademenise în mlaştinile din Osskil, şi-l păcălise cu ceaţa până la stânci, îi mai pregătea acum o a treia înşelătorie? Mânase lucrul acela până aici, sau era umbra cea care-l atrăsese pe el aici, într-o capcană? Nu ştia. Îi erau ştiute doar zvârcolirea terorii şi siguranţa că trebuie să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse: să vâneze până la capăt răul, să-şi urmărească oroarea până la sursă. Cârmuia foarte atent, uitându-se mereu înapoi, înainte, la stânci de sus în jos. Lăsase în urmă, în largul mării, ziua ce abia începea, scăldată de lumina soarelui. Totul era întunecat aici. Deschizătura dintre insule era ca o îndepărtată poartă sclipitoare, când aruncă o privire în urmă. Stâncile se iveau mereu, tot mai înalte peste creştetul său, pe măsură ce se apropia de palele muntelui de unde răsăreau, iar firul mării se îngusta. Privi înainte în despicătura întunecată, la dreapta şi la stânga râpelor mari şi învălmăşite, presărate cu peşteri, unde se înghesuiau copaci cu jumătate din rădăcini în aer. Nimic nu se clintea. Ajungea acum la capătul insulei, o adunătură înaltă de stânci pustii şi ridate, de care se loveau slab ultimele valuri ale mării, înguste ca nişte pârâiaşe. Bolovanii căzuţi, trunchiurile de copaci putrezite şi cioturile nu lăsau decât o cale îngustă pe care Ged putea să navigheze. O capcană: o capcană întunecată sub rădăcinile muntelui tăcut, iar el căzuse în ea. Nimic nu se mişca deasupra sau înaintea lui. Totul era mort. Nu mai putea înainta.

Întoarse barca, mânând-o grijuliu cu vrajă şi vâsle fermecate, altfel s-ar fi izbit de stâncile din adâncuri sau s-ar fi încurcat în rădăcinile şi crengile ieşite în afară, până ce fu din nou cu faţa către ieşire. Era pe cale să ridice vântul magic, să-l întoarcă pe unde venise, când dintr-o dată, cuvintele vrăjii îi îngheţară pe buze şi inima-i împietri în piept. Se uită peste umăr. Umbra era în barcă, în spatele său.

Dacă s-ar fi pierdut cu firea, măcar şi pentru o clipă, ar fi fost pierdut, dar el era pregătit şi se năpusti să apuce creatura ce

pâlpâia şi tremura la doar un pas de el. Nu-i mai era de folos acum nici o vrăjitorie, şi nu se putea bizui decât pe propriul corp, pe viaţa sa împotriva umbrei lipsite de viaţă. Fără nici o vorbă atacă umbra, iar barca se cutremură şi săltă din cauza smuciturii şi săriturii sale. O durere îi fulgeră braţele şi pieptul, tăindu-i răsuflarea şi îl umplu un fior de gheaţă. Fu orbit. Totuşi, în mâinile încleştate în jurul umbrei nu rămase nimic decât întunecime, aer.

Se împletici înainte, prinzându-se de catarg să nu cadă, iar lumina îi orbi ochii. Văzu cum umbra se feri, apoi se micşoră, apoi, pentru o clipită, se-ntinse mult peste el, peste pânză. Apoi, asemeni unui fum negru, se încolăci în văzduh şi fugi, fără formă, peste ape, până la poarta luminoasă dintre stânci.

Ged căzu în genunchi. Bărcuţa peticită de vrăji îşi regăsi echilibrul, legănându-se, plutind pe valurile agitate. Se ghemui în ea, amorţit, golit de gânduri, căznindu-se să-şi recapete răsuflarea, până când, într-un sfârşit, apa rece care-i ţâşni sub palme îl preveni că trebuia să vadă de barcă, căci vrăjile cu care fusese legată slăbeau. Se ridică, sprijinindu-se de toiagul ce ţinea de catarg şi reţesu vraja de legare cum putu mai bine. Îi era frig şi era ostenit. Îl dureau mâinile şi braţele şi era secat de puteri. Îşi dori să se poată întinde în acel loc întunecat unde marea întâlnea muntele şi să doarmă, să doarmă pe apa ce se legăna neobosită.

Nu-şi putea da seama dacă acea sfârşeală era o vrajă pe care umbra o aruncase asupră-i când fugise sau venea din înfrigurarea amară a atingerii sale sau era din pricina foamei, a lipsei de odihnă şi a puterii risipite, dar luptă împotriva ei, forţându-se să ridice uşor vântul magic în pânză şi s-o apuce pe calea întunecată pe care fugise umbra.

Îl părăsise orice frică, orice bucurie. Nu mai era o urmărire. Nu mai era nici vânător, nici cel vânat acum. Căci era a treia oară când se întâlniseră şi se atinseseră. Se năpustise din propria-i voinţă asupra umbrei, încercând s-o prindă cu mâinile goale. Nu reuşise s-o prindă, dar făurise o legătură între ei, un lanţ ce nu se putea rupe. Nu mai trebuia să vâneze creatura, să-i ia urma şi nici nu mai putea să-i scape prin fugă. Nici unul nu putea

scăpa de înlănţuirea celuilalt. Când va fi să ajungă la clipa şi la locul întâlnirii lor, se vor întâlni.

Dar până în acea clipă şi oriunde altundeva decât în acel loc, Ged nu-şi va mai găsi liniştea şi pacea, fie zi ori noapte, pe mare sau pe uscat. Acum ştia, şi-i era greu, căci sarcina sa nu fusese niciodată să desfacă ceea ce făcuse, ci să termine ceea ce începuse.

Ieşi dintre stâncile tenebroase, iar în largul mării îl aştepta dimineaţa însorită, cu un vânt ce bătea liniştit dinspre nord.

Bău apa care-i mai rămăsese în burduful din piele de focă şi-şi întoarse cârma spre cel mai vestic cap, până ajunse într-o strâmtoare largă dintre acesta şi o altă insulă ce se-ntindea la vest. Amintindu-şi hărţile mărilor din Capătul Estic, ştiu unde se afla. Acestea erau Palmele, o pereche de insule singuratice care-şi întind degetele muntoase spre nord, către Ţinuturile Kargad. Trecu printre ele şi, cum nori de furtună dinspre nord întunecau după-amiaza, trase la mal, pe coasta sudică a insulei vestice. Văzu că acolo era un sătuc, mai sus de plajă, de unde un izvor se scurgea de-a valma în mare şi nici nu-i păsă dacă avea să fie binevenit sau nu, atâta timp cât ar fi putut să bea apă proaspătă, să se încălzească la gura focului şi să doarmă.

Sătenii erau oameni aspri şi timizi, înfricoșați de toiagul vrăjitorului, temându-se de chipul straniu al lui Ged, dar ospitalieri cu cineva care venea neînsoţit, de pe mare, înaintea dezlănţuirii unei furtuni. Îi dădură să mănânce carne şi să bea din plin, îi oferiră tihna luminii focului şi a vocilor de om vorbind în propria lui limbă, hardica, şi în cele din urmă şi cel mai de seamă, îi dădură apă fierbinte, să se spele de frigul şi sarea mării şi un pat unde să poată dormi.

CAPITOLUL IX

IFFISH

Ged petrecu trei zile în acel sat din Palma Stângă, întremându-se şi orânduind o barcă nouă, construită nu doar din vrăji şi resturi aduse de apa mării, ci din lemn solid, bine îmbinat şi ștemuit, cu catarg zdravăn şi pânză doar ale ei, pe care-ar fi putut să o cârmuiască cu uşurinţă şi să doarmă liniştit când avea nevoie. Ca şi majoritatea bărcilor din Nord şi din Capete, era stinsă cu zgură, cu scândurile suprapuse şi încleştate una peste alta, pentru a putea răzbi printre valurile înalte. Fiecare bucăţică era robustă şi bine legată. Ged îi întări lemnul cu farmece întreţesute adânc, căci socotea că va merge departe cu barca aceea. Era făcută să poată duce doi sau trei oameni, iar bătrânul de la care o avea îi spuse că el şi fraţii săi plutiseră cu ea peste valuri înalte şi vreme urâtă şi că le străbătuse vitejeşte pe toate.

Spre deosebire de pescarul viclean din Gont, bătrânul acesta, înspăimântat şi uimit de vrăjitoria sa, i-ar fi dat barca lui Ged pentru nimic. Dar Ged îi plăti în obiceiul vrăjitorilor, vindecându-i ochii de cataracta ce începuse să-l orbească. Apoi, bătrânul, bucurându-se, îi spuse:

— Noi am numit barca Fiica Nisipului, dar de tu o vei numi Orizont şi-i vei picta câte un ochi de fiecare parte a prorei, mulţumirea mea te va feri de buşteni plutitori, stânci şi recife. Căci uitasem câtă lumină există în lume, până când nu mi-ai redat-o tu.

Ged mai făcu şi alte fapte bune în satul de sub pădurile abrupte din Palmă, căci îşi redobândise puterea. Oamenii de acolo erau sărmani, ca cei pe care-i cunoscuse ca băiat în Valea Nordică a Gontului, chiar mai săraci. Alături de ei se simţea ca acasă, aşa cum nu s-ar fi simţit niciodată la curţile celor bogaţi şi le ştia nevoile amare fără să trebuiască să-i întrebe. Aşternu aşadar farmece de vindecare şi veghe asupra copiilor slabi şi bolnăvicioşi şi vrăji de îmbelşugare asupra turmelor sărace de capre şi oi. Puse runa Simn pe osii şi tije, pe vâslele bărcii şi pe

uneltele de bronz şi piatră pe care i le aduseră, ca să-şi îndeplinească bine lucrul. Scrise runa Pirr pe acoperişurile de paie ale colibelor, să le protejeze căminele şi semenii de foc, vânt şi nebunie.

Când barca sa Orizont fu pregătită de drum şi bine aprovizionată cu apă şi peşte uscat, mai rămase încă o zi în sat, să-l înveţe pe tânărul cântăreţ al satului Vitejiile lui Morred şi Legenda Havnorului. Navele din Arhipelag ajungeau foarte rar la Palmi, iar pentru acei săteni, cântecele de acum o sută de ani erau veşti proaspete, şi râvneau să audă de eroi. Dacă ar fi fost liber de năpasta ce-i stăruia deasupra, ar fi rămas bucuros acolo o săptămână sau o lună, să le cânte ceea ce ştia, iar cântecele s-ar fi răspândit pe o insulă nouă. Nu era liber însă, iar dimineaţa următoare porni la drum, îndreptându-se direct spre sud peste mările întinse ale Capătului. Căci umbra se îndreptase spre sud. Nu trebui să facă farmece de găsire ca să-şi dea seama de asta. Era sigur de sine, ca şi când o arteră nevăzută i-ar fi legat unul de altul, oricâte mile şi mări distanţă i-ar fi despărţit. Merse astfel, încredinţat că alesese drumul cel bun, fără grabă şi fără speranţă, iar vântul iernatic îl mână spre sud.

Pluti o zi şi o noapte peste marea singuratică, iar a doua zi ajunse la o mică insulă, care se numea Vemish. Oamenii din micul port îl priviră strâmb şi în curând vrăjitorul lor veni acolo, cu mare grabă. Îl privi atent pe Ged, apoi se înclină şi-i spuse cu o voce pompoasă şi linguşitoare:

— Lordule Vrăjitor! Iartă-mi nechibzuinţa şi fă-ne onoare acceptând toate cele trebuincioase pentru călătorie – merinde, apă, pânză, sfoară, fiica mea aduce acum o pereche de găini fripte. Cred totuşi că ar fi mai prudent să-ţi continui drumul de aici, când te hotărăşti. Oamenii sunt înspăimântaţi. Căci nu demult, alaltăieri, a fost văzut cineva care a traversat umila noastră insulă de la nord la sud, deşi nici o corabie nu pare să-l fi lăsat aici şi părea să nu aibă umbră. Cei care l-au văzut îmi spun că se asemăna cu tine.

La auzul acestora, Ged clătină şi el din cap, se întoarse şi se duse la docurile din Vemish şi ieşi în larg, fără să se mai uite înapoi. Nu avea rost să-i sperie pe insulari sau să şi-l facă duşman pe vrăjitorul lor. Mai degrabă ar fi dormit din nou pe

mare, să se poată gândi la ceea ce-i spusese vrăjitorul, căci îl lăsase fără grai.

Ziua se sfârşi, noaptea se scurse cu ploaia rece şoptind peste mare, de-a lungul orelor de întuneric, până în zorile sure. Totuşi, vântul nordic, blând, o purtă mai departe pe Orizont. După prânz, ploaia şi ceaţa se împrăştiară şi soarele ieşi când şi când. Târziu, Ged văzu de-a curmezişul cursului său dealurile albăstrii şi joase ale marii insule, luminate de soarele trecător al iernii. Fumul căminelor zăbovi albastru peste acoperişurile de ardezie ale micilor oraşe dintre dealuri, o vedere plăcută în imensitatea pustie a mării.

Ged se luă după o flotă de pescuit până în port şi, urmând străzile oraşului în seara aurie de iarnă, găsi hanul numit Harrekki, unde lumina focului, aroma fripturii de miel şi a berii îi încălziră sufletul şi corpul deopotrivă. La mesele hanului mai erau şi alţi doi călători, negustori din Capătul Estic, dar cei mai mulţi erau orăşeni care veneau acolo pentru o bere bună, veşti şi conversaţie. Nu erau oameni aspri şi timizi ca şi pescarii din Pălmi, ci orăşeni adevăraţi, vioi şi liniştiţi. Desigur că-şi dădură seama că Ged era vrăjitor, dar nu aduseră deloc vorba despre asta, doar hangiul pomeni într-o doară (căci era un om vorbăreţ), că acel oraş, Ismay, era norocos să împartă cu alte oraşe de pe insulă, comoara nepreţuită care le fusese dată de la Şcoala din Roke: un vrăjitor împlinit, învăţat pe Insula Înţelepţilor căruia Arhimagul însuşi îi dăduse toiagul de vrăjitor şi de aceea nu aveau nevoie de un alt practicant al Marilor Arte.

— După cum se spune, două toiaguri în acelaşi oraş sigur ajung să se lovească, nu-i aşa, Domnule? – spuse hangiul, zâmbitor şi plin de voie bună. Aşa că, Ged, văzu că drept călător-vrăjitor, unul care căuta să-şi câştige traiul din vrăjitorie, nu ar fi fost binevenit acolo. Astfel, primi o respingere vădită de la Vemish şi una insinuată de la Ismay şi se gândi că faima de oameni cumsecade a celor din Capătul Estic era îndoielnică. Insula aceasta era Iffish, acolo unde se născuse prietenul său, Vetch. Nu părea un loc atât de primitor cum i-l descrisese Vetch.

Şi totuşi citi destulă bunătate pe feţele orăşenilor. Doar că simţeau ceea ce şi el ştia că era adevărat: era deosebit de ei, despărţit de ei de o pierzanie şi pentru că urmărea un lucru

întunecat. Era asemeni unui vânt rece bătând prin încăperea luminată de foc, ca o pasăre neagră purtată de vijelie din tărâmuri străine. Cu cât pleca mai repede, luând cu el acel destin întunecat, cu atât mai bine pentru acei oameni.

— Sunt într-o căutare – îi spuse el hangiului. – Nu voi rămâne aici decât o noapte sau două.

Tonul vocii sale era negru. Hangiul, cu ochii la toiagul de tisă din colţ, tăcu de data aceea, dar îi umplu lui Ged paharul cu bere arămie, până când spuma dădu pe dinafară.

Ged ştiu că n-ar fi trebuit să petreacă mai mult de o noapte în Ismay. Nu era binevenit acolo sau oriunde altundeva. Trebuia să meargă acolo unde-l ducea drumul său. Dar se săturase de marea rece, pustie şi tăcută, unde nu-i vorbea nici un glas. Îşi spuse că avea să petreacă o zi în Ismay şi să plece a doua zi. Aşa că dormi până târziu. Când se trezi, cădea o ninsoare uşoară şi rătăci alene pe străzile şi ocolişurile oraşului, privind oamenii ocupaţi cu treburile lor zilnice. Văzu copilaşi înfofoliţi în mantii de blană, jucându-se cu castele şi oameni de zăpadă. Auzi sporovăielile celor din case ce dădeau până-n stradă, prin uşile larg deschise, şi-l privi pe fierar la lucru, alături de un ţânc cu faţa roşie ce asuda din greu la foalele cuptorului. Prin ferestre luminate de un auriu roşiatic palid, pe când se scurgea ziua scurtă, văzu femeile la sarcinile lor, întorcându-se câte puţin să-i vorbească sau să-i zâmbească copilului sau soţului, acolo, în căldura caselor lor. Ged vedea toate acestea din afară, dat la o parte, singur, iar inima i se îngreunase, deşi nu vroia să-şi recunoască tristețea. Căderea nopţii îl găsi încă pribegind pe străzi, şovăind la gândul de a se întoarce la han. Auzi un bărbat şi o fată vorbind voioşi în timp ce coborau spre el, îndreptându-se spre piaţa oraşului, şi deodată se-ntoarse, căci cunoştea vocea acelui om.

Îi urmă şi-i ajunse din urmă, venind lângă ei în apusul târziu, luminat de licărirea palidă a farurilor. Fata se dădu înapoi, dar omul îl privi fix şi ridică toiagul pe care-l purta, ţinându-l între ei, ca o barieră menită să abată ameninţarea sau răul. Era cumva mai mult decât putu Ged să îndure. Vocea-i tremură puţin când spuse:

— Am crezut că mă vei fi recunoscut, Vetch.

Chiar şi atunci Vetch ezită un moment.

— Dar te cunosc – spuse şi-şi coborî toiagul, luându-i mâna lui Ged şi prinzându-l pe după umeri. – Dar te cunosc! Bine ai venit, prietene, bine ai venit! Ce primire jalnică ţi-am mai făcut, de parcă ai fi fost vreo fantomă venind prin spate, şi eu care te aşteptam de atâta timp, te căutam...

— Tu eşti dară vrăjitorul cu care se mândresc în Ismay? Mă miram eu...

— A, da, sunt vrăjitorul lor, dar auzi, lasă-mă să-ţi spun de ce nu te-am recunoscut. Poate că te-am căutat prea mult. Acum trei zile, unde erai acum trei zile, pe Iffish?

— Am sosit ieri.

— Acum trei zile, pe străzile din Quor, satul dintre dealurile de-acolo, te-am zărit. Adică, am văzut o părere a ta, sau o imitaţie a ta, sau poate doar un om care arată ca şi tine. Era înaintea mea, ieşind din oraş şi se-ntoarse într-o curbă a drumului chiar când îl zărisem. Am strigat după el, dar nu mi-a răspuns, l-am urmat şi nu am găsit pe nimeni, nici urme măcar, dar pământul era îngheţat. A fost un lucru ciudat, şi-acum, văzându-te venind dintre umbre, am crezut că sunt din nou amăgit. Îmi pare rău, Ged. – Rosti numele adevărat al lui Ged în şoaptă, să nu-l audă fata ce-i aştepta puţin mai în urmă.

Şi Ged vorbi încet, ca să pată rosti şi el numele adevărat al prietenului său:

— Nici o grijă, Estarriol. Acesta sunt eu însumi şi mă bucur să te văd...

Vetch auzi poate mai mult decât o simplă bucurie în vocea lui Ged. Nu-l lăsă încă de după umeri şi spuse acum, în Glăsuirea Adevărată:

— Ged, vii din întuneric şi primejdie, şi totuşi, sosirea ta mă bucură. – Continuă apoi în accentul său hardic din Capăt: – Haide, vino cu noi, mergem acasă, e timpul să ieşim din întuneric! Ea este sora mea, mezina familiei, mai frumoasă decât mine, precum vezi, dar nu tot aşa de isteață. Numele ei este Yarrow. Yarrow, el este Şoimanul, cel mai bun dintre noi şi prietenul meu.

— Lordule Vrăjitor – îl salută fata şi-şi înclină curtenitor capul, ascunzându-şi ochii în semn de respect, aşa cum fac femeile din

Capătul Estic. Atunci când nu şi-i ascundea, ochii-i erau luminoşi, timizi şi curioşi. Avea cam paisprezece ani, era smeadă ca şi fratele său, dar foarte zveltă şi subţire. De mânecă îi atârna un dragon, înaripat şi cu gheare, nu cu mult mai lung decât mâna sa. O porniră în jos împreună, pe strada învăluită în lumina amurgului, iar Ged remarcă în timp ce înaintau:

— Se spune în Gont că femeile Gontice sunt curajoase, dar nu am mai văzut până acum o fecioară care să parte un dragon în loc de brăţară.

Yarrow râse, şi-i răspunse deîndată:

— Nu e decât un harrekki, nu aveţi harrekki în Gont? – Apoi se ruşină pentru o clipă şi-şi feri ochii.

— Nu, şi nici dragoni nu avem. Creatura aceea nu este cumva un dragon?

— E un dragon mic, ce trăieşte prin stejari, se hrăneşte cu viespi, viermi şi ouă de vrabie, nu creşte mai mult de atât. O, Domnule, fratele meu mi-a povestit adesea despre micul animal pe care-l aveaţi, sălbăticiunea aceea, otakul. Îl mai aveţi?

—Nu. Nu-l mai am.

Vetch se întoarse spre el întrebător, dar se abţinu şi nu-l întrebă de otak decât mult mai târziu, când rămaseră doar ei doi, la vatra de piatră a casei lui Vetch.

Deşi era cel mai mare vrăjitor din întreaga insulă Iffish, Vetch îşi stabili căminul la Ismay, orăşelul unde se născuse, alături de sora şi fratele său. Tatăl său fusese un negustor al mării destul de înstărit, iar casa era spaţioasă şi bine clădită, cu multe obiecte de preţ. Avea multe oale din ceramică, ţesături fine şi vase de bronz şi alamă, aşezate pe rafturi şi lăzi. O harpă mare taoniană stătea într-un colţ al încăperii principale, iar în altul războiul de ţesut al fetei, cu rama-i înaltă încastrată în fildeş. Vetch, deşi tăcut de felul lui, era acolo un vrăjitor puternic şi stăpân în casa sa deopotrivă. Pe lângă căminul său trăiau şi doi servitori bătrâni şi fratele său, un băiat voios şi Yarrow, iute şi tăcută ca un mic peşte. Le servi cina celor doi prieteni, mâncă alături de ei, ascultându-le poveştile şi apoi se furişă în odaia sa. Toate lucrurile erau bine orânduite, liniştite şi sigure. Ged spuse, privind în jur la încăperea luminată de foc:

— Aşa se cuvine să trăiască un om – şi oftă.

— Păi, este unul dintre felurile în care ar trebui să trăiască – spuse Vetch. – Dar mai sunt şi altele. Acum, băiete, spune-mi, dacă poţi, ce lucruri au venit şi au trecut peste tine de când am vorbit ultima oară, acum doi ani. Şi spune-mi în ce călătorie eşti, căci văd bine că nu vei rămâne alături de noi prea mult de astă dată.

Ged îi povesti, şi când termină, Vetch rămase pe gânduri un răstimp lung. Apoi spuse:

— Merg cu tine, Ged.

— Nu.

— Ba, eu cred că da.

— Nu, Estarriol. Aceasta nu este sarcina sau năpasta ta. Am început acest drum rău singur, îl voi termina singur, nu vreau ca alţii să sufere din cauza lui, cu atât mai puţin tu, care ai încercat să mă opreşti să nu fac acest rău chiar de la bun început, Estarriol.

— Mintea-ţi era mereu stăpânită de mândrie – îi spuse zâmbind prietenul său, de parcă nu ar fi vorbit de vreun lucru prea grav.

— Acum gândeşte-te: este într-adevăr căutarea ta, dar de ar fi să dai greş, n-ar trebui să mai fie cineva acolo care să-i prevină pe cei din Arhipelag? Căci umbra va fi devenit o putere de temut în acel moment. Şi de-ar fi să înfrângi acel lucru, n-ar trebui să mai fie cineva care să ducă vestea în Arhipelag astfel încât Vitejia să fie cunoscută şi cântată? Ştiu bine că nu-ţi pot fi de folos, şi totuşi, cred că ar trebui să merg cu tine.

Ged nu putu refuza ruga stăruitoare a prietenului său, dar spuse:

— Nu ar fi trebuit să rămân aici astăzi. Am ştiut-o, dar am rămas.

— Vrăjitorii nu se întâlnesc întâmplător, băiete – spuse Vetch.

— Şi, până la urmă, aşa cum ai spus şi tu, am fost cu tine de la începutul călătoriei tale. Se cuvine să te urmez şi la sfârşitul ei. – Puse un alt lemn pe foc şi rămaseră un timp privind flăcările.

— Este cineva de care n-am mai auzit nimic din noaptea aceea, de pe Dealul Roke, şi nu m-am încumetat să întreb pe nimeni de la Şcoală despre el: la Jasper mă refer.

— Nu şi-a câştigat niciodată toiagul A părăsit Roke-ul în acea vară şi s-a dus pe Insula O, să fie vrăjitor la casa Lordului din O-Tokne. Mai mult de atât nu ştiu de el.

Rămaseră din nou în tăcere, privind focul şi bucurându-se (căci era o noapte amară) de căldura ce le încălzea picioarele şi feţele, în timp ce stăteau pe lespedea căminului, cu picioarele aproape de cărbuni.

Într-un sfârşit Ged spuse în şoaptă.

— Mă tem de un lucru, Estarriol. Mă tem şi mai mult dacă vei fi cu mine când voi pleca. Acolo, între Palmi, la capătul înfundat al insulei, m-am năpustit spre umbră, căci era aproape de mine, şi am prins-o cu mâinile, am încercat s-o ţin. Dar nu puteam să ţin nimic. Nu am putut s-o înving. A fugit, eu am urmat-o. Dar asta s-ar putea întâmpla iar şi iar. Nu am nici o putere asupra acelui lucru. Nici victoria nici moartea nu vor reuşi poate să pună capăt acestei căutări. S-ar putea să nu fie nimic de povestit în Vitejii. Nici un sfârşit. Poate că sunt sortit să-mi petrec viaţa fugind din mare-n mare şi din ţinut în ţinut într-o aventură fără rost şi fără sfârşit, în căutarea umbrei.

— Nu cobi! – spuse Vetch, întorcându-şi mâna stângă într-un gest menit a înlătura ghinionul chemat prin cuvinte. Deşi era prins doar de gânduri sumbre, gestul lui Vetch îl făcu să zâmbească puţin, căci era mai mult un farmec de copil decât unul de vrăjitor. Vetch avea mereu acea inocenţă de la sat. Totuşi, era tenace, ager şi pătrundea miezul lucrurilor. Spuse acum: – Acesta este un gând înnegurat şi cred că e greşit. Cred că voi vedea dus la bun sfârşit ceea ce am văzut începând. Îi vei învăţa tu cumva felul, fiinţa, ceea ce este şi astfel o vei apuca, o vei lega şi o vei învinge. Deşi aceea este o întrebare grea: ce este... Este un lucru care mă îngrijorează, căci nu-l înţeleg. Se pare că umbra umblă acum în forma ta sau cel puţin într-o asemănare a ta, aşa cum au văzut-o cei din Vemish şi cum am văzut-o eu aici, în Iffish. Cum se poate aşa ceva şi de ce, oare de ce nu şi în Arhipelag?

— Se spune că regulile se schimbă la Capete.

— Da, o vorbă adevărată, te asigur. Sunt vrăji bune pe care le-am învăţat la Roke ce n-au putere aici sau o iau razna. Şi de asemenea, sunt vrăji aici pe care nu le-am învăţat niciodată la

Roke. Fiecare ţinut are propriile sale puteri, şi cu cât mergi mai departe de Ţinuturile Interioare, cu atât mai puţin poţi să ghiceşti aceste puteri şi cum se pot stăpâni. Dar nu cred că doar acestea provoacă schimbările umbrei.

— Nici eu. Cred că atunci când am încetat să mai fug de ea şi m-am întors împotrivă-i, acea întoarcere a voinţei mele i-a dat formă, deşi acelaşi lucru a oprit-o să-mi fure puterea. Toate faptele mele au un ecou în ea. Este creatura mea.

— În Osskil ţi-a spus pe nume şi a oprit Astfel orice vrăjitorie pe care ai fi putut s-o întorci împotriva ei. De ce nu a făcut la fel între Pălmi?

— Nu ştiu. Poate că doar din slăbiciunea mea îşi poate trage puterea de a vorbi. Vorbeşte aproape cu glasul meu. Căci de unde mi-a ştiut numele? Cum de mi-a ştiut numele? Mi-am chinuit mintea pe toate mările, de când am părăsit Gontul şi tot n-am găsit un răspuns. Poate că nu poate să vorbească deloc în propria-i formă sau în diformitatea sa, ci doar cu o voce împrumutată, asemeni unui gebbeth. Nu ştiu.

— Atunci trebuie să ai grijă, dacă o vei mai întâlni ca gebbeth a doua oară.

— Cred – răspunse Ged, întinzându-şi mâinile spre cărbunii roşii de parcă-l cuprinsese un tremur interior – cred că nu. Este legată de mine aşa cum şi eu sunt legat de ea. Nu poate merge liberă atât de departe de mine încât să apuce alt om şi să-l sece de voinţă şi fiinţă, aşa cum a făcut cu Skiorh. Mă poate poseda. Dacă puterile îmi mai slăbesc vreodată şi mai încerc să scap de ea, să rup legătura, mă va poseda. Şi totuşi, când am ţinut-o cu toată puterea mea, s-a făcut abur şi mi-a scăpat. Şi-o va face din nou, deşi nu poate scăpa întru totul, căci o voi găsi mereu. Sunt legat de lucrul acela crud şi spurcat şi legat voi fi mereu, atâta timp cât nu voi putea afla cuvântul ce o stăpânește: numele său.

Fierbând, prietenul său întrebă:

— Există nume pe tărâmurile întunecate?

— Arhimagul Gensher spunea că nu sunt. Maestrul meu Ogion, nu era însă de acord.

— Explicaţiile magilor sunt nesfârşite – cită Vetch, cu un zâmbet oarecum întunecat.

— Cea care servea Vechea Putere în Osskil a jurat că Piatra îmi va spune numele umbrei, dar eu nu mă prea încred. Totuşi, mai este dragonul, ce mi-a propus să-mi spună numele umbrei în schimbul numelui său, ca să se scape de mine. Şi m-am gândit că, atunci când magii nu se pun de acord, dragonii pot fi înţelepţi.

— Înţelepţi, dar rău voitori. Dar ce dragon este acela? Nu mi-ai spus că ai stat de vorbă cu dragoni de când nu ne-am mai văzut.

Vorbiră până târziu în noaptea aceea şi, deşi reveneau mereu la problema amară ce se aşternea înaintea lui Ged, plăcerea de a fi împreună le depăşea pe toate. Căci dragostea dintre ei era puternică şi strâns legată, neclintită de timp şi soartă. Dimineaţa, Ged se trezi sub acoperişul prietenului său şi cât mai era adormit, se simţi atât de bine, de parcă se afla într-un loc apărat de rău şi primejdie. Pe tot parcursul zilei, puţin din acea pace de vis îi rămase agăţată de gânduri şi o luă, nu drept un semn bun, ci ca pe un dar. I se părea că dacă ar fi părăsit acea casă, ar fi părăsit ultimul adăpost ce-i mai fusese dat să cunoască şi astfel, atâta timp cât visul acela scurt mai dura, era fericit să se piardă în el.

Vetch avea treburi de rezolvat înainte de a părăsi Iffish şi merse spre celelalte sate ale insulei, însoţit de băiatul ce-l servea ca ucenic-vrăjitor. Ged rămase cu Yarrow şi fratele ei, pe nume Murre, care era între vârsta ei şi a lui Vetch. Nu părea a fi altceva decât un băiat simplu, căci nu avea darul sau blestemul puterii magului în el şi nu mai fusese nicăieri în afară de Iffish, Tok şi Holp, iar viaţa-i era uşoară şi lipsită de griji. Ged îl privea cu mirare şi puţină invidie, iar el îl privea exact la fel pe Ged. Fiecăruia dintre ei i se părea foarte straniu că celălalt era atât de diferit, deşi aveau aceeaşi vârstă, nouăsprezece ani. Ged fu uimit cum cineva care trăise nouăsprezece ani putea să fie atât de lipsit de griji. Admirând chipul vesel şi liniştit al lui Murre, se simţi sec şi înăsprit, fără să ghicească o clipă că Murre îl invidia pentru cicatricile ce-i brăzdau faţa şi le credea urmele ghearelor de dragon şi chiar runa sau semnul unui erou.

Astfel, cei doi tineri erau oarecum timizi unul faţă de celălalt, dar Yarrow îşi pierdu repede jena faţă de Ged, fiind la ea acasă

şi stăpâna acesteia. Era foarte blând cu ea, iar ea-i puse multe întrebări, căci Vetch, zicea ea, nu-i spunea niciodată nimic. Două zile întregi le făcu plăcinte uscate din grâu, să le ia în călătorie, pregăti peşte uscat, carne şi alte merinde pentru drum, până când Ged îi spuse să se oprească, pentru că nu plănuia să meargă întins până la Selidor, fără nici o oprire.

— Unde este Selidor?

— Foarte departe. La Capătul Vestic, unde dragonii sunt la fel de des întâlniţi ca şoarecii.

— Mai bine rămâi la Est atunci, dragonii noştri sunt mici ca şoarecii. Uite aici carnea. Eşti sigur că ajunge? Ascultă. Nu înţeleg: tu şi fratele meu sunteţi amândoi mari vrăjitori, daţi din mână, bolborosiţi un cuvânt şi lucrul este făcut. Atunci, de ce vi se mai face foame? Când vine vremea cinei pe mare, de ce nu spuneţi „plăcintă cu carne!”, plăcinta apare şi voi o mâncaţi?

— Păi, am putea să facem aşa. Dar nu prea dorim să ne mâncăm cuvintele, cum se spune. Plăcintă cu carne! Este doar un cuvânt, până la urmă! Îl putem umple de savoare şi aromă, poate fi chiar săţios,dar rămâne un cuvânt. Amăgeşte stomacul şi nu-i dă putere celui înfometat.

— Atunci, vrăjitorii nu sunt bucătari buni – spuse Murre, care stătea lângă cuptorul bucătăriei, faţă în faţă cu Ged, sculptând capacul unei cutii de lemn fin. Era tâmplar de meserie, dar nu se prea omora cu lucrul.

— Şi nici bucătarii nu sunt vrăjitori, din fericire – spuse Yarrow, îngenunchind să vadă dacă ultimele plăcinte din cuptor prinseseră culoare arămie. – Dar eu tot nu înţeleg, Şoimanule. L-am văzut pe fratele meu, şi chiar şi pe ucenicul său, făcând lumină într-un loc întunecat doar printr-un cuvânt, iar lumina străluceşte, este aprinsă, nu un cuvânt, ci o lumină ce-ţi poate arăta drumul!

— Da! – răspunse Ged. – Lumina este o putere. O putere mare, prin care existăm, dar care, în sine, trece de nevoile noastre. Lumina soarelui şi a stelelor sunt timp, iar timpul este lumină. La lumina soarelui, în zile şi ani, se petrece viaţa. Într-un loc întunecat, viaţa poate chema lumina, numind-o. Dar de obicei, când vezi un vrăjitor numind sau chemând un lucru, să apară un obiect nu este acelaşi lucru, căci nu cheamă o putere

mai mare decât a sa şi ceea ce apare e doar o iluzie. Să chemi un lucru ce nu este deloc acolo, chemându-l prin rostirea numelui său adevărat, aceasta este marea măiestrie, ce nu poate fi folosită uşor. Nu doar pentru a ostoi simpla foame. Yarrow, micul tău dragon a furat o plăcintă.

Yarrow ascultase atât de atent, privindu-l lung pe Ged în timp ce vorbea, încât nu-l văzu pe harrekki furişându-se din culcuşul său cald, pe cârligul oalei de pe foc şi înhăţând o plăcintă mai mare decât el. Puse mica creatură solzoasă pe genunchi şi-i dădu să mănânce firmituri şi bucăţele mici, în timp ce se gândea la ceea ce-i spusese Ged.

— Atunci, nu ai chema o plăcintă cu carne adevărată decât dacă deranjezi ceea ce spune mereu fratele meu... Am uitat cum îi spune...

— Echilibrul – răspunse Ged sobru, căci şi ea era foarte serioasă.

— Da. Dar când ai fost naufragiat, ai plecat din acel loc într-o barcă ţesută mai ales din vrăji şi nu a luat apă. Era şi aceea o iluzie?

— Păi, în mare parte era iluzie, pentru că aş fi fost cam neliniştit să privesc marea prin găurile bărcii, aşa că am peticit-o ca să arate bine. Dar puterea bărcii nu era iluzie, nici chemare, ci făcută cu un alt fel de artă, o vrajă de legare. Lemnul era legat ca un întreg, un singur lucru, o barcă. Ce poate fi o barcă, dacă nu un lucru ce nu ia apă?

— Mie mi s-a întâmplat să scot apa din câteva – spuse Murre.

— Păi şi a mea lua apă, dacă nu mă îngrijeam mereu de vrajă. – Se aplecă din scaun şi luă o plăcintă de pe cărămizi, învârtind-o în mâini. – Şi eu am furat o plăcintă.

— Atunci înseamnă că ai degetele fripte. Şi când vei muri de foame prin apa pustie dintre insule îndepărtate, te vei gândi la plăcintă şi-ţi vei spune: Ah! Dacă n-aş fi furat acea plăcintă, aş fi putut-o mânca acum. Voi mânca acum şi eu una dintre cele ale fratelui meu, să moară şi el de foame cu tine.

— Astfel se menţine Echilibrul – remarcă Ged, în timp ce luă şi începu să ronţăie o prăjitură fierbinte şi pe jumătate arsă, iar asta o făcu să râdă şi să se înece. Dar acum, spuse din nou pe un ton serios:

— Mi-aş dori să te înţeleg cu adevărat. Sunt prea proastă.

— Surioară – spuse Ged – eu sunt cel care nu ştie să explice bine. Dacă am mai avea ceva timp...

— Vom mai avea timp – spuse Yarrow. Când se va întoarce fratele meu, vei veni cu el, măcar pentru o vreme, nu?

— Dacă mai vin – răspunse el domol.

Urmă o scurtă pauză. Iar Yarrow întrebă, privind cum harrek-kiul se căţăra înapoi la culcuşul său:

— Spune-mi doar atât, dacă nu este un secret: ce alte puteri mai există în afară de lumină?

— Nu este un secret. Toată puterea este una singură în sursă şi sfârşit, cred. Anii şi distanţele, stelele şi lumânările, apa, vântul şi vrăjitoria, măiestria mâinilor omului şi înţelepciunea rădăcinii unui copac, toate se înalţă împreună. Numele meu, şi al tău, şi numele adevărat al soarelui, sau al izvorului, al unui copil nenăscut, toate sunt silabe dintr-un cuvânt mare care este rostit nespus de încet de strălucirea stelelor. Nu mai este altă putere. Nici un alt nume.

Oprindu-se din sculptat, Murre întrebă:

— Dar moartea?

Fata ascultă, cu capul negru şi strălucitor aplecat.

— Pentru ca un cuvânt să fie rostit – răspunse încet Ged – trebuie să fie tăcere. Înainte şi după.

Apoi se ridică deodată spunând:

— N-am nici un drept să vorbesc de aceste lucruri. Cuvântul pe care ar fi trebuit să-l spun eu, l-am spus greşit. Mai bine tac. Nu voi mai vorbi din nou. Poate că nu există o altă putere adevărată decât întunericul.

Şi plecă de lângă foc şi din bucătăria caldă, punându-şi mantia şi ieşi singur pe străzi în ploaia rece de iarnă.

— Îl urmăreşte un blestem – spuse Murre, privind cu oarecare teamă după el.

— Cred că această călătorie îl va duce la moarte – spuse fata – iar el se teme de ea, şi totuşi o continuă.

Îşi ridică capul şi parcă urmărea, prin flacăra roşiatică a focului, cursul unei bărci ce venea singură pe mări de iarnă şi mergea mai departe pe mări pustii. Apoi ochii i se umplură de lacrimi pentru o clipă, dar nu spuse nimic.

Vetch se întoarse acasă a doua zi, şi-şi anunţă plecarea la mai marii din Ismay, ce se împotriviră să-l lase să plece pe mare în miezul iernii, într-o urmărire mortală, ce nici măcar nu era a lui. Dar, deşi îi reproşară acestea, nu putură face nimic să-l oprească. Sătul de bătrânii ce-l băteau la cap, spuse:

— Sunt al vostru, prin obicei şi obârşie, prin datorie legat de voi. Sunt vrăjitorul vostru. Dar ar fi timpul să vă amintiţi că, deşi sunt un servitor, nu sunt servitorul vostru. Când voi fi liber să mă întorc, o să o fac. Până atunci, rămâneţi cu bine.

În zori, pe când lumina cenuşie îneca estul mării, cei doi tineri porniră pe Orizont din portul Ismay, ridicând o pânză maronie puternică în vântul nordic. Yarrow şedea pe ponton, urmărindu-i cum se îndepărtează, asemenea nevestelor şi surorilor de marinari ce rămân pe toate ţărmurile din Earthsee, privindu-şi bărbaţii plecând pe mare, fără a face cu mâna sau a striga, ci rămânând nemişcate în mantiile lor cenuşii sau maronii cu glugă, acolo, pe malul ce, privit din barcă pare a se legăna, din ce în ce mai mic, în timp ce apa se întinde tot mai mult între ei.

CAPITOLUL X

MAREA LARGĂ

Portul se pierduse în zare şi ochii pictaţi ai lui Orizont, scăldaţi în valuri, priveau înainte, peste mări din ce în ce mai întinse şi mai pustii. În două zile şi două nopţi, tovarăşii de drum trecură din Iffish în insula Soders, o sută de mile de vreme rea şi vânturi potrivnice. Stătură în port pentru scurt timp, doar cât să-şi reumple un burduf cu apă şi să cumpere o pânză smolită, să-şi apere de apa mării şi de ploaie măcar câteva dintre lucrurile pe care le aveau pe barca descoperită. Nu se îngrijiseră de acestea mai repede, căci de obicei un vrăjitor rezolvă astfel de mici inconvenienţe prin vrăji, cele mai neînsemnate şi simple vrăji şi, într-adevăr, e nevoie doar de puţin mai multă magie să desărezi apa de mare şi să scapi astfel de grija de a avea mereu apă proaspătă. Dar Ged părea foarte hotărât să nu-şi folosească măiestria, sau să-l lase pe Vetch s-o folosească pe a lui. Spuse doar:

— Mai bine nu – iar prietenul său nu-l întrebă mai mult şi nici nu se împotrivi. Căci, de cum prima suflare de vânt le umflă pânza, amândoi avură o presimţire grea şi rece ca vântul iernii. Adăpost, port, pace, siguranţă, toate acestea rămăseseră în urmă. Se îndepărtaseră. Mergeau acum pe un drum presărat cu primejdii şi nici o faptă nu era lipsită de înţeles. Pe cursul pe care se îmbarcaseră, rostirea celei mai simple vrăji le-ar fi schimbat soarta şi ar fi mişcat echilibrul puterii şi al pieirii. Se îndreptau acum spre centrul acelei balanţe, spre locul unde se întâlnesc lumina şi întunericul. Cei ce călătoresc astfel nu spun nici un cuvânt la întâmplare.

Ieşind din nou în larg şi navigând de-a lungul coastei insulei Soders, unde câmpurile albe de zăpadă se pierdeau în dealuri înceţoşate, Ged întoarse barca din nou la sud şi acum intrară în apele unde marii negustori ai Arhipelagului nu vin niciodată, cele mai îndepărtate hotare ale Capătului.

Vetch nu întrebă nimic despre cursul lor, ştiind că Ged nu-l alegea, ci că mergea unde trebuia să ajungă. Pe când insula

Soders le rămânea mică şi palidă în urmă şi valurile şuierau şi se izbeau de proră, iar câmpia imensă şi cenuşie de apă îi înconjura întinzându-se până la marginea cerului, Ged întrebă:

— Ce ţinuturi se-ntind înainte?

— La sud de Soders nu mai este nici o insulă. La sud-est e un drum lung, dar nu găseşti prea multe: Pelimer, Komay, Gosk şi Aftowell, care se mai cheamă şi Ultimul Ţinut. După el, se-ntinde Marea Largă.

— Dar la sud-vest?

— Rolameny, una dintre insulele noastre din Capătul Estic şi câteva insuliţe în jur. Apoi nimic până intri în Capătul Sudic: Raxl, Tcom şi Insula Urechii, acolo unde oamenii nu păşesc.

— Noi s-ar putea s-o facem – spuse Ged cu îndoială.

— Sper să nu – spuse Vetch – se spune că aceea este o parte neplăcută a lumii, plină de oase şi semne rele. Marinarii spun că, de pe apele de la ţărmul Insulei Urechii şi a îndepărtatului Sorr, se pot vedea stele care nu se mai văd de niciunde altundeva şi care nu au fost nicicând numite.

— Vai, da! Pe corabia care m-a dus la Roke era un marinar care vorbea despre asta. Şi mai spunea poveşti despre Oamenii Plutaşi din îndepărtatul Capăt Sudic, ce nu vin pe uscat decât o dată pe an, să-şi taie buştenii mari pentru plute, iar restul anului, în toate zilele şi lunile, plutesc pe curenţii oceanului, departe de orice ţinut. Mi-ar plăcea să văd aceste sate plutitoare.

— Mie nu – spuse Vetch rânjind. – Eu prefer pământul şi oamenii uscatului. Marea să doarmă în patul ei, iar eu în al meu...

— Mi-ar fi plăcut să văd toate oraşele din Arhipelag – spuse Ged ţinând în mână o frânghie, privind pustiurile cenuşii ce li se aşterneau înainte. – Havnor ce stă în inima lumii şi Ea, de unde s-au născut toate miturile, Shelleth din Fântânile de pe Way: toate oraşele şi marile ţinuturi. Şi apoi şi toate ţinuturile mici, pământurile stranii din Capetele Mărginaşe. Să navighez direct pe Calea Dragonilor, departe spre vest. Sau spre nord, până la gheţarii din Ţinutul Hogen. Unii spun că acela este un pământ mai întins decât întregul Arhipelag, iar alţii spun că nu e făcut decât din strâmtori şi stânci cu gheaţă printre ele. Nimeni nu

ştie cu siguranţă. Mi-ar plăcea să văd balenele din mările nordice... Dar nu pot. Trebuie să merg acolo unde sunt silit să merg şi să-mi iau gândul de la ţărmurile luminoase. M-am grăbit prea tare şi acum nu-mi mai rămâne prea mult timp. Am dat toată lumina soarelui şi toate oraşele şi ţinuturile îndepărtate pe un căuş de putere, pe o umbră, pe întuneric.

Apoi, după obiceiul magilor înnăscuţi, Ged îşi puse frica şi regretul într-un cântec, un plânset scurt, cântat pe jumătate, ce nu era doar pentru sine. Prietenul său îi răspunse cu cuvintele eroului din Vitejia lui Erreth-Akbe: O, fie-mi dat să mai văd o dată vatra luminată a pământului, turnurile albe din Havnor...

Plutiră astfel pe cursul lor îngust, pe apele acelea pustii. Singurul lucru ce li se arătă în acea zi fii un banc de delfini argintii, înotând spre sud, dar nici unul nu sări afară din apă şi nici zborul vreunui pescăruş, bâtlan ori rândunică nu brăzda văzduhul cenuşiu. În timp ce estul se întuneca şi vestul se înroşea, Vetch scoase mâncarea şi o împărţi între ei, spunând:

— Iată aici ultimul strop de bere. Să bem în cinstea celei ce ne-a pus berea cu noi, să potolească setea unor bărbaţi în vremea rece: pentru sora mea Yarrow.

La spusele acestea Ged lăsă deoparte gândurile sumbre şi privitul în gol peste mare şi-o salută pe Yarrow, poate mai sincer decât Vetch. Gândul la ea îi aduse în minte dulceaţa şi isteţimea ei de copil. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. (Dar până la urmă, câte tinere fete mai întâlnise până atunci? Nu se mai gândise vreodată la asta.)

— E ca un peştişor, o plevuşcă, ce înoată într-un izvor curat – spuse el – lipsită de apărare şi totuşi, nu poţi s-o prinzi.

La asta Vetch îl privi direct în faţă, zâmbind larg.

— Chiar că eşti un mag înnăscut – spuse el. – Numele ei adevărat este Kest.

În Glăsuirea Adevărată, kest înseamnă plevuşcă, după cum prea bine ştia Ged, iar asta-i mângâie inima. Dar după o vreme, spuse cu o voce scăzută.

— Poate că nu trebuia să-mi spui numele ei.

Dar Vetch, care nu ar fi făcut-o cu uşurinţă, spuse:

— Numele ei este la fel de sigur cu tine cum este şi al meu. Şi în plus, l-ai ştiut deja fără să ţi-l spun eu...

Roşul se făcu cenuşă la vest, iar griul-cenuşă se înnegri. Toată marea şi tot cerul erau înecate în întuneric. Ged se-ntinse pe fundul bărcii să doarmă, învelit în mantia de lână şi blană. Vetch, ţinând frânghia pânzei, cântă încet Vitejiile lui Enlad, în care se vorbeşte despre cum magul Morred cel Alb părăsi Havnorul în corabia sa lungă fără vâsle şi, ajungând la insula Solea, o zări pe Elfarran în livezile alintate de primăvară. Ged adormi înainte să ajungă cântecul la sfârşitul tragic al iubirii lor, moartea lui Morred, năruirea Enladei, valurile imense şi amare ce copleşiră livezile din Solea. Spre miezul nopţii se trezi şi-l privi pe Vetch dormind. Corăbioara alerga tăios peste mări schimbătoare, scăpând din ghearele vântului puternic ce se sprijinea de pânza ei, orbecăind prin noapte. Dar norii ce acopereau cerul se sparseră şi, înainte de zori, razele palide ale lunii luminară marea printre marginile maronii ale norilor.

— Luna descreşte – murmură Vetch, când se deşteptă în zori, iar vântul scăzu pentru o clipă. Ged privi în sus, la semicercul alburiu ce pălea deasupra apelor estice, dar nu rupse tăcerea. Luna întunecată ce vine imediat după Soarele Nou se numeşte Luna de Aramă şi este polul opus al Lunii Pline şi al Dansului cel Lung din timpul verii. Este un timp nefast pentru călători şi pentru cei bolnavi. Copiilor nu le sunt date numele adevărate în timpul Lunii de Aramă şi nu se cântă nici o Vitejie, nu se ascute nici o sabie sau unealtă, nu se leagă jurăminte. Această vreme este axa neagră a anului, când lucrurile ce sunt începute atunci nu pot fi duse la capăt cu bine.

Ajunseră la trei zile depărtare de Soders, urmărind păsările mării şi resturile de la ţărmuri, până la Pelimer, o mică insulă ridicată peste mările înalte şi sure. Locuitorii ei vorbeau hardica, dar în propriul lor grai, straniu chiar şi pentru urechile lui Vetch. Tinerii traseră la mal acolo, pentru apă proaspătă şi un răgaz de la mare şi la început fură bine primiţi, cu mirare şi agitaţie. În oraşul cel mai mare al insulei era un vrăjitor, dar îşi pierduse minţile. Nu vorbea decât de marele şarpe care rodea neîncetat fundaţiile Pelimerului, aşa încât în curând insula va pica în derivă ca o barcă tăiată din dana ei de ancorare, şi va aluneca peste marginea lumii. La început îi salută pe tinerii vrăjitor curtenitor, dar în timp ce vorbea despre şarpe, începu să-l

privească strâmb pe Ged, apoi începu să strige la ei acolo, în plină stradă, numindu-i spioni şi servitori ai Şarpelui Mării. După aceea, pelimerienii îi priviră şi ei aspru, cu toate că vrăjitorul lor era nebun. Aşa că Ged şi Vetch nu-şi mai prelungiră popasul, ci o luară iar la drum, înainte de căderea nopţii, mergând mereu spre sud şi est.

În aceste zile şi nopţi de navigare, Ged nu vorbi nici o dată de umbră şi nici în mod direct despre căutarea sa. Iar Vetch nu întrebă decât (în timp ce mergeau pe acelaşi curs mai departe şi tot mai departe de ţinuturile cunoscute din Earthsee) – Eşti sigur? – Iar Ged nu răspunse decât – Ştie oare fierul cu siguranţă unde se află magnetul? – Vetch dădu din cap şi continuară, fără să mai spună nimic. Dar din când în când vorbeau despre vrăjile şi căile pe care magii timpurilor apuse le foloseau pentru a afla numele ascunse ale puterilor şi fiinţelor blestemate: cum Nereger din Paln aflase numele Magului Negru trăgând cu urechea la discuţiile dragonilor, cum Morred văzuse numele duşmanului său scris de picăturile de ploaie ce cădeau în praful de pe câmpurile de bătălie din Câmpiile Enladei. Vorbiră despre vrăji de găsire şi invocări şi despre acele Întrebări cu Răspuns pe care le punea Maestrul Modelator de la Roke. Dar adesea Ged murmura cuvintele pe care Ogion i le spusese pe coasta Muntelui Gont, pe timp de toamnă, cu mult în urmă: Ca să poţi auzi, trebuie să taci... Şi cădea în tăcere, gânditor, oră de oră, privind mereu marea dinaintea bărcii. Lui Vetch i se părea câteodată că prietenul său vedea, peste valurile, depărtările şi zilele cenuşii ce urmau să vină, lucrul pe care-l urmăreau şi sfârşitul întunecat al călătoriei lor.

Trecură printre Komay şi Gosk pe vreme urâtă, fără să vadă nici una dintre cele două insule prin ceaţă şi ploaie şi ştiură că au trecut de ele doar a doua zi, când văzură dinaintea lor o insulă cu stânci ascuţite peste care pescăruşii se roteau în cârduri imense şi a căror scâncete tăioase răzbăteau până departe peste mare. Vetch spuse:

— Acela trebuie să fie Aftowell, după cum văd eu. Ultimul Ţinut. La est şi la sud de el, hărţile sunt goale.

— Şi totuşi, cei ce sălăşluiesc acolo poate ştiu de alte insule, mai îndepărtate – răspunse Ged.

— De ce spui asta? – întrebă Vetch, căci Ged vorbise tulburat. Iar răspunsul fu din nou reţinut şi straniu: – nu acolo – spuse, privind înainte către Aftowell şi mai departe, sau prin el – nu acolo. Nu pe mare. Nu pe mare, ci pe uscat: ce ţinut? Înainte de izvoarele Mării Largi, mai încolo de surse, în spatele porţilor luminii zilei.

Apoi căzu în tăcere şi când vorbi din nou glasul-i era cel obişnuit, de parcă fusese eliberat de vreo vrajă sau viziune şi nu-şi mai amintea de ea cu claritate.

Portul din Aftowell, o gură de pârâu printre înălţimi muntoase, se afla pe ţărmul dinspre nord al insulei. Toate colibele din orăşel dădeau spre nord şi spre vest, de parcă întreaga insulă căuta mereu să îşi întoarcă faţa, chiar şi de la o asemenea depărtare, spre Earthsee, spre omenire.

Freamătul şi groaza îi întâmpinară pe străinii ce se încumetau să răzbată apele din jurul Aftowellului în anotimpul în care nu naviga nici o barcă. Toate femeile rămaseră în colibele lor de nuiele, privind prin crăpăturile uşilor, ascunzându-şi copiii pe după fuste, retrăgându-se temătoare în întunericul colibelor când veniră dinspre plajă străinii. Bărbaţii lor, oameni slabi şi prost îmbrăcaţi pentru frigul de afară, se adunaseră într-un cerc solemn în jurul lui Vetch şi Ged, fiecare cu un topor de piatră, un cuţit sau o scoică ascuţită în mână. Dar odată ce le trecu frica, îi făcură pe străini să se simtă bineveniţi şi nu mai conteneau cu întrebările. Corăbiile veneau foarte rar spre părţile lor, chiar şi din Soders sau Rolameny, căci nu aveau alte bunuri de schimb în afară de aramă şi oale, nu aveau nici măcar lemn. Bărcile lor erau luntrii ţesute din trestie, iar cei ce se aventurau până la Gosk sau Komay în astfel de bărci trebuie că erau marinari foarte curajoşi. Sălăşluiau singuri aici, la marginea tuturor hărţilor. Nu aveau vrăjitor sau mag şi păreau să nu recunoască toiagurile de vrăjitor, admirându-le doar pentru materialul preţios din care erau făcute, lemnul. Căpetenia sau Mai Marele Insulei lor era foarte bătrân, şi doar el, dintre toţi insularii, mai văzuse până atunci un om născut în Arhipelag. De aceea, Ged era o minune pentru ei. Bărbaţii îşi aduseră fiii să-l vadă pe omul din Arhipelag, ca să-şi amintească de el când vor fi bătrâni. Nu mai auziseră niciodată de Gont, doar de Havnor şi de Ea şi-l

luară drept un Lord al Havnorului. Le răspunse pe cât putu de bine când îl întrebară despre oraşul alb pe care nu-l văzuse niciodată. Dar, pe măsură ce se scurgea seara, nu-şi mai găsea locul şi într-un sfârşit îi întrebă pe săteni, în timp ce stăteau îngrămădiţi în jurul focului din zăpuşeala colibei duhnind a baligă de capră şi a îngrăşăminte, ce le era tot combustibilul:

— Ce se află la est de ţinutul vostru?

Rămaseră toţi în tăcere, unii rânjind, alţii mohorâţi.

Căpetenia răspunse: – Marea.

— Nu mai este nici un pământ mai departe?

— Acesta este Ultimul Ţinut. Nu mai este nici un pământ mai departe. Nu mai este decât apă până la marginea lumii.

— Tată, aceştia sunt oameni înţelepţi – spuse un bărbat mai tânăr – navigatori, călători: poate că cunosc vreun pământ de care noi nu ştim.

— La est de acest ţinut nu mai este nici o fâşie de uscat – spuse bătrânul şi se uită lung la Ged şi nu-i mai spuse nimic.

Cei doi tovarăşi de drum dormiră noaptea aceea în căldura plină de fum a colibei. Înainte de lumina zilei, Ged îşi trezi prietenul, şoptindu-i:

— Trezeşte-te, Estarriol. Nu putem să rămânem, trebuie să mergem.

— De ce atât de repede? – răspunse Vetch, adormit.

— Nu repede, e deja târziu. Am ţinut urma prea încet. A găsit o cale de a-mi scăpa şi vrea să mă dea astfel pierzaniei. Nu trebuie să-mi scape, trebuie s-o urmez oricât de departe ar merge. Dacă o pierd, sunt şi eu pierdut.

— Pe unde o urmărim?

— Către est. Haide. Am umplut burdufurile.

Părăsiră aşadar coliba înainte ca vreunul dintre săteni să se trezească, în afară de un copilaş care plânse puţin în întunericul vreunui sălaş pentru ca apoi să tacă din nou. Găsiră drumul până jos, la gura izvorului, la lumina palidă a stelelor şi-o dezlegară pe Orizont de stânca de care fusese priponită şi-o împinseră în largul apei negre. O porniră astfel către est, de la Aftowell în Marea Largă, în prima zi a Lunii Arămii, înainte de răsărit.

În ziua aceea se bucurară de un cer curat. Vântul lumii era rece şi venea în rafale de la nord-est, dar Ged ridică vântul magic: primul act de magie pe care-l făcuse de când părăsiră Insulele Pălmilor. Plutiră foarte iute spre est. Barca fu zguduită de valurile mari, când fumurii, când însorite, ce o loveau în timp ce alerga, dar ea înainta graţios, aşa cum le promisese cel ce o construise, răspunzând vântului magic la fel de bine ca orice corabie ţesută cu magie din Roke.

Ged nu spuse o vorbă toată dimineaţa, decât pentru a reînnoi puterea vântului magic sau pentru a menţine o forţă fermecată în pânză, iar Vetch îşi termină somnul, deşi anevoie, în pupa bărcii. La prânz mâncară. Ged scoase merindele simple, cu parcimonie, şi amândoi îşi mestecară rar bucăţelele de peşte sărat şi plăcintele de grâu, fără să spună nimic.

Îşi croiră drum spre est toată după-amiaza, fără să întoarcă barca sau să slăbească pasul. Ged rupse o dată tăcerea spunând:

— Te alături celor care spun că lumea este numai o mare lipsită de uscat mai încolo de Capetele Mărginaşe sau celor care-şi închipuie că mai există alte Arhipelaguri sau vaste pământuri nedescoperite încă pe faţa lumii?

— În acest moment – spuse Vetch – mă alătur celor care cred că lumea nu are decât o singură faţă, iar cel care navighează prea departe va cădea de pe marginea ei.

Ged nu zâmbi. Nu mai avea în el nici o urmă de voioşie.

— Cine ştie ce poate întâlni un om acolo? Noi, cei care rămânem mereu aproape de coastele şi malurile noastre, nu avem de unde să ştim.

— Unii au încercat să afle şi nu s-au mai întors. Şi nici o corabie nu a venit la noi din ţinuturi pe care nu le cunoaştem.

Ged nu răspunse.

***

TOATĂ ZIUA ŞI TOATĂ NOAPTEA aceea merseră conduşi de vântul puternic al magiei peste umflăturile mari ale oceanului, spre est. Ged rămase de veghe, de dimineaţa până seara, căci pe întuneric forţa ce-l atrăgea sau îl mâna creştea mai mult. Privea mereu înainte, deşi nu desluşea în noaptea lipsită de lună decât ochii pictaţi pe laturile bărcii oarbe. Până-n zori, chipul îi

era cenuşiu de oboseală şi era atât de înţepenit de frig, încât abia se mai putea întinde puţin să se odihnească. Spuse şoptit:

— Ţine vântul magic de la vest, Estarriol – apoi adormi.

Soarele nu răsări şi acum ploaia începu să bată dinspre nord-est. Nu era furtună, ci doar vânturile şi ploile lungi şi reci ale iernii.

În curând toate lucrurile din barca deschisă fură complet udate, în ciuda pânzei pe care-o cumpăraseră ca să le acopere. Vetch se simţi şi el de parcă ar fi fost udat până la os, iar Ged tremură în somn. De mila prietenului său, şi poate şi pentru el însuşi, Vetch încercă să întoarcă barca puţin din calea acelui vânt neîncetat şi neostoit ce aducea ploaia. Dar deşi putea să ţină vântul magic puternic, aşa cum îi ceruse Ged, puterea sa asupra vremii era foarte slabă aici, atât de departe de uscat, iar vântul Mării Largi nu-i asculta glasul.

Văzând acestea, Vetch se înfricoşă, gândindu-se câtă putere magică le-ar mai rămâne dacă se mai îndepărtau mult de pământurile unde oamenii erau meniţi să sălăşluiască.

Ged rămase de veghe din nou în noaptea aceea şi ţinu toată noaptea barca spre est. Când veni ziua, vântul lumii mai slăbi puţin şi soarele străluci cu toată puterea. Dar umflăturile mării se ridicară atât de mult, încât Orizont trebui să se încline şi să le urce de parcă ar fi fost dealuri şi să rămână pe crestele lor, apoi să plonjeze dintr-o dată, apoi să urce din nou, pe următorul val şi apoi pe următorul, fără încetare.

În amurgul acelei zile Vetch vorbi după lunga lor tăcere.

— Prietene – spuse el – mai înainte ai vorbit de parcă ai fi fost sigur că până la urmă vom ajunge la uscat. Nu mă îndoiesc de vederea ta, dar poate că e un truc, o înşelătorie făcută de ceea ce urmăreşti, ce vrea să te atragă în oceanul larg, mai departe decât poate merge vreun om. Căci puterea noastră ar putea să se schimbe şi să slăbească pe mări străine. Şi o umbră nu oboseşte, nici nu cunoaşte foamea şi nici nu se îneacă.

Stăteau unul lângă celălalt pe punte, dar Ged îl privea de parcă era la distanţă, de cealaltă parte a unei prăpădii căscate larg. Ochii-i erau tulburi şi răspundea cu greu.

Într-un sfârşit spuse:

— Estarriol, ne apropiem.

Auzindu-i cuvintele, prietenul său ştiu că erau adevărate. Atunci i se făcu frică. Dar îşi puse mâinile pe umerii lui Ged şi spuse doar:

— Bine, atunci, asta-i bine.

Ged veghe din nou noaptea aceea, căci nu putea să doarmă în întuneric. Şi nu dormi nici când sosi cea de-a treia zi. Alergau peste mare, mereu cu acea teribilă iuţeală neostoită şi uşoară, iar Vetch se miră de puterea lui Ged care putu să ţină oră după oră un vânt magic atât de puternic, aici în Marea Largă, unde el îşi simţea puterea slăbită şi îndepărtată. Continuară aşa, până când lui Vetch i se păru că ceea ce spusese Ged se va adeveri şi se îndreptau undeva mai departe de sursa mării şi spre est mai departe de porţile luminii zilei. Ged rămase în partea din faţă a bărcii, privind ca de obicei în faţă. Dar acum nu mai privea oceanul, sau cel puţin nu oceanul pe care-l vedea Vetch, un pustiu de apă nesfârşită ce atingea marginea cerului. În ochii lui Ged era o viziune neagră ce se suprapunea peste vălurile mării sure şi peste cerul cenuşiu, iar întunericul crescu şi vălul se-ngroşă. Vetch nu vedea nimic din toate acestea, decât când privea chipul prietenului său. Atunci reuşea să vadă întunericul pentru o clipă. Mergeau mai departe, şi mai departe. Şi, părea că, deşi acelaşi vânt îi mâna pe amândoi în aceeaşi barcă, Vetch o lua spre est, peste marea lumii, în timp ce Ged mergea, de unul singur, într-un tărâm ce nu avea est sau vest, nici răsărit sau apus al soarelui ori al stelelor.

Ged se ridică dintr-o dată la proră şi vorbi cu voce tare. Vântul magic scăzu. Orizont îşi pierdu avântul şi se ridică şi căzu pe crestele mari ca o aşchie de lemn. Deşi vântul lumii bătea la fel de tare dinspre nord acum, pânza maronie atârna drept, neclintită. Barca atârna astfel pe valuri, legănată de mişcarea lor rară, fără nici o direcţie.

Ged spuse:

— Coboară pânza! – iar Vetch făcu ce-i ceru rapid, în timp ce Ged dezlegă vâslele şi le aşeză în găurile lor şi-şi îndoi spinarea să vâslească.

Văzând doar valurile care alergau când în sus când în jos, până ce se pierdeau din vedere, Vetch nu putu să înţeleagă de ce trebuia acum să meargă doar cu ajutorul vâslelor. Dar

aşteptă şi acum îşi dădu seama că vântul lumii slăbise şi umflăturile valurilor scăzuseră. Urcuşul şi plonjările bărcii se răriră până când, în sfârşit, păreau să înainteze mânaţi de vâslirile puternice ale lui Ged, peste ape aproape neclintite, ca într-un golf. Şi, deşi Vetch nu putea vedea ceea ce vedea Ged, când privea mereu peste umăr, între vâslirile lui Ged, la ceea ce era în calea bărcii, deşi nu vedea râpele negre de sub stelele nemişcate, începu să vadă cu ochiul vrăjitorului o întunecime ce izvora în găurile valurilor în jurul bărcii, şi văzu talazurile scăzând şi mişcându-se, mereu mai lent, de parcă erau înecate de nisip.

Dacă acesta ar fi fost vreun farmec sau vreo iluzie, era mai puternic decât orice închipuire: Marea Largă părea să se fi transformat în pământ. Încercând să-şi adune isteţimea şi curajul, Vetch rosti o vrajă de Revelaţie, urmărind atent, printre fiecare cuvânt spus lent, să vadă dacă nu tremura sau nu se schimba ceva în acea moarte stranie şi pierdere din adâncime a abisului oceanului. Dar nu văzu nimic. Poate că vraja, deşi ar fi trebuit să-i afecteze doar vederea şi nu şi magia ce se făcea în jurul lor, nu avea nici o putere acolo. Sau poate nu era nici o iluzie şi ajunseseră la capătul lumii.

Cu băgare de seamă, Ged vâslea tot mai rar, privind peste umăr, alegând o cale printre canalele, apa joasă şi puţin adâncă, pe care doar el le putea vedea. Barca tresări în timp ce-şi trăgea chila. Sub ea zăceau întinsele adâncuri ale mării, şi totuşi erau pe uscat. Ged trase vâslele în închizătoarele lor, iar acel zgomot fu teribil, căci nu mai era alt sunet. Toate sunetele apei, ale vântului, lemnului, pânzei, dispăruseră, pierdute într-o tăcere imensă şi adâncă ce poate ar fi rămas neîntreruptă pentru eternitate. Barca zăcea inertă. Nici o suflare de vânt nu se mişcă. Marea se făcuse nisip, umbrită, netulburată. Nimic nu se mişcă pe acel cer întunecat sau pe acel pământ ireal ce se întindea mai mult şi mai mult până aduna întunericul în jurul bărcii cât vedeai cu ochii.

Ged se ridică şi-şi luă toiagul şi păşi uşor peste marginea bărcii. Vetch crezu că-l vede căzând şi scufundându-se în mare, marea ce era cu siguranţă în spatele acestui văl uscat şi obscur ce ascundea apa, cerul şi lumina. Marea însă, nu mai era. Ged

se îndepărtă de barcă. Nisipul negru captura urmele paşilor săi şi-i şoptea uşor sub picioare.

Toiagul începu să-i strălucească, nu cu lumina fermecată, ci cu o strălucire clară şi albă ce în curând deveni atât de puternică încât îi înroşi degetele acolo unde ţinea lemnul radiant.

Făcu paşi mari înainte, departe de barcă, dar fără direcţie. Nu erau direcţii acolo, nici nord sau sud sau est sau vest, doar către şi departe.

Privind-o, lumina ce o purta i se păru lui Vetch o stea mare şi înceată, ce se mişca prin întuneric. Iar întunericul din jurul ei se îngroşa, se înnegrea, o împresura. Şi Ged văzu acestea, privind mereu înainte prin lumină. După un răstimp văzu la cea mai din afară margine a luminii, o umbră ce venea spre el peste nisip.

La început nu avea nici o formă, dar pe cât se apropia lua forma unui om. Părea un om bătrân, sumbru şi sur, venind spre Ged. Dar pe când Ged îl vedea pe tatăl său, fierarul, în acea figură, văzu că nu era un bătrân, ci un tânăr. Era Jasper: faţa insolentă, tânără şi chipeşă a lui Jasper, mantia cenuşie prinsă-n argint şi mersul său ţeapăn. Aţinti asupra lui Ged priviri pline de ură, prin aerul înnegurat ce-i despărţea. Ged nu se opri, ci-şi încetini pasul şi, pe măsură ce înainta, îşi ridică toiagul puţin mai sus. Se lumină, şi în lumina sa, chipul lui Jasper căzu din silueta ce se apropia şi deveni Pechvarry. Însă faţa lui Pechvarry era toată umflată şi palidă, ca faţa unui om înecat şi-şi ridicase mâna de parcă i-ar fi făcut un semn. Ged tot nu se opri, ci înaintă, deşi între ei nu mai erau decât câţiva metri acum. Apoi lucrul ce-i stătea în faţă se preschimbă de tot, întinzându-se în toate părţile, de parcă şi-ar fi deschis aripi subţiri şi enorme şi se zvârcoli, se umflă şi se micşoră din nou. Ged văzu pentru o clipită faţa albă a lui Skiorh, apoi doi ochi înnouraţi şi holbaţi, apoi dintr-o dată o faţă înfricoşătoare pe care n-o cunoştea, om ori monstru, cu buzele crispate şi ochii ca două gropi ce cădeau în deşertăciune neagră.

Atunci Ged îşi înălţă toiagul, iar iradierea sa se înteţi de nesuportat, arzând cu o lumină atât de albă şi puternică încât pătrunse şi sfâşie chiar şi acea întunecime seculară. În acea lumină, orice formă umană părăsi creatura ce se apropia de

Ged. Se retrase şi se micşora, înnegrindu-se, târându-se pe patru picioare scurte cu gheare pe nisip. Dar tot se apropia, ridicând spre el un bot orb şi neformat, fără buze sau urechi sau ochi. Când se puseră toate la locul lor, deveni complet negru în lumina magică radiantă ce-i ardea în jur şi se săltă în două picioare. În tăcere, omul şi umbra se întâlniră faţă în faţă şi se opriră locului.

Cu voce tare şi clară, rupând acea tăcere învechită, Ged rosti numele umbrei în acelaşi moment în care umbra vorbi, fără buze sau limbă, spunând acelaşi nume: Ged. Şi cele două voci se făcură una singură.

Ged îşi întinse mâinile, aruncând toiagul şi-şi apucă umbra, eul negru ce se întindea spre el. Lumina şi întunericul se întâlniră, se contopiră şi se făcură una.

Dar lui Vetch, care privea cu groază prin crepusculul obscur, de departe, de peste nisipuri, i se părea că Ged fusese copleşit, căci văzu lumina clară prăbuşindu-se şi slăbind. Mânia şi disperarea îl cuprinseră şi sări afară pe nisip, încercând să-şi ajute prietenul sau să moară o dată cu el şi fugi spre slaba sclipire de lumină în amurgul pustiu al ţinutului uscat. Dar în timp ce fugea, nisipul se scufunda sub picioarele sale şi se zbătu în el ca într-un nisip mişcător, ca într-o scurgere grea de apă, până când, cu un ropot de zgomot şi glorie ale luminii zilei şi frigul amar al iernii, gustul amar de sare, lumea întreagă-i fu redată şi se zvârcoli în marea abruptă, vie şi adevărată.

În apropiere, barca se legăna pe valurile goale şi cenuşii. Vetch nu mai vedea altceva pe apă. Culmile valurilor îi izbeau ochii, orbindu-l. Nu era un înotător puternic şi se căzni mult să ajungă la barcă şi se urcă în ea. Tuşind şi încercând să-şi şteargă apa ce-i şiroia din păr, privi în jur disperat, neştiind acum în ce parte să privească. În final desluşi ceva întunecat printre valuri, cu mult mai departe de unde înainte fusese nisipul şi acum era apa sălbatică. Apoi sări la vâsle şi vâsli cu putere spre prietenul său şi, prinzându-l pe Ged de braţe, îl trase în barcă.

Ged era năucit şi ochii-i erau aţintiţi de parcă nu vedeau nimic, dar nu părea să fie rănit. Toiagul, din lemn negru de tisă, cu strălucirea stinsă, îi era încleştat în mâna dreaptă şi nu-i mai

dădea drumul. Nu spuse nici o vorbă. Obosit, îmbibat de apă şi tremurând, se îngrămădi sprijinit de catarg, fără să-l privească pe Vetch care ridică pânza şi întoarse barca, să prindă vântul de nord-est. Nu mai văzu nimic din lume până când, direct înaintea cursului lor, pe cerul ce se întunecă acolo unde apusese soarele şi răsări luna nouă, printre nori lungi, într-un golf de lumină albastră, limpede: un inel de fildeş, o margine de corn, lumina soarelui reflectată sclipind peste oceanul întunericului.

Ged îşi ridică faţa şi privi la semiluna aprinsă în depărtare, la vest.

O privi pentru mult timp, apoi se ridică în capul oaselor, ţinându-şi toiagul cu amândouă mâinile, aşa cum un războinic îşi ţine sabia lungă. Se uită la cer, la mare, la pânza maronie umflată de deasupra sa, la chipul prietenului său.

— Estarriol – spuse el – priveşte, s-a terminat. Lucrul a fost împlinit. – Râse.

— Rana s-a vindecat – spuse – sunt reîntregit, sunt liber.

Apoi se aplecă şi-şi ascunse faţa cu braţele, plângând ca un copil.

Până în acel moment Vetch îl urmărise cu o teamă încordată, căci nu era sigur de ceea ce se întâmplase acolo, pe tărâmul întunericului. Nu ştia dacă cel din barcă era Ged şi mâna-i fusese pe ancoră de ore întregi, gata să spargă lemnăria bărcii şi s-o scufunde în mijlocul mării, mai degrabă decât să aducă înapoi spre porturile din Earthsee acel lucru rău de care se temea că ar fi luat înfăţişarea şi forma lui Ged. Acum, când îşi văzu prietenul şi-l auzi vorbind, îndoiala-i dispăru. Şi începu să vadă adevărul, că Ged nici nu câştigase, nici nu pierduse, ci, numind umbra morţii sale cu propriul său nume, se reîntregise: un om, care, ştiindu-şi sinele adevărat, nu poate fi folosit sau posedat de nici o altă putere în afară de puterea sa şi a cărui viaţă este trăită de dragul vieţii şi niciodată în slujba ruinei sau a durerii, a urii sau a întunericului. În Naşterea lui Ea, cântecul cel mai străvechi, se spune Doar în tăcere, cuvântul doar în întuneric lumina, doar prin moarte, viaţa: un fulger pe cerul pustiu, zborul şoimului. Vetch cântă acel cântec cu voce tare în timp ce ţinu cursul bărcii spre vest, mergând înaintea vântului

rece al nopţii de iarnă ce le bătea din spate din imensitatea Mării Largi.

***

NAVIGARĂ OPT ZILE ŞI ALTE opt, până văzură la orizont uscatul. Trebuiră să-şi reumple burduful cu apă din mare îndulcită prin vrăji. Pescuiau, dar chiar şi strigând farmece de pescuit nu reuşiră să prindă aproape nimic, căci peştii din Marea Largă nu-şi ştiu propriul nume şi nu ţin seama de magie. Când nu le mai rămase nimic de mâncare decât câteva firimituri de carne afumată, Ged îşi aminti ce-i spusese Yarrow când furase plăcinta de pe vatră, şi că avea să regrete acest furt când va flămânzi pe mare. Dar, deşi era înfometat, amintirea ei îl mulţumi. Căci mai spusese şi că el, alături de fratele său, vor veni din nou acasă.

Vântul magic îi purtase doar trei zile la est şi totuşi, trecuseră şaisprezece zile de când porniseră înspre vest, către casă. Nici un om nu se mai întorsese de atât de departe din Mare Largă ca şi tinerii vrăjitori Estarriol şi Ged în zilele Lunii de Aramă ale iernii, în barca lor de pescuit deschisă. Nu mai întâlniră nici o Furtună mare şi cârmiră pe un curs stabil, după compas şi după steaua Tolbegren, cumva la nord de drumul pe care veniseră. Astfel, nu mai trecuseră pe la Aftowell, ci pe lângă Tolyul îndepărtat şi Sneg, fără să le zărească, primul pământ ridicat la cel mai sudic cap al insulei Koppish. Peste valuri văzură stânci înălţate ca o mare fortăreaţă. Păsările mării ţipau peste talazuri şi fumul căminelor din cătune plutea albăstriu, purtat de vânt.

De acolo, drumul spre Iffish nu mai era lung. Ajunseră la portul Ismay într-o seară întunecată şi liniştită. Zăpada stătea să cadă. O legară pe Orizont, barca ce-i purtase până la coastele tărâmului morţii şi înapoi şi-o luară în sus, pe străzile înguste, până la casa vrăjitorului. Inimile le erau foarte uşoare când intrară la lumina focului şi la căldura de sub acel acoperiş. Iar Yarrow fugi să-i întâmpine, plângând de bucurie.

Dacă Estarriol din Iffish şi-a ţinut într-adevăr promisiunea şi a creat un cântec despre acea primă vitejie a lui Ged, atunci aceasta s-a pierdut. Prin Capătul Estic circula o poveste ce istoriseşte despre o barcă ce a atins uscatul, la zile distanţă de orice ţărm, peste abisul oceanului. În Iffish se spune că barca

era cârmuita de Estarriol, pe când în Tok se pomeneşte de doi pescari pârliţi de o furtună hăt departe, în Marea Largă. În schimb, în Holp se vorbeşte de un pescar din acele părţi, care nu şi-a mai putut mişca barca din nisipurile nevăzute în care se împotmolise şi, care, încă rătăceşte pe acolo. Astfel, din cântecul Umbrei s-au mai păstrat doar nişte frânturi de legendă, purtate de la o insula la alta, asemenea unui lemn plutitor, de-a lungul anilor. Dar în Vitejiile lui Ged nu se pomeneşte de această călătorie sau de întâlnirea lui cu umbra, de fapt, de nimic de dinainte ca el să fi străbătut Calea Dragonilor, viu şi nevătămat, sau să fi adus înapoi la Havnor Inelul lui Erreth-Akbe de la Mormintele din Atuan, sau să se fi întors din nou la Roke, în chip de Arhimag al tuturor insulelor din lume.